Магическа история за любовта, която не умира…

МАГИ СТИЙВОТЪР

Авторката на *Тръпка* и *Копнеж*

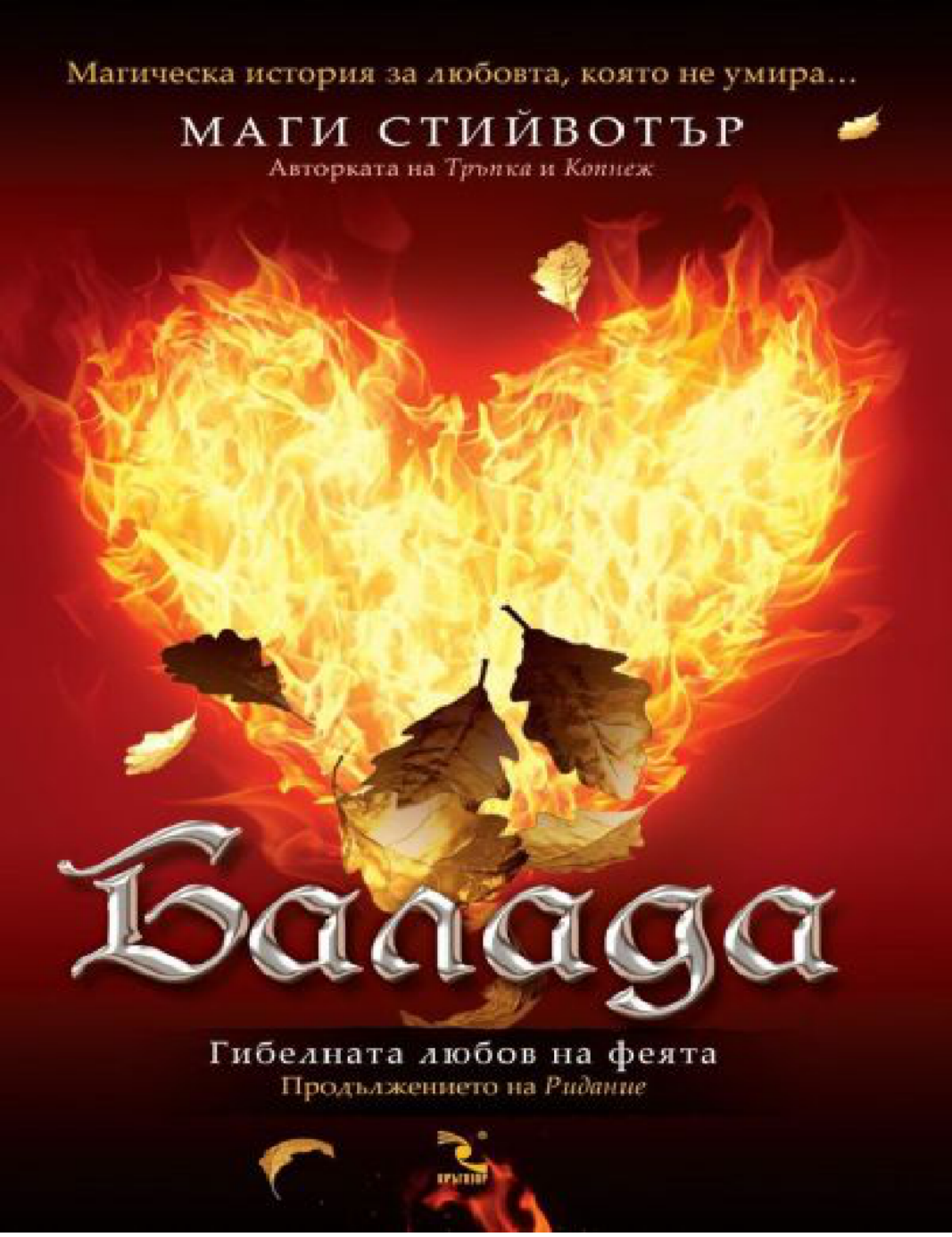

Балада

Гибелната любов на феята

Продължението на *Ридание*

ХРИСТО БОТЕВ

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Магическа история за любовта, която не умира…

Джеймс и Диърдри са в ново училище — музикалната академия „Торнкинг-Аш“ за таланти със специални дарби. Те се надяват, че ще имат нормалния живот на всички тийнейджъри, но много скоро става ясно, че това е невъзможно.

Силата на Диърдри не е намаляла и тя привлича феите, които се подготвят да завладеят света на хората. Ди, освен че трябва да се бори с тях, е изправена пред още едно предизвикателство: да разбере коя е истинската й любов…

Талантът на Джеймс го превръща в мишена на може би най-опасната фея — красивата Ноала, която иска душата му. Джеймс има достатъчно причини да се страхува от феите и въпреки това допуска опасно близо до себе си Ноала. Любовта му към Диърдри не е изчезнала, но той изненадващо открива, че има чувства към момичето от другия свят и все повече го привличат омагьосващите очи на феята.

Хелоуин, Денят на мъртвите, наближава и Джеймс ще трябва да се изправи срещу кралицата на феите и господаря на царството на смъртта. И да направи най-трудния избор: чий живот да спаси — на Ди или на Ноала?

> „Фантастично продължение на «Ридание»… Светът на «Балада», пуснал корени в келтските митове, е плашещ, загадъчен, магически и разтърсващ, изпълнен с много любов и страст.“
>
> *Booklist.*
>
> „С великолепното си остроумие, чудесни образи и красив стил «Балада» ще ви накара да се смеете и да въздишате, макар че ще разбие сърцето ви.“
>
> *Р. Дж. Андерсън, автор на Faery Rebels: Spell Hunter*
>
> „“Балада" е зашеметяваща, опияняваща и плашеща едновременно… Чисто удоволствие, което те завладява със замах."
>
> *Тамора Пиърс, автор на бестселъра на New York Times Terrier & Trickster’s Queen*

- Маги Стийвотър
  - Леанан шии1
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Ноала
  - Ноала
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс
  - Ноала
  - Джеймс

- Джеймс
- Джеймс
- Джеймс
- Джеймс

- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14
  - 15
  - 16
  - 17
  - 18
  - 19
  - 20
  - 21
  - 22
  - 23
  - 24
  - 25
  - 26
  - 27
  - 28
  - 29
  - 30
  - 31
  - 32
  - 33
  - 34
  - 35
  - 36
  - 37
  - 38

Маги Стийвотър
Балада
(книга втора от "Книги на феите")

На майка ми, която ми показа феите в гората.

Леанан шии[1]

Преди бях ловец. Ако видех нещо, което исках, проследявах го, надушвах го, правех го мое.

Под „нещо“ имам предвид „някого“, разбира се. Харесвах ги млади, талантливи, мъже. Колкото по-красиви, толкова по-добре. Любимият ми бонус от сделката. Трябваше да ги гледам, докато умират, та беше по-приятно, ако бяха хубавички.

Не бях жестока. А великодушна. Всеки от тях ме беше умолявал за това, с което го бях дарила: красота, вдъхновение, смърт. Превърнах обикновения им живот в изключителен. Бях най-хубавото нещо, което някога им се беше случвало.

Като се замисля, не бях ловец, а по-скоро благодетел.

Но днес в есенната гора не бях нито едното, нито другото. Някой ме призова, изтегли ме от нематериалната ми форма в човешко тяло. Не виждах никого тук, но все още надушвах миризмата от заклинанието. Можех да чуя шума от стъпките си сред изсъхналите листа и звукът ме правеше неспокойна. Чувствах се уязвима в тази кървавочервена гора — вдигах шум и бях напълно видима за всички във формата си на човешко момиче, а не бях свикнала с това. Навсякъде около мен миришеше на запалена мащерка и горящи листа, призоваващи заклинания и загаснали огньове. Тъкмо бях открила някаква човешка мисъл, за която да се хвана, когато чух глас.

„Привет, малка фейо“.

Обърнах се навреме, за да видя железния прът, устремен към лицето ми.

Създай текстово съобщение
140/200

До: Джеймс

Още ли си екстрасенс? Можеш ли да видиш какво ни очаква в ТА? Струва ми се, че всичко от миналото лято все още ни преследва. Мислех, че е свършило.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Музиката е моят живот.

Преди да си подам документите за Музикалното училище „Торнкинг-Аш“, бях прочел всичките им брошури. В тях се казваше, че училището ще развие вече съществуващите ни музикални способности. Обещаваха академични предизвикателства. Нашепваха в ушите ни истории за бъдещето ни — как излизаме от гимназията като всестранно разпити в музикално отношение тийнейджъри с професионални умения. Щяхме да зашеметим тузарите в университетите от Бръшляновата лига[2] само като им метнем списъка с извънкласните си занимания.

Когато прочетох тези неща, си помислих: „Яко!“ Освен това Диърдри щеше да ходи там, което решаваше въпроса.

Но това беше, преди наистина да дойда тук. След като се настаних, открих, че училището си е училище, както би казала Маргарет Тачър[3].

Разбира се, бях в „Торнкинг-Аш“ само от седем дни, така че може би трябваше да му дам още малко време. Но търпението не е най-силната ми черта. А и, честно казано, не виждах как посещаването на няколко курса по теория на музиката и спането в общежитие се предполага да ни превърне в нещо по-различно от обикновени гимназисти.

Сигурно щях да се чувствам другояче, ако свирех на тъпо чело или нещо подобно, защото тогава щях да стана член на някоя от осемте милиона групи в кампуса. Когато хората казват „музикант“, явно никога нямат предвид „гайдар“. Ако чуех фразата „изпълнител на традиционен фолклорен инструмент“ още веднъж, щях да фрасна някого.

Както и да е, първите шест дни ние (аз и моите нови съученици) се „ориентирахме“. Научихме къде са стаите за заниманията ни, имената на учителите ни, часовете за храна в стола и че вратата към четвъртия етаж на моето общежитие заяжда. На петия ден вече знаех какво правя. На шестия ми беше станало втора природа.

На седмия ме обзе вселенската скука. Вечерта седнах в колата на брат ми и си пуснах гневна рок музика. Бях чел някъде за проучване, проведено от група учени за това как влияе музиката на животните. Пускали класическа и рок музика на две групи плъхове. Не си спомням подробностите, но след няколко седмици получилите класическо музикално образование плъхове се катерели, така да се каже, миролюбиво по корпоративната

стълбица, обути в последния модел обувки „Биркенсток“[4] и с вратовръзки. Рок плъховете станали канибали и се разкъсвали взаимно до смърт. Не знам кои групи са им пускали, а и не съм много сигурен каква е била целта на проучването. Но ако трябваше да слушам само „Пърл Джем“ в продължение на две седмици, накрая и аз щях да изям съквартиранта си.

Както и да е, знаех, че е седмата вечер, защото имах седем черти от вътрешната страна на дланта си. Шест вертикални и една пресичаща ги хоризонтално. Седях в своя малък свят със сив интериор и бях надул басите толкова силно, че усещах как задникът ми потреперва. В общежитието имаше ограничения за силата на звука, особено в часовете, когато учениците можеха да репетират, та беше доста трудно да си намериш местенце за слушане на музика. Това се нарича ирония.

Гледах как слънцето оставя обгорена червена пътека зад сградата на моето общежитие. За разлика от останалите академични сгради в корпуса, които бяха величествени и увенчани отпред с колони във федерален стил[5], общежитията бяха абсолютно непретенциозни — квадратни кутии с хиляди прозорци, приличащи на немигащи очи.

Музиката в колата беше толкова силна, че отначало не чух потропването по моя прозорец. Когато най-накрая се усетих и вдигнах глава, лицето, което видях, ме изненада по няколко причини: кръгло, обикновено, несигурно. Съквартирантът ми Пол. Свиреше на обой. Мисля, че училището беше решило да ни събере заедно, защото инструментите и на двама ни имаха мундщуци, тъй като определено нищо друго не ни свързваше. Смъкнах прозореца.

— Искаш ли да се гушнеш при мен?

Пол се засмя много по-шумно, отколкото се очакваше след моите думи — не бях казал нещо чак толкова смешно; после ме погледна гордо, доволен от дързостта си. Мисля, че го плашех.

— Пич, това е смешно.

— Просто още една от услугите, които предлагам. К’во става?

— Прибирах се в стаята да поработя, нали знаеш… — махна към мен с една тетрадка, сякаш това трябваше да ми говори нещо — домашното по математика. Все още искаш да го погледнем заедно, нали?

— Искам ли? Не. Трябва ли? Да. — Намалих радиото. Внезапно осъзнах, че по раменете ме побиват тръпки от студ, въпреки че денят беше горещ. Прибрах обратно ръката си в колата. Онази, психарската част от мен, която се криеше в подсъзнанието ми, ме заливаше със студенина и ми нашепваше на език, който не разбирах, но с цялото си същество усещах

скритото предупреждение в него: *нещо странно ще се случи*. Мислех, че съм загърбил далеч зад себе си това чувство, емоциите, които не бях изпитвал от изминалото лято. Успях да погледна отново към Пол. — Да, добре…

На лицето му се разля огромно облекчение, все едно беше очаквал да кажа нещо друго, и започна да дрънка за учителя ни по математика и за съучениците ни от класа. Дори да не бях разсеян заради студа, пълзящ по кожата ми, пак нямаше да го слушам. Хората говорят прекалено много и принципно, ако чуеш първото и последното нещо, което казват, можеш и да не се тормозиш със средата.

Внезапна фраза привлече вниманието ми отново към Пол — като че ли над множество други гласове се извиси един глас. Спрях напълно радиото и се обърнах към него:

— Да не би да каза току-що „ще пея за смъртта“?

Пол застина.

— Какво?

— „Ще пея за смъртта“. Това ли каза?

Той поклати рязко глава.

— Не, казах „ще пея по ноти“. Днес имам упражнения по солфеж. С…

Отворих вратата на колата и му кимнах с глава, без дори да изчакам да си довърши изречението. Макар да нямаше радио, продължавах да чувам музика. И тя ме теглеше и зовеше нанякъде, казваше ми, че е важно да я последвам. Трябваше обаче да измисля нещо, за да замажа положението пред Пол.

— Виж, да се видим в стаята след няколко минути, става ли? Дай ми малко време.

Сякаш грешно дочутата фраза „ще пея за смъртта“ беше отворила някаква врата и сега чувах музиката през нея. Тревожна, настоятелна музика: енергична мелодия в минорен лад със странни архаични извивки. Гласът, който я пееше, беше мъжки, нисък и някак ми напомняше за всичко недостижимо за мен.

Пол кимна в знак на съгласие, докато се измъкваш навън, затръшвайки вратата на колата.

— Трябва да си направя кроса — казах.

— Не знаех, че тичаш — отвърна той, но аз вече бях изчезнал.

Минах през паркинга, покрай безличните сгради на общежитията, зад „Янси Хол“ с боядисаните в кремаво колони и „Сюард Хол“ с фонтана със смеещ се сатир отпред. Кецовете ми шляпаха шумно по тухлената пътека, докато следвах песента, която като че ли ме дърпаше с въже след себе си.

Музиката ставаше все по-висока, смесваше се с тази, която винаги звучеше в съзнанието ми — можех ли да нарека така

свръхестествените вълни и предчувствията, които ме обземаха понякога и ми показваха къде е мястото ми в света? Тухлената алея свърши, но продължих да тичам, като се препъвах сред неравната, прорасла трева. Имах чувството, че скачам от края на света в ширнала се под мен бездна. Пламтящите лъчи на вечерното есенно слънце обгръщаха хълмовете и в главата ми туптеше една-единствена мисъл — *закъснях*.

Но той беше там и продължаваше да крачи — *който и да беше;* изкачваше се по хълма в далечината, почти неразличим силует, мрачна фигура с неясна височина по безкрайния хълм от сияещо злато. Простираше ръце встрани и ги притискаше надолу, сякаш убеждаваше земята да стои неподвижна. И тогава, вместо да продължи напред, точно миг преди да изчезне напълно от погледа ми и да се слее с тъмните очертания на дърветата в далечината зад него, той спря.

Музиката продължаваше да звучи; знаех, че я чувам само аз, но не както когато си сложил слушалки на главата си — сякаш беше създадена от собствения ми мозък специално и единствено за мен. Но въпреки това разбирах, че тя не беше предназначена за мен, а за някого или за нещо друго и за нещастие аз я чувах също толкова ясно.

Бях опустошен.

Фигурата се обърна към мен. За един безкрайно дълъг миг просто стоеше там и ме гледаше. Не можех да помръдна, бях като прикован към земята — не от музиката му, която все още ме зовеше, сблъскваше се с музиката в главата ми и ми казваше *изправи се и ме последвай* — а от неговата странност. От пръстите му, разперени върху земята, които ровеха в земята; от раменете му, големи и квадратни, издаващи изключителната му сила и необичайност; и най-вече, от големите рога, които израстваха от главата му и се простираха към небето като клони.

След това изчезна в мига, в който слънцето измина пътя си по ръба на хълма, изоставяйки света на милостта на здрача. Изненадващо за себе си усетих, че ми липсва почти болезнено. Стоях там, останал без дъх, взирах се в мястото, където беше той допреди малко, и чувствах как пулсът ми бие силно в белега над лявото ми ухо. Не можех да реша дали ми се искаше никога да не бях виждал рогатата фигура, така че просто да продължа да си живея, както преди, или да бях дошъл тук по-бързо, за да разбера защо отново виждам същества като него.

Обърнах се, за да се върна в училището, но преди да направя и крачка, нещо ме удари силно право в стомаха. Загубих равновесие и за малко да падна на земята.

Собственикът на тялото, който се блъсна в мен, възкликна:

— О, божичко, толкова съжалявам!

Познатият глас ме прониза като нож. Диърдри. Най-добрата ми приятелка. Можех ли още да я нарека така? Въздъхнах…

— Няма проблем. Имам нужда само от един бъбрек, за да живея.

Диърдри вдигна глава, лицето ѝ почервеня и изражението ѝ се промени толкова бързо, че не можех да кажа какво е било първоначално. Не можех и да сваля поглед от нея. През последните месеци бях виждал в мислите си тези сиви, открояващи се върху нежното бледо лице очи толкова много пъти, че сега ми беше странно да ги видя наяве.

— Джеймс. *Джеймс*! Видя ли *Ги*? Трябва да са минали точно покрай теб!

Положих усилия да се съсредоточа.

— Кого да видя?

Тя направи няколко крачки напред, присви очи и замижа към настъпващия от хълма мрак.

— Феите. Не знам точно, май бяха четири или пет…

Наистина ми изкара акъла; придвижи се толкова бързо, че черната ѝ конска опашка се разлюля в малки кръгове.

— Добре, Ди, спри! Ще ми докараш морска болест. Сега почни отначало. Феи? Отново?

Диърдри затвори очи за около минута. Когато ги отвори, вече приличаше повече на себе си. По-малко истерична.

— Толкова съм глупава. Сигурно ми се е сторило. Постоянно ми се струва, че *Ги* виждам на всевъзможни места.

Не знаех какво да ѝ кажа. Болеше ме да я гледам така, по начин, който бях забравил. Както когато ти се набие треска в кожата — не първоначалното рязко проникване, а бавната пронизваща болка, след като я извадиш оттам.

Тя тръсна глава.

— Не, аз съм истинска идиотка! Не съм те виждала от цяла вечност и още в първите минути ти мрънкам и се оплаквам. Би трябвало да скачам от радост, че най-накрая се срещаме. Извинявай… наистина нямах време да се видим, след като пристигнах.

За момент помислих, че нейното „извинявай“ ще бъде последвано от нещо друго. Нещо искрено и многозначително, което ще покаже, че осъзнава колко ме е наранила. Когато то не дойде, ми се прииска да се тросна и да я накарам да се почувства зле, но нямах достатъчно смелост. Вместо това ѝ се притекох на помощ и я спасих като галантен джентълмен, или по-скоро трябва да кажа — като мазохистичен, обичащ да страда влюбен идиот, какъвто бях.

— Ами в брошурите пише, че кампусът е разположен на повече от петнайсет акра[6]. Можеха да минат години, преди да попаднем един на друг.

Диърдри прехапа устни.

— Не знаех, че часовете ми ще се окажат толкова много. Графикът ми е направо… Но, леле! Толкова е хубаво, че те виждам.

Последва продължителен неудобен момент, изпълнен с мълчание. Обикновено тук се прегръщахме. Но така беше преди последното лято. Преди Люк и много преди съобщението, което й бях пратил — онова, което нито един от нас не можеше да забрави.

— Хванала си тен. — Излъгах. Ди никога нямаше тен.

Тя почти се усмихна.

— А ти си се подстригал.

Прокарах ръка по главата си; пръстите ми се спряха за миг върху новия белег над ухото ми.

— Трябваше да ме обръснат от едната страна, за да зашият раната. Просто обръснах и другата, за да си пасва. Исках да изпиша с остатъка от косата инициалите си, но — това може да те шокира изведнъж осъзнах, че те образуват JAM[7]. Беше някак… унизително.

Ди се засмя. Не можах да повярвам колко ме зарадва този смях.

— Отива ти — каза тя, но очите й бяха вперени в дланите ми и в думите, изписани по тях чак до китките. Повече мастило, отколкото кожа.

Исках да я попитам как е, да ми разкаже за феите, да си поговорим за съобщението, което й бях пратил през лятото, но не можех да се сетя как да започна. Сякаш никога вече нямаше да мога да кажа нещо важно.

— Да, ако бях малко по-красив, щях да се превърна в теб.

Тя се засмя отново. Е, не беше точно истински смях, но ме устройваше, защото не се и опитвах да бъда смешен. Просто трябваше да кажа нещо.

— Какво правите тук? — Двамата с Ди се извърнахме едновременно и се озовахме лице в лице с една от учителките ни, Ив Линет. Преподаваше история на театъра и драматургия. Беше като дребен блед призрак на фона на мъждивата вечерна светлина. Лицето й можеше да бъде красиво, ако не беше толкова намръщена. — Тук не е училищна територия.

Нещо ми се стори странно, но ми отне около секунда да осъзная какво. Тя идваше от страната на хълмовете, не откъм училището.

Мисис Линет изпъна врата си, уж едва сега беше забелязала Диърдри; лицето на Ди беше пламнало, като че ли бяхме хванати да вършим нещо нередно. Гласът на Линет направо режеше въздуха.

— Не знам къде сте учили преди, но ние не позволяваме подобно поведение.

Ако това беше станало преди изминалото лято, щях да се пошегувам — нещо от типа, че всъщност аз съм любовният роб на Ди от самото ни раждане, или как нищо не е станало между нас, защото определени химикали в кожата ми я отблъскват и предизвикват сериозни алергични реакции в цялото ѝ тяло. Вместо това, сега казах само:

— Не е каквото си мислите.

Знаех, че звуча гузно, а явно и тя си е помислила същото, тъй като попита:

— О, нима? Защо тогава сте дошли чак тук?

Защото трябваше. Взрях се към хълмовете зад гърба ѝ.

— Чакахме вас.

Ди ме погледна сърдито, но погледът ѝ не можеше да се сравни с този на мисис Линет. Тя изглеждаше гневна, а може би и уплашена. Известно време не каза нищо, а когато проговори, беше възвърнала напълно самообладанието си.

— Мисля, че нито един от нас не би трябвало да е тук в този момент. Да се връщаме към общежитията, а аз просто ще забравя, че всичко това се е случвало. Не е много приятно да започнеш така учебната година. С проблеми.

Обърна се и тръгна пред нас към училището, а Ди ми хвърли изпълнен с възхищение поглед; после завъртя очи към мисис Линет, показвайки ясно какво си мисли — *тази е луда!*

Свих рамене и се ухилих леко. Не мислех обаче, че учителката ни имаше проблем с разсъдъка си. Мислех, че не само аз се бях впуснал да преследвам музиката.

Създай текстово съобщение
194/200

До: Джеймс

Миналата нощ беше странна. Липсват ми разговорите с теб. Не че би искал да си говорим за нещата, за които си мисля. Като Люк. Сега знам какво означава да те боли от любов. Става ми лошо, щом се сетя за него.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Ден единайсети (11) според линиите върху лявата ми ръка. Първата седмица — пълна с вежливо представяне и незначителни задачи — беше свършила и сега вече втората си показваше зъбите. Нашата дойде с гигантски домашни, изписване на цели дъски в часовете и обичайните за всяка гимназия драми. Беше смешно — за миг наистина си бях помислил, че училище, пълно с музикални откачалки, ще бъде различно от обикновена гимназия. Единствената разлика беше, че ролите, които играехме тук, зависеха от мястото ни в оркестъра. Брас секцията: кретени. Духовите инструменти: снобари. Струнните: отличници с винаги вдигнати ръце. Перкусиите: клоуните на класа.

Гайдарите: аз.

Единственият час, който не се промени през втората седмица, беше английският на мистър Съливан: първи час, вторник, четвъртък и събота. Носете си и кафето. Позволяваше ни да пием кафе в час. Щеше да бъде лицемерно, ако и той не го правеше.

Както и да е, Съливан започна учебната година, седнал отгоре на бюрото си, с пусната за фон музика, докато преподаваше. Другите учители закопчаха саката си, стегнаха редиците и станаха сериозни след първите седем дни, но Съливан не се промени — беше си все така млад, небрежен и напълно обсебен от Шекспир и останалите от компанията му. През първата седмица ни даде направо убийствено количество текстове за четене и това също не се промени. Може би щяхме да мърморим повече срещу домашните му, ако не ни беше позволено да поемаме дозата си кофеин, да местим чиновете си, както си искаме, а и да ругаем от време на време в часа.

— Ще изучаваме „Хамлет“ — обяви Съливан на единайсетия ден. Държеше голяма чаша, по-скоро термос, в ръка; стаята миришеше като кафене. Никога не го бях виждал без кафе. Като младши член на преподавателския състав, живееше на територията на училището и даваше дежурства като наставник в общежитието; носеха се слухове, че жена му го е напуснала заради изпълнителния директор на някаква компания, която произвеждала глупости като розови понита или нещо такова. Коридорът пред стаята му миришеше като светилище на кофеина. — Колко от вас са го чели?

Класът по английски беше малък дори за стандартите на „Торнкинг-Аш“: осем ученици. Нито една ръка не се вдигна.

— Невежи — каза Съливан мило. — Ами по-добре е, че сте девствени в тази територия, предполагам. Сигурно поне сте

чували за него, нали?

Из стаята се разнесе утвърдителен шум. Не бях чел „Хамлет“, но бях в добри отношения с Шекспир. От момента, в който чух „Целият свят е сцена и всички ние сме актьори на нея — влизаме, излизаме и за своето време всеки от нас играе различни роли…“ нещата между нас бяха наред. Не че му бях голям фен и при среща щяхме да си разменим тайни ръкостискания или нещо такова. Но ако се срещнехме в коридора, вероятно щяхме да си кимнем един на друг.

Съливан продължи.

— Добре, да започнем оттук. Какво ви хрумва, когато чуете името „Хамлет“? Не, Пол, не вдигай ръка. Просто го кажи.

— Малко селце — обади се Ерик. Технически той не се водеше ученик; предполагаше се да бъде асистент на учителя, но никога не го бях видял да помага с нищо на Съливан. — Нали така? Например в Швейцарските Алпи или някъде там[8].

Отговорът беше изумително глупав, но за сметка на това ни освободи; останалите от класа моментално се успокоихме. Летвата беше спусната толкова ниско, че нищо не можеше да бъде по-зле и всички започнахме да се надвикваме.

— Призраци — каза Мегън. Тя беше певица. Певците и певиците ме дразнят, защото ми е трудно да ги подредя в схемата на оркестъра в главата си.

— „Да бъдеш или да не бъдеш!“ — провикна се Уесли, чието първо име също беше Пол, и той великодушно бе приел в интерес на класа да се обръщат към него на фамилия. Наистина бе мило от негова страна, че го предложи, защото фамилията на съквартиранта ми е Шлейермахер и ми е трудно дори да я произнеса бавно буква по буква, а какво остава да се обръщам така към него всеки ден.

— И всички умират в края — добави Пол. Незнайно защо, но това ме подсети за рогатата фигура на хълма зад училището.

— Самоубийство — обадих се и аз. — И Мел Гибсън.

Съливан ме посочи.

— Значи би трябвало да вдигнете ръката си преди малко, мистър Морган. Доста сте запознат е „Хамлет“.

— Но вие попитахте дали сме го чели. А аз просто гледах филма по телевизията. Мисля, че Мел Гибсън играе по-добре, когато е облечен в килт[9].

— Чудесен преход. Частта с киното, не коментарът ви за килта. Сега ще гледаме филма — съжалявам, Джеймс, не онзи с Мел Гибсън — а после ще прочетем и пиесата. — Съливан махна с ръка към телевизора зад себе си. — Което е причината да донеса това. Само че… — Огледа стаята — чиновете ни бяха подредени в

кръг около него и всички седяхме в очакване мъдростта да потече от устата му към нас. — Само че се притеснявам, че задниците ви ще се изръбят, ако гледате филм в тези столове. Трябва ни нещо по-подходящо. Кой има достатъчно силни ръце?

И така, взехме два дивана от фоайето на втория етаж. Бяха нужни по четири човека за всеки, за да ги пренесем по коридора покрай затворените врати на другите стаи и да ги вкараме в нашата. Съливан ни помогна да ги наместим до стената и смъкна щорите, за да не блести слънцето в екрана. В стаята стана съвсем тъмно, та нямаше никакво значение, че всъщност бе сутрин.

Излегнахме се по диваните, а Съливан придърпа стола си и седна до нас. Гледахме първата четвърт на „Хамлет“ (който се вземаше прекалено на сериозно), като Съливан ни позволяваше да се шегуваме с някои от по-сълзливите моменти (а такива имаше много), и за пръв път откакто бях тук, почувствах, че донякъде принадлежа на това място.

Създай текстово съобщение
195/200

До: Джеймс
Когато видях феите, си помислих, че може да видя и Люк. Но те не бяха истински. Просто е странно, че сме тук, в ТА. Все едно да си мислиш, че отиваш в рая, а когато стигнеш там, да се окаже, че е Кливлънд.
От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Поредният болезнено красив есенен ден в земята на училищата, изписвани с тире; дърветата бяха все още зелени в долината, но откъм северната страна на хълмовете и на заобикалящите ни планини листата бяха започнали да почервеняват и пожълтяват. Съчетанието изглеждаше някак фалшиво, неестествено, като че ли беше архитектурен модел, а не реалност. Бях надул уредбата в колата си неприлично силно и може би затова не чух, че телефонът ми звъни; едва когато видях с периферното си зрение, че екранът му свети, осъзнах, че някой ме търси.

Може би беше Ди, най-накрая.

Грабнах го от седалката до мен, където го бях метнал, и погледнах номера. Майка ми. Сложих телефона на таблото и пуснах високоговорителя.

— Да.

— Джеймс?

— Да!

— Кой е?

— Скъпият ти син, мамо. Плодът на твоята утроба. Семето от слабините на баща ми, след като първо съм бил само блясък в очите му…

Майка ми ме прекъсна:

— Звучиш неясно, сякаш си в тунел.

— Шофирам.

— В тунел?

Протегнах се и придърпах телефона по-близо.

— Пуснал съм те на високоговорител. Така по-добре ли е?

— Не съвсем. Защо шофираш? Не си ли на училище?

Закачих телефона на козирката против слънце пред мен.

Все още бе шумно, но това беше най-доброто, което можеше да получи.

— Щом знаеш, че съм на училище, защо ми звъниш?

— Да не би да бягаш от час?!

Присвих очи към уличните табели. На една от тях пишеше „Историческият център на град Галън, Вирджиния“ (помислих си, че споменаването на щата е излишно, защото всеки, който е дошъл дотук, би трябвало да помни къде се намира) и имаше стрелка, сочеща наляво.

— Не, мамо. Бягането от час е за неудачниците, които ще влязат в затвора, след като не успеят да си намерят добра работа.

Мама замлъкна, разпознавайки собствените си думи — нищо

чудно, все пак ги произнесох и с характерния й леко писклив глас и слаб шотландски акцент.

— Прав си, извинявай — призна тя. — Е, какво правиш тогава?

Отговорих й, без да спирам да оглеждам колоритната, но доста тясна и пуста главна улица на Галън:

— Отивам на урок. Преди да попиташ, урокът ми е по гайда. Преди да попиташ, не, в „Торнкинг-Аш“ нямат постоянен преподавател по гайда. Преди да попиташ, нямам никаква представа защо дават стипендия на ученик, чийто основен инструмент е гайда, като се има предвид отговорът на въпрос номер две. — От всички ученици в „Торнкинг-Аш“ се изискваше да имат два кредита за музикално изпълнение, за да развием уменията си и успешно да впечатлим университетите. Така че се налагаше да ходя на уроци по гайда.

— Е, кой е този човек? Добър ли е? — гласът на мама беше изпълнен със съмнение.

— Мамо. Не искам да мисля за това. Ще се депресирам, а знаеш, че предпочитам да показвам на света безстрашно и щастливо лице.

— Припомни ми защо си там, ако не е заради гайдата?

Знаеше много добре, но искаше аз да го кажа. Ха. Двойно ха. Нула шанс.

— Използвай майчината си интуиция. Ей. Май открих мястото. Трябва да вървя.

— Обади ми се — каза мама. По-късно. Когато не си толкова сладкодумен.

Паркирах пред „Музикалната школа на Евънс-Браун“ Бях започнал да си мисля, че даването на имена с тире на разни места е традиция в този град.

— Добре. Да ти звънна ли, когато стана на трийсет?

— Млъквай. — Гласът на мама беше станал гальовен и за миг ме връхлетя разтърсващо, почти детинско чувство на носталгия по дома. — Липсваш ни. Пази се. И ми се обади по-късно. Не е нужно да чакаш до трийсет години.

Съгласих се и затворих телефона. Извадих калъфа на гайдата си и се запътих към музикалния магазин. Въпреки неприятния зеленикав цвят отвън (като в болница), вътре беше уютно и приканващо, с тъмнокафяв килим и златистокафява облицовка по стените, на които бяха окачени множество китари. Възрастен мъж, който изглеждаше така, сякаш бе преживял доста неща през 60-те и още не се бе съвзел оттогава, четеше списание „Ролинг Стоун“ зад щанда. Когато погледна към мен, видях, че сивата му коса се спуска на гърба му в дълга плитка.

— Идвам за урока — казах аз.

Той погледна към нещо на щанда; докато го правеше, имах време да проуча татуировките по ръцете му — най-голямата беше цитат от една от по-радикалните песни на Джон Ленън.

— Колко е часът? — попита мъжът.

Показах му часовника на ръката си. Той присви очи, като видя част от изписаните думи по нея.

— Три часът? Дошъл си навреме.

Погледнах към часовника на стената зад него, заобиколен от флайъри и пощенски картички. Оставаха две минути до три. Малко се подразних, че не оцени по-възторжено точността ми, все пак бях ученик, а това не е много характерно за тийнейджърите.

— Нагоре по стълбите. — Старото хипи посочи към задната част на магазина. — Потърси в някоя стая Бил. Не можеш да сбъркаш, той е единственият преподавател тук.

— Благодаря, друже — казах аз, а хипито ми се усмихна. Тръгнах по скърцащите, покрити с килим стълби към втория етаж; там беше по-горещо, отколкото сигурно е в ада, и миришеше на пот и нерви. В тъмния тесен коридор имаше три врати и Бил се намираше зад номер две. Бутнах вратата, за да я отворя по-широко; стаята беше облицована с плочки, а старите дървени столове изглеждаха така, сякаш бебета тигри си бяха острили ноктите по тях години наред. На един от тях седеше човек със сивкавокестенява коса; ужасно много приличаше на Джордж Клуни. Мислех да му го кажа, но после реших, че ще бъде прекалено.

— *Hola*. Аз съм Джеймс.

Той не се изправи, но се усмихна достатъчно приятелски, пое ръката ми и я стисна здраво, а после посочи към стола срещу себе си.

— Аз съм Бил. Какво ще кажеш да извадиш гайдата си и да ми изпълниш нещо, за да преценя на какво ниво си? Освен ако не си нервен — можем да поговорим първо, но ако се отпуснем в разговори, половин час ще бъде крайно недостатъчен за урок.

Пуснах калъфа на земята и приклекнах до него, за да отворя закопчалките.

— Не, няма нужда. Свиренето ми звучи добре. — Докато вадех гайдуницата, която използвах за репетиции, и надувах меха[10], поглеждах от време на време към Бил. Той беше извил леко главата си на една страна и четеше налепените по калъфа ми стикери: „Пази се, когато си край дракони“, „Защото си хрупкав и вкусен с кетчуп“, и други детински глупости. Хвърлих му още един поглед. Гайдуницата му беше поставена близо до стола му — лъскава, блестяща и чиста; моята беше захабена, с

многоцветни ярки лепенки, покриващи отчасти дупките й, за да звучи по-добре. Раменете му бяха изпънати и равни; едно от моите винаги беше леко по-високо от другото от прекалено честото свирене. Калъфът му изглеждаше почти нов; моят беше като минал няколко пъти през ада. Започна да ми просветва, че това ще бъде чиста загуба на време, особено след като видях как очите му се разшириха при вида на учебната ми гайдуница.

Прибрах инструмента обратно в калъфа. Скромната т.нар. учебна гайда е простичка пластмасова версия на истинските гайди и най-голямата й добродетел е, че е стократно по-тиха — така имаше сто пъти по-малка вероятност да оглушееш, докато репетираш в тясно помещение. А и е дяволски по-лесно да се свири на нея чисто физически — няма го цялото това напъване-духане-изкарване-на-целия-въздух-от-дробовете. Освен това звучеше като умираща гъска; за зашеметяващо впечатление ти трябва истинска гайда. Така че се протегнах за втори път към калъфа си.

— Ами… Имаш ли нещо против да посвиря малко на истинската си гайда, а? Трудно е да намериш място за репетиране в кампуса и имам чувството, че не съм я вадил от векове от тази кутия.

Бил изглеждаше леко изненадан, но сви рамене.

— Добре, щом искаш. В момента тук няма други ученици. Както ще ти е най-удобно. Какво ще ми изсвириш?

— Не съм сигурен още. — Извадих гайдата си; миризмата на кожа и дърво ми беше така близка и позната, сякаш бе моята собствена. Ручилата пасваха идеално на рамото ми; в мига, в който звукът излезе от тях, осъзнах колко шумни можеха да бъдат наистина, особено в тази малка стая. Трябваше да си донеса тапите за уши.

Бил ме наблюдаваше как настройвам инструмента си, част по част, и оглеждаше стойката ми… Първоначално смятах да започна с нещо бавно, а после да завърша с толкова неземно парче, че да го накарам да целуне обувките ми, но гайдата звучеше ужасно силно в малката стая и накрая просто исках това да свърши. Впуснах се в един от любимите си рилове, почти невъзможна за изпълнение завъртяна минорна мелодия, която можех да изсвиря и насън. Бързо. Чисто. Съвършено.

Лицето на Бил беше абсолютно безизразно. Никаква емоция, нищо. Сякаш бях отвял изражението му с високите децибели на гайдата си. Свалих я от раменете си.

— Няма на какво да те науча — поклати глава той. — Но ти го знаеше, когато дойде тук, нали? Мисля, че едва ли има някой в целия окръг, който може да те научи на нещо. Може би и в целия

щат. Ходиш ли по конкурси и състезания?

— До това лято, да.

— Защо спря?

Свих рамене. По някаква причина не ми беше приятно да му казвам.

— Спечелих каквото исках. Стана ми скучно след това.

Бил отново поклати глава. Очите му изучаваха лицето ми; можех да позная какво си мисли, защото те винаги мислеха едно и също: „Толкова си млад, а аз съм толкава стар…“ Гласът му беше спокоен:

— Ще се свържа с училището. Ще ги информирам, за да решат какво да правят. Но и те са го знаели още преди да те вземат при тях, нали?

Хванах гайдата под мишница.

— Аха…

— Трябва да кандидатстваш в „Карнеги Мелън“. В този университет има специалност гайда.

— Не се бях сещал — отвърнах аз. Той не обърна внимание на сарказма ми.

— Трябва да помислиш за това, като приключиш тук. — Бил ме гледаше как прибирам гайдата си. — За теб би било загуба на време, ако просто отидеш в някоя музикална академия.

Кимнах му замислено, оставих го да направи още няколко умни забележки, после стиснах ръката му за довиждане и излязох от стаята. Изпитвах разочарование, макар да не трябваше. Нима можех да очаквам нещо друго?

* * *

Едно момиче седеше на бордюра на тротоара, когато излязох от музикалния магазин. Бях в толкова гадно настроение, че нямаше да я погледна повторно, ако не беше приседнала на сантиметри от колата ми. Макар да бе обърната с гръб към мен, всичко в нея направо крещеше *ох, колко ми е скучно!*

Поставих калъфа на гайдата на задната седалка, като се постарах да вдигна максимално шум, за да схване тя картинката — нали знаете, *че ще я прегазя*, ако не се премести, когато подкарам колата си.

Но момичето не помръдна въпреки тряскането на вратите и пуфтенето ми, така че заобиколих колата и застанах пред нея. Тя все още седеше неподвижно, с повдигнато към следобедното слънце лице и затворени очи, преструвайки се, че не ме забелязва.

Може би посещавахме заедно някои часове и се предполагаше да я разпозная. Ако беше ученичка, определено не спазваше характерния за тукашните момичета дрескод — носеше тясна риза в телесен цвят с щампи, наподобяващи изписани на ръка думи, и дънки тип „клош“, а под широките крачоли се показваха гигантски платформи с дървени подметки. И все пак най-забележителното нещо в нея беше косата ѝ: къдрава, или по-скоро разрошена руса коса, дълга отпред, но подстригана късо и скосено отзад.

— Скъпа моя — казах възможно най-любезно и леко превзето, — задните ти части блокират пътя ми. Смяташ ли, че можеш да си седиш и да безделничиш на около метър по на юг, за да мога да се махна оттук?

Очите ѝ се отвориха рязко.

Сякаш ме поляха внезапно и ледена вода. По всеки милиметър от кожата ми ме побиха тръпки и в главата ми зазвуча зловеща мелодия — *нещо странно ще се случи*. Събитията от изминалото лято нахлуха неканени в мислите ми.

Момичето — ако беше наистина такова — ми хвърли бърз поглед с пламтящите си сини очи, които изглеждаха още по-блестящи заради тъмните сенки под тях; имаше вид на безкрайно отегчена от живота.

— Чакам те от цяла *вечност*.

Когато проговори, уханието на дъха ѝ ме обгърна като плътен облак — аромат на събуждащи се за живот горски цветя, току-що отшумял дъжд и дим от далечен горски огън. Чувство за наближаваща опасност ме прободе право в стомаха. Реших да рискувам с един въпрос:

— „Цяла вечност“ като „няколкостотин години“ или като „от началото на урока ми“?

— Не се ласкай — отвърна тя и се изправи, изтупвайки с ръка прахта от дупето си. С гигантските си платформи ставаше много висока, почти колкото мен, и можеше да ме погледне директно в очите. От толкова близо почти се задушавах от уханието ѝ. — Само половин час де, но той ми се стори като няколко века. Хайде.

— Леле! Какво искаш?

— Закарай ме до училището.

Добре. Значи може и да я познавам. Отнякъде. Опитах се да си я представя как седи в класната стая, в който и да е от класовете, които посещавах, някъде в кампуса, но нямах успех. Представих си я как танцува на горска поляна около младеж, когото току-що е принесла в жертва на древен езически бог. Картината изглеждаше много по-добре.

— Ъъъ… До „Торнкинг-Аш“ ли?

Тя ми хвърли смразяващ поглед.

Погледнах към клош панталоните й.

— Просто не си спомням да съм срещал такова очарователно създание като теб сред съучениците си.

Момичето се усмихна при думата „създание“ и отвори вратата на колата.

— Зарежи глупостите. Хайде, тръгвай.

Загледах се в колата, след като тя седна отпред и затръшна вратата. Преди аз бях наглецът, който шокираше и изкарваше хората извън нерви. Момичето ми махна нетърпеливо през прозореца.

Замислих се дали качването в колата при нея е лоша идея. След пълното с интриги, катастрофи с коли и феи лято вероятно беше.

Качих се.

Радиото се включи веднага след като запалих двигателя и момичето направи гримаса.

— Леле. Слушаш големи глупости. — Натисна едно от копчетата и от радиото се понесе някакъв шеметно бърз рил. Дисплеят показваше, че честотата е 113.7. Не съм ракетен специалист (само защото ракетите не ме интересуват, не че не мога да бъда!), но не мисля, че се предполагаше радио в кола да прави това от само себе си.

— Добре — казах най-накрая и потеглих. — Значи отиваш в „Торнкинг-Аш“. Как ти беше името?

— Не съм ти го казвала — отвърна тя. Събу платформите си и вдигна босите си крака на таблото на колата. — Само те помолих да ме откараш до там.

— Колко съм глупав. Разбира се. А как се казваш?

Момичето погледна към ръцете ми на волана, сякаш търсеше отговора на този въпрос сред думите, изписани по тях. Лицето й стана сериозно.

— Ноала. Не, Елеонора. Не, Поли. Не, чакай. Ноала ми харесва най-много. Да, нека да бъде Ноала.

Произнесе името, като че ли в него имаше много „о“-та: Нооооооала. Усмихваше се леко, по онзи самодоволен начин, който предпочитам да виждам на моето лице.

— Сигурна ли си, че си се спряла на правилното име?

Тя изучаваше внимателно ноктите на ръката си, а после захапа единия си пръст.

— Привилегия на жената е да променя мнението си.

— Ти жена ли си? — попитах аз.

Ноала ми хвърли мрачен поглед.

— Не си ли чувал, че е грубо да питаш такива неща?

— Да. Колко неразумно от моя страна. Е, срещали ли сме се преди?

Тя махна с ръка към мен.

— Млъкни, моля те. Опитвам се да слушам. — Отпусна облегалката си назад и се взря за секунда в тавана на колата, след което притвори очи. Хрумна ми ужасната мисъл, че не слушаше музиката, звучаща по радиото, а някаква друга, далечна мелодия, която само тя можеше да чуе. Продължих да карам, но от време на време поглеждах към нея. Следобедната слънчева светлина влизаше в колата през страничния прозорец и осветяваше галактиката от лунички по бузите ѝ. Те изглеждаха съвсем неуместни на лицето ѝ. Много невинни. Много човешки. И тогава Ноала отвори очи и каза:

— Значи си гайдар.

Това не трябваше да бъде някакво свръхестествено наблюдение. Всеки, който е седял на тротоара пред улицата, когато свирех за Бил, щеше да ме чуе, ако имаше уши. И все пак усетих — или по-скоро си представих, че усещам — скрития намек в думите ѝ.

— Да. При това страхотен.

Ноала сви рамене.

— Щом казваш.

Погледнах я; тя се усмихваше по много особен начин.

— Просто се опитваш да ме ядосаш.

— Казвам само, че съм чувала и по-добри. — Извърна лице към мен и усмивката ѝ изчезна. — Чух разговора ви, гайдарю. Тук не могат да ти предложат нищо. Искаш ли да станеш по-добър в това, което правиш?

Чувството за опасност, което от няколко минути ме пробождаше лекичко от време на време в стомаха, сега направо разряза вътрешностите ми.

— Глупав въпрос. Вече знаеш отговора, иначе въобще нямаше да ме питаш.

— Мога да ти помогна.

Присвих очи и се постарах внимателно да подбера думите си.

— И как ще стане това?

С периферното си зрение видях как Ноала се изправя на седалката си, а след миг почувствах дъха ѝ в ухото си.

— Ще ти прошепна тайни, които ще променят живота ти.

Отдръпнах главата си и я наклоних на другата страна, преди уханието на дъха ѝ да ме заплени. Беше ми толкова студено, че побилите ме тръпки ги побиха тръпки.

— И ще го направиш напълно безкористно, убеден съм.

— Знаеш ли, това, което ще получа от теб, не може да се сравнява с това, което ще ти дам. Дори няма да забележиш какво ще взема от теб, а ще станеш най-добрият гайдар, живял някога на този свят.

— Да бе. — Всички истории, които знаех за сделки с дявола и други подобни създания, преминаха през главата ми и вече бях сигурен, че трябваше да обмисля малко по-сериозно решението си да се кача в колата с това момиче.

— Виж, поласкан съм. Но ще ти откажа. — Приближавахме училището. Чудех се какво ще направи тя, когато стигнем там. — Щастлив съм от нивото си. Като за мен съм си достатъчно страхотен. Искам да измина пътя си сам, какъвто и да е той. Така че сделка няма да има. Освен ако не предложиш някакъв вариант, при който мога да се откажа в срок от трийсет дни, без да ти дължа нищо и без да ти давам номера на кредитната си карта.

Ноала ми се усмихна с нещо средно между гримаса и сърдито озъбване.

— Доста грубо е от твоя страна да отхвърляш помощта на някой като мен. Самонадеяните кретени като теб рядко получават такива предложения.

— Поне го направих мило, нали? Признай си — изпротестирах аз.

— Дори не го обмисли.

— Направих го. Забеляза ли паузата? Преди няколко секунди? Това бях аз, обмислящ отново предложението ти. И отговорът ми все още е „не“.

Тя изръмжа и пъхна стъпалата си в гигантските си платформи.

— Спри колата. Тук слизам.

— Ами училището?

Пръстите на Ноала бяха впити в дръжката на вратата.

— Не прекалявай, Джеймс Морган. Пусни ме да сляза и обещавам да не ти откъсна главата.

В гласа ѝ имаше сурова жестокост, която ме накара да ѝ повярвам. Отбих колата встрани на пътя на място, където и от двете страни имаше дървета. Ноала се опита да се пребори неуспешно с дръжката, а после ми се сопна:

— Ключалката, идиот такъв!

Вратите се заключваха автоматично. Натиснах копчето за отключване и тя блъсна вратата, за да се отвори. Излезе от колата, обърна се и впери отново сините си очи в мен. Когато проговори, гласът ѝ беше изпълнен с пренебрежение:

— Мисля, че пропусна възможността да разбереш на какво бих могла да те науча. Самодоволно копеле.

Затръшна вратата, а аз потеглих рязко, преди да си е променила мнението. Погледнах в огледалото за обратно виждане, но на пътя имаше само изсъхнали листа, понесени от вятъра в причудлива цветна вихрушка.

Ноала

Килим от ярки жълти светлини,
море от блясък бушува в есента,
цветя от свят умиращ и дарове за помен,
потънали зад слънчевите топли дни.
И все по-дълга и студена е нощта,
тежи от обещания за урожай злокобен.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“[11]

По някаква причина споменът за този следобед — първия път, когато някой ми каза „не“, се заби в съзнанието ми до най-дребната подробност. Щях да помня *всичко* от този ден през остатъка от живота си. Силната задуха и горещина в колата на Джеймс и начинът, по който дланите ми потъваха в меките протрити седалки. Листата извън колата, сияещи в ярките си цветове: червено-кафявото на дъбовете беше същото червено-кафяво като косата му. Неприятното чувство в гърлото ми — гняв. Истински гняв. Май беше минала цяла вечност, откакто не се бях вбесявала така.

Май беше минала цяла вечност и откакто не бях получавала това, което исках.

Присвих очи към пламтящото над дърветата червено слънце и към учениците, прибиращи се в общежитията на групички по двама, трима и четирима. Неколцина вървяха сами, с ръце, пъхнати в джобовете или вкопчени в дръжките на раниците, и с очи, забити в земята. Те щяха да бъдат лесни мишени; да бъдеш далече от семейството и приятелите си е трудно и тези малки, самотни души имаха за компания само музиката си. Светеха слабо в бледозелено и във всички нюанси на синьото — цветовете на очите ми. Може би ако не беше толкова скоро след последния, щях да се изкуша. Но все още се чувствах силна, жива, непобедима.

И Джеймс беше там, сред други четирима ученици, което беше напълно погрешно. Мишените ми никога нямаха приятели — музиката беше техният живот. Някой като него не би трябвало да се разбира толкова добре и леко с хората. Дори не би трябвало да го иска. Може би щях да се усъмня дали това е той — въпреки късо подстриганата кестенява коса и наперената му

гаменска походка, но силните отблясъци на жълтото — за сведение, любимият ми цвят — които искряха от него, крещяха *музика, музика, музика*.

Положих огромни усилия да се овладея и да не изтичам там долу, за да го *накарам* да приеме сделката ми. Или да го нараня. Много тежко. Хрумнаха ми няколко идеи, които можех да осъществя доста бързо.

Търпение. Овладей се.

Затова просто се присъединих към групичката му, невидима. Предполагам, че можех да бъда видяна, ако някой наистина решеше да се вгледа в правилната посока, но никой не го направи. Никой не го правеше сега, но съм чувала от други феи, че невинаги е било така. Малкото младежи, които ме усещаха донякъде и поглеждаха към мен, виждаха само вихрушка от окапали листа, летящи по ръба на тротоара, които се издигаха нагоре във въздуха и после отново падаха на земята. Това бях аз, винаги съм била аз — невидимото потръпване в здрача, необяснимата бучка, заседнала в гърлото ти, нежеланата сълза, появила се в очите ти при спомена за нещо отдавна забравено.

Когато хлапетата стигнаха до общежитията, групичката се раздели на две, защото момичетата влязоха в своята сграда. Вече можех да се приближа още, толкова близо, че неговото вътрешно сияние се отразяваше върху потъналата ми в здрач кожа и ме изпълваше с желание да го докосна и да изтегля ярките струни на музиката извън главата му. Само да приемеше предложението ми…

Джеймс и другото момче говореха за автоматите за продажба на разни дреболии. Момчето, което се отличаваше най-вече с невинното си и усмихнато лице, цитираше данни за това колко много хора умират от паднали върху тях такива машини.

— Не мисля, че тези хора нарочно бутат автоматите върху себе си — каза Джеймс.

— Има го заснето на видео — отвърна кръглоликият му спътник.

— Не, според мен вероятно отмъстителният ангел на автоматите бута машините върху хищните и алчни задници, които ги тресат, защото са глътнали парите им. — Джеймс направи движение сякаш бута нещо тежко, а после на лицето му се появи ужасено изражение и той наподоби звук като от силен трясък. — Научи си урока, баровецо. Следващия път просто приеми, че си загубил петдесет цента.

Кръглоликият:

— Само дето няма да има следващ път.

— Абсолютно си прав. Смъртта ще им попречи да действат

съгласно научения урок. Задраскай това от сценария. Нека да приемем, че свързаните с автомати за закуски и други подобни блага трагедии не съдържат морална поука, а са просто форма на естествен подбор.

Събеседникът му се разсмя, после се взря в нещо встрани от Джеймс.

— Ей, пич, тук има едно момиче. И то те зяпа.

— Мислех, че край мен винаги има момичета, които ме гледат влюбено — каза Джеймс, но все пак се обърна назад; погледът му мина покрай мен и се спря в нещо или някого зад гърба ми. Жълтото вътре в него внезапно просветна още по-ярко, завъртя се и избухна в ярък огън, но той не беше предназначен за мен. Очите му не ме откриха; бяха се впили в едно бледо момиче. Черна коса, лице почти без никакъв цвят, като измито под изкуствената светлина на уличната лампа, пръстите ѝ нервно подръпваха презрамките на раницата. Нещо в гласа на Джеймс липсваше, когато се обърна към кръглоликия си съученик:

— Ей, ще дойда след минута, става ли? Тя е от старото ми училище.

Момчето кимна разбиращо с глава и продължи пътя си, а Джеймс направи няколко крачки през кръговете светлина, хвърляни от лампите, до мястото, където стоеше момичето. Тънки лъчи оранжев блясък минаваха през нея — като неонови нишки карамел. Вероятно от нея щеше да стане прекрасен мой ученик, ако не ги предпочитах млади, красиви и от мъжки пол.

Джеймс звучеше много смело, забавен и силен едновременно, макар мислите му, които успявах да доловя, да бяха напълно хаотични.

— Ей, шматко, какво става?

Тя му се усмихна в отговор — изглеждаше направо дразнещо красива (по принцип не се интересувам от привлекателните членове на своя пол) — и направи странна, крива и унила гримаса. Отново дразнещо сладка.

— Каня се да се прибирам в стаята си. Този път реших да мина оттук, защото винаги, ъъъ… никога, защото никога не бях виждала фонтана осветен. А ми се искаше да го видя.

Да бе, както и да е. Значи си дошла да видиш Джеймс и не искаш да му го признаеш. Добре. Не бъди толкова свенлива. Огледах я по-внимателно. Джеймс бе наклонил леко главата си в посока към мен, сякаш се вслушваше в мислите ми, и аз отстъпих няколко метра встрани. Но при внезапното ми движение момичето вдигна рязко глава, очите ѝ ме проследиха и се присвиха неодобрително, като че ли наистина можеше да ме види. Скапана работа. Наведох се, все едно си завързвах връзките

на обувките като напълно обикновено момиче, което всички можеха да видят. Очите й вече не се взираха в мен — все пак не можеше да ме види съвсем ясно. Може би имаше някакво вътрешно свръхестествено зрение. Това също ме подразни.

— Ди — каза Джеймс. — Земята вика Ди. Викам планетата Ди. Хюстън, май комуникацията ни е прекъсната. Ди, Ди, чуваш ли ме?

Тя се извърна и погледна отново към него. Примигна няколко пъти.

— Ами… Да, извинявай за това. Не успях да спя добре миналата нощ. — Имаше много красив глас. Помислих си, че може да стане чудесна певица. Приключих с фалшивото завързване на обувките си, изправих се и се запътих с бавна стъпка към фонтана, за да се скрия във водата. Зад себе си чух как Джеймс каза нещо и Ди се засмя — смях на облекчение, сякаш е минала цяла вечност, откакто е чула нещо забавно, и сега се радваше, че хуморът все още съществува.

Излегнах се във фонтана — в тази си форма нямаше как да усетя мокротата — и погледнах нагоре към мрачното небе; водата се стелеше на равни вълнички над мен и заливаше очите ми. Чувствах се в безопасност, напълно невидима, напълно защитена.

Ди и Джеймс дойдоха до ръба на фонтана със сатира и застанаха точно над мен, близо един до друг, но без да се докосват, разделени от някаква преграда, която бяха издигнали, преди аз да се появя на сцената. Джеймс пускаше безсмислени шегички през цялото време, една след друга, и я караше да се смее отново и отново, така че да не им се налага да говорят. Трябваше да намеря начин да го накарам да приеме сделката ми.

Двамата гледаха към сатира, който се хилеше срещу тях и танцуваше във вечността върху малко дъбово листо в средата на водата.

— Чух те да репетираш — каза Ди.

— Онемя ли от великолепието ми?

— Всъщност мисля, че си станал много по-добър, откакто съм те слушала за последно. Не мислех, че е възможно.

— О, напълно възможно е. Светът е прекрасно и странно място. — Поколеба се. Лежейки във водата, можех да разчета мислите му много по-лесно. Видях как в мозъка му се появява въпрос *как се справяш тук?* Но вместо това каза: — Става по-студено вечер.

— Понякога в стаята ни е дяволски студено! — Гласът на Ди беше прекалено ентусиазиран, радостен от лекотата на разговора. — Кога ще пуснат парното?

— Може би така е по-добре. Ако го пуснат още сега, през деня

в стаите ще става толкова горещо, че ще можем да си печем бонбони на радиаторите[12].

— Така си е. Пък и следобед все още е достатъчно топло, нали? Предполагам, че е заради планините.

Видях как Джеймс се бори с думите си, преди да ги изрече — първото искрено нещо, което се готвеше да каже, откакто я видя под уличната лампа.

— Планините са величествени, нали? По някаква причина обаче, когато ги гледам, се натъжавам.

Ди не отговори и не реагира по никакъв начин. Сякаш ако Джеймс не говореше забавни неща, тя изобщо не го чуваше.

Отдалечи се от него и се придвижи по ръба на фонтана. Той не я последва. Момичето потопи ръка във водата, близо до стъпалата ми, и каза:

— Този фонтан е доста странен. Защо сатирът се усмихва така?

Джеймс се протегна и погали задните части на статуята.

— Защото е гол.

— Просто се радвам, че е пред вашето общежитие, а не пред нашето. Мисля, че е направо ужасен.

— Ще го разбия заради теб, ако искаш — предложи Джеймс.

Ди се изсмя. Когато се смееше, можех да си я представя как пее.

— Не, няма проблем. По-добре е вече да се прибирам. Не искам онази луда учителка да ни хване отново след полицейския час.

Той се протегна към нея, сякаш искаше да докосне ръката ѝ или раницата ѝ.

— Ще те изпратя.

— Няма страшно. Ще изтичам до там — отвърна Ди. — Ще се видим ли утре?

Раменете му изведнъж се сведоха уморено и ръката му се прибра в джоба.

— Със сигурност.

Ди му хвърли сияйна усмивка и се затича към момичешкото общежитие; раницата се удряше в гърба ѝ, докато бягаше. Джеймс остана при фонтана дълго след като тя изчезна, неподвижен като сатира, с полузатворени очи, късата му коса изглеждаше още по-червена на фона на слънчевата светлина. Аз лежах във водата и чаках.

Минаха няколко дълги минути, слънцето бавно догаряше над дърветата, а аз продължавах да се взирам в златния блясък, който искреше от Джеймс — обещанието за творческо величие. *Защо не ми каза „да“?* Дали го исках толкова силно само защото ме

отхвърли? Можех да го направя невероятен музикант. Той можеше да ме направи топла, жива, будна.

Щях да му пратя от моите специални сънища. Така щях да направя. Ще му покажа само малко от това, което мога, и следващия път, когато ме види, няма да може да ми устои.

Над мен Джеймс се сепна. Беше наклонил глава, ослушвайки се, както предишния път, когато почти ме усети, само че сега бе чул нещо друго.

Рогатия. Чух как мелодията се разнасяше по хълмовете, докато той започваше пътуването си по тях. Едва долавях звука, но когато мигнах с очи, Джеймс вече го нямаше. Бързо излязох от водата — след като се надигнах, по повърхността се образуваха леки концентрични вълнички — и го видях, бледа фигура в мрака, тичащ така бързо, сякаш животът му зависеше от това. Тичаше към Рогатия господар и бавната му песен за смъртта. Кой бързаше толкова много за среща със смъртта?

* * *

Много след като Джеймс беше сменил хълмовете зад „Торнкинг-Аш“ за стаята в общежитието си, и аз самата поех натам. Не че се интересувах от музиката на Рогатия. Привлече ме музиката на феите — звучеше като танц, колкото и невероятно да бе това.

Никога не съм харесвала танците. Ако имаше едно нещо в историята на света, което е било измислено само за да ме накара да се чувствам като пълна неудачница, това със сигурност бяха танците на феите, които те изпълняваха на своите магични сборища. И този танц на върха на най-големия хълм зад „Торнкинг-Аш“ не правеше изключение — но участниците в него бяха десет пъти повече от тези във всеки друг, който бях виждала някога. А и никоя фея — освен мен, разбира се — не можеше да докосва желязо; вероятността да се озоват в близост до него държеше феите далече от подножията на хълмовете, най-вече в изолираните местности в провинцията. Така че независимо колко съблазнителна бе идващата от „Торнкинг-Аш“ музика за създанията от моя вид, невидимото желязо, което я подсилваше от всички страни, и блестящите на паркинга коли превръщаха мястото в територия, свободна от феи.

Но този път тук имаше стотици от всякакъв вид и размер, от високите изящни дворцови феи, които очаквах да видя, до малките грозни гномчета, които не очаквах — те рядко излизаха от своите дупки и работилници, за да дойдат на танците. Всички

танцуваха по двойки и тройки и всички изглеждаха красиви, докато се въртяха в шеметния танц.

Отдръпнах се назад, на няколко крачки от тях, потънах почти до кръста в сухата трева, избърсах ръцете си в най-горните листа и въздъхнах тежко. Не бях очарована, че ги виждам. Надявах се, че „Торнкинг-Аш“ ще бъде само мой.

Но музиката им ме призова, нахлу неустоимо в тялото ми. Колкото по-дълго стоях тук, вслушвайки се в пулсиращия ритъм на танца им, толкова повече разбирах, че трябва да се присъединя към тях и да го усетя сама.

Танцьорите не ме интересуваха, независимо от невъзможните форми, които създаваха с телата си, и сладострастието, струящо от допира на кожа в кожа. Запътих се към музикантите. Жилаво, красиво момче фея, приведено над кожен тъпан в скута си, даваше хипнотичен и първичен ритъм на танца. Един досадник подръпваше жално струните на фидела[13] си, друга фея тресеше дайрето си в съвършена хармония с бумтящия тъпан, имаше и флейтист, който ни призоваваше да танцуваме с плашеща налудничава страст. Но само момчето, което караше тъпана си да звучи като вода, капеща в гигантска тенекиена кофа, или като стъпки на великан, или като дъжд, барабанящ по покрива, привличаше погледа ми. Само то можеше да те накара да забравиш кой си и къде се намираш.

— Един танц, скъпа? — Трол с големи крака и сплеснато като лопата лице ме хвана за ръката. Само миг след като докосна пръстите ми, ме пусна.

Усмихнах му се подигравателно.

— Да, не мисля, че би искал нещо от това.

Той се наведе към трола до себе си и му каза по типичния бавен тролски начин:

— Тя е *леанан шии*.

И просто така бях представена на събралото се общество. Думите преминаха от танцьор на танцьор като бърза заразна болест и докато се придвижвах из тълпата, усещах погледите им върху себе си. Не бях поредната обикновена фея, бях *леанан шии*. По-низша от низшите, в дъното на стълбицата. Почти човек.

— Не знаех, че танците са част от талантите ти — обади се една фея, отдръпвайки се от мен. Тя и приятелите ѝ ми стигаха едва до кръста, а смехът им приличаше на жужене на пчели. Загледах се за миг как се въртят и краката им удрят земята в непогрешима хармония с ритъма на подлудяващия тъпан — под яркозелените им рокли от време на време се показваха опашките им.

Озъбих се в подобие на усмивка.

— Не знаех, че говоренето е сред вашите таланти. Не мислех, че маймуните могат да говорят.

Феята, която ме заговори, се намръщи, придърпа с рязко движение роклята си надолу и повлече другарките си настрани. Направих гримаса след тях и продължих да вървя през тълпата. Не знаех какво точно търся може би просто място, където музиката щеше да ме залее с магията си и щях да забравя всичко останало.

Някой ме хвана за дупето, но докато се обърна, зад мен вече нямаше никого — само групичка хилещи се феи на известно разстояние. Не можах да открия кой не изглеждаше невинен; по-скоро не виждах някого, който да не изглежда виновен.

— Начукайте си го, задници! — извиках аз и те се разсмяха.

— Бихме искали, кучко — отвърна единият от тях и направи неприличен жест. — Ще ни помогнеш ли?

Нямаше смисъл да се бия тази нощ. Затова само се изплюх в тяхна посока и продължих с надеждата да се отдалеча колкото се може повече от малките копеленца.

Тъпанът умоляваше краката ми да танцуват, но не можех да го направя. Музиката беше великолепна и всяка друга нощ бих се впуснала в нея. Но тази вечер мислех само за това какво би могъл да направи Джеймс с гайдата си с мелодията, която музикантите изпълняваха в момента. Не бях сигурна защо си направих труда да дойда тук. Бях като неподвижен остров сред виещото се море от танцьори. А те не се опитваха и да прикрият втренчените си в мен погледи, докато подскачаха, извиваха се и се полюляваха в ритъма на музиката. Навсякъде наоколо се носеше силен смях.

— Да не си се загубила, *cailin*!

Признавам, че бях шокирана от топлината в гласа, който чух, и от милото обръщение — *cailin* беше просто „момиче“ на ирландски. Обърнах се и видях един мъж да ми се усмихва; беше облечен в дворцова премяна, с туника, чиито копчета във формата на миди стигаха чак до врата му.

Човек. Излъчваше бледо златисто сияние, достатъчно силно, за да ме накара да огладнея, но не чак толкова, че да ме изкуши наистина. Освен това, макар да бе приятен на външен вид — с бръчиците от смях около очите си и леко кривия си нос — не беше чак толкова красив, за да бъде откраднат и сменен от феите като дете[14].

А и като се прибавеше изящният му костюм, можех да заложа къдриците си, че това е новият принц консорт[15] на кралицата. Дори аз, в затънтения край, където живеех, бях чула слуховете за него.

Отвърнах на погледа му и казах надменно:

— Изглеждам ли така, сякаш съм се загубила, човеко?

Очите му пробягаха по джинсовата ми пола с изтъркани ръбове, по предизвикателно късата ми блузка и невъзможно високите ми коркови платформи. Устата му се изкриви в гримаса, все едно беше изял лимон — едновременно дразнещо, но и вкусно.

— Трудно ми е да си те представя някъде, където сама не би искала да отидеш — призна най-накрая.

Усмихнах се криво.

— Усмивката ти е доста перверзна — каза мъжът.

— Защото самата *аз* съм такава. Не си ли чувал?

Очите на принца консорт огледаха отново лицето ми и се присвиха още повече.

— А трябва ли да съм чувал, жено?

Засмях се силно на грешката му. Сега поне знаех защо се е приближил до мен — беше ме помислил за една от своята раса. Толкова зле ли изглеждах?

— Не съм аз тази, която ще разбие илюзиите ти — отвърнах. — Скоро ще разбереш сам. Сега се наслаждавам прекалено много на невежеството ти, за да ти кажа.

— Всеки наоколо може да ми каже истината — каза мъжът.

Усмихнах му се отново, но не отвърнах на предизвикателството.

— Виждам, че разговорът с теб няма да ме доведе до никъде — въздъхна той и ми подаде ръка. — Искаш ли вместо това да потанцуваме? Само един танц?

Не обичах да танцувам с феи, но това беше човешко същество. Стиснах леко зъби.

— Няма такова нещо като един танц в тези сборища.

— Така е. Тогава ще танцуваме, докато пожелаеш да спрем. И ще спрем.

Замислих се за миг. Танцът със съпруга на Елинор, без предварително да съм отправила молба за тази привилегия, ми се струваше лоша идея. Което, от друга страна, прибавяше вълнуващ елемент към предизвикателството.

— Къде е нашата скъпа кралица?

— Заета е с по-важни дела на друго място. — За частица от секундата ми се стори, че видях как нещо — облекчение, може би — премина по лицето му и после изчезна. Ръката му беше все още протегната към мен и аз поставих своята в дланта му.

И музиката ни понесе. Краката ми полетяха в ритъма, опитвайки се да догонят неговите, и двамата се завъртяхме сред тълпата. Някъде там беше нощ, но тя като че ли още не бе стигнала до този хълм, ярко осветен от сиянието на множеството

малки кръгове, образувани от танцьорите, и от искрящия прах, носещ се във въздуха.

Танцувахме. Ръцете му ме държаха здраво, сякаш щеше да ме повдигне всеки момент нагоре, и от всички страни бяхме наблюдавани. Докато се носехме покрай останалите феи, чувах гласове и откъслечни фрази от разговорите:

— … *леанан шии*…

— … ако кралицата разбере…

— … защо тя танцува със…

— … той ще бъде крал, преди да…

Пръстите ми стиснаха силно мъжа.

— Значи ще ставаш крал; затова си тук.

Очите му светеха. Както ставаше с всички хора, и той се опиняваше от музиката, след като започнеше да танцува.

— Това не е тайна.

Мислех си да отвърна — „За мен беше“, но не исках да приличам на глупачка.

— Но ти си просто човек.

— Мога да танцувам обаче — протестира той. Наистина можеше. Доста добре за човек — тъпанът пронизваше тялото му и го тласкаше във всички посоки, краката му правеха сложни стъпки по утъпканата трева. — А когато стана крал, ще притежавам и магическа сила.

Завъртя ме около себе си.

— Как ти хрумна това, човеко?

— Кралицата ми обеща и й вярвам; не би могла да ме излъже. — Засмя се диво и видях, че вече беше напълно опустошен от музиката, обсебен от танца, толкова уязвим за нашите сили… — Тя е много красива. Боли ме, *cailin*, красотата й ми причинява болка.

Не се изненадах, че красотата на кралицата му причинява болка. Тя наранява всички, които можеха да я видят.

— Магията не се носи просто във въздуха, човеко.

Той се разсмя отново, сякаш бях казала нещо много смешно.

— Разбира се, че не! Тя се пренася от тяло в тяло, нали така? Затова предполагам, че ще дойде в мен от нечие друго тяло.

Смятах се за зловещо създание, но това прозвуча страшничко дори и за мен.

— Някой друг, притежаващ магия… Да се зачудиш откъде ли ще намери друго човешко тяло с такава магия. И какво ли ще направи с този друг.

— Кралицата е много изобретателна.

Сетих се за начина, по който беше изплела внимателно мрежата си зад гърба на бившата кралица, за да бъде сигурна, че

когато короната падне от главата й, тя — Елинор — ще бъде тази, която ще я вдигне и сложи на своята.

— О, да, наистина е много изобретателна. Но ми звучи като че ли това, което ще направи, ще бъде много болезнено за въпросния друг.

Принцът консорт направи гримаса на недоверие.

— Моята кралица не е жестока.

Погледнах го изненадано. Едва ли вярваше на думите си. Освен ако като дете не е паднал на главата си или нещо подобно. Но той изглеждаше абсолютно сериозен. Затова само казах:

— Не всеки може да задържи магията в себе си, дори когато успеят да я открият и да му я предадат.

— Хелоуин, *cailin*. Денят на мъртвите. Тогава магията е по-силна, по-жива. А и кралицата няма да ме дари с нещо, което не мога да понеса. Тя познава всичките ми слабости и сили. Не се страхувам; вярвам, че много скоро ще бъда един от вас.

— Спри — извиках аз и застинах на място толкова внезапно, че той ме дръпна рязко и изви рамото ми, причинявайки ми болка. — Не мисля, че разбираш за какво говориш.

Консортът освободи ръката ми и остана неподвижно пред мен, с отпуснати отстрани на тялото си ръце. Танцьорите наоколо също спряха и вперихa погледи в нас. Гласовете им се надигаха в неясно мърморене и неразбираем шепот.

— Не бих бързала да се откажа от човешката си същност — казах аз, отстъпвайки назад. — Поне докато не видиш какво наистина означава да бъдеш фея.

Напразно пилеех думите си. Той ме гледаше, без да дава признак, че разбира за какво говоря.

Оставих консорта там, заобиколен от феите. Преди да стана и наполовина невидима, висока червенокоса фея го хвана за ръка и докато напълно напусна физическата си форма и препусна през човешките сънища и мисли, които пазех в спомените си, той отново беше омагьосан от танца. От мястото, където се реех във въздуха, не можех да го различа от феите; не можех да определя и какво беше чувството, което прогаряше гърдите ми. Тръгнах си радостна, че се отървавам от всички тях; трябваше да даря едно момче с чудесен сън.

Създай текстово съобщение
195/200

До: Джеймс

Видях още феи. Музиката ги призова. Танцуваха заедно в кръг. Никой не можеше да ги види, така че и аз

се престорих, че не забелязвам нищо. Бяха прекрасни и изпод кожата им се носеше музика.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Сънувах музика.

Песен, запленяваща и жива, носеща се отдалече, прекрасна и непостижима.

Исках я, копнеех за тази мрачна песен на желанието. Беше така истинска, както никой сън не може да бъде.

Знаех, че Ноала ми праща тази толкова красива песен, която ми причиняваше болка със своето съвършенство.

И се събудих.

* * *

Когато се събудих, устата ми беше препълнена със златна музика. Сякаш имах песен, забита в главата си, но с вкус, цвят и усещания, вървящи заедно с нея. Задушавах се от дима на горящи дървета, давех се от капчиците дъжд, падащи върху дъбовите листа, а сияещите златни нишки ме лишаваха от последните ми глътки въздух и свобода. Напомняше ми за това как желаех Ди, как желаех да бъда по-добър гайдар, как желаех да… просто, че желаех.

— Ей, Джеймс, събуди се! — Гласът на Пол отблъсна назад тежестта на песента и освободи притиснатите ми гърди; отново можех да дишам. — Седем и трийсет е.

Вдишах дълбоко от въздуха в стаята, който беше успокояващ със своята обикновеност: леко потно бельо, застоял чипс „Доритос“ и старо дървено дюшеме. Досега не бях оценявал по достойнство уханието на „Доритос“ — напълно човешко. Потопих се дълбоко в простосмъртната атмосфера около мен, спасителна лодка в размирното море на песента. Думите на Пол ми се струваха абсолютно маловажни.

— Седем и трийсет и една — каза той. Гласът му беше придружен от звук на затваряне на цип. Вероятно на раницата му. Това ме откъсна още повече от съня, опитах се да не се разстройвам. — Буден ли си?

Да, буден бях. Просто ми отнема повече време да си проправя път от сънищата към реалността. Реших да изпробвам гласа си и се изненадах малко, когато той проработи.

— Няма начин на тази земя да е станало осем без двайсет. Защо не съм чул будилника?

— Включи се преди петнайсет минути. После пак, но на по-тихия режим. Ти дори не помръдна.

— Бях умрял — казах аз и се изправих. Чаршафите ми бяха подгизнали от пот. — Мъртвите хора не мърдат. Сигурен ли си, че будилникът се е включил?

Осъзнах, че съквартирантът ми е напълно облечен. Дори беше имал време да залиже назад черната си коса с вода и гел и така приличаше на италиански гангстер.

— Сигурен съм, аз се събудих от него. — Втренчи се в мен, очите му бяха ококорени зад очилата. — Да не си болен?

— Болна ми е главата, приятелю. — Станах от леглото с чувството, че разкъсвам прозрачната паяжина на сънищата си. След като вече бях буден, ми се стори, че леглото ми мирише притеснително на уханието на Ноала от онзи първи път, когато се срещнахме — всички есенни аромати накуп, дъжд и желание. А може би миризмата идваше от мен, от моята кожа. Тази мисъл ми беше някак особено неприятна. Насочих вниманието си отново към Пол. — Но не съм болен в прозаичния смисъл на думата, за съжаление. Смяташ ли, че мога да се появя в час в този външен вид? — посочих тениската и шортите, с които обикновено спя.

— Човече, дори аз не бих искал да те виждам в този вид. Идваш ли с мен на закуска? Трябва да побързаме.

Поразрових се из купчината на пода за чифт чист панталони, докато Пол се мотаеше пред вратата, нежелаещ да тръгне без мен. Нахлузих някакви дрехи и прокарах пръсти през косата си — излишен жест, защото нищо не можеше да приведе в ред хаоса върху главата ми.

— Да, идвам. Закуската е най-важното ядене за деня, скъпи ми Пол. Не бих я пропуснал за нищо на света. Дали някой ще забележи, че съм носил това вчера? — Пол не отговори, мъдро разбрал, че въпросът ми е риторичен. — Готов съм, да тръгваме… не, чакай.

Приклекнах и издърпах брезентовия си чувал изпод леглото. Затършувах из вещите си и стигнах чак до дъното на торбата; чувствах се като участник в телевизионно състезание:

Въпрос номер 1: Кое от нещата, намиращи се в чувала на Джеймс, ще му помогне да се справи със заплахата от свръхестествено създание, въоръжено с чифт много хубави цици?

а) един не много точен часовник.

б) роман — ужасяващ на външен вид трилър, изпратен от майка му, която не е подозирала, че той ще прекарва всяко свободно време в четене на нещо, което повечето учители биха изтръгнали от ръцете му и захвърлили на боклука.

в) шепа енергийни блокчета, прибрани тук, в случай че настъпи ядрено бедствие и вследствие на това настане отчайваща липса на прясна храна.

г) желязна гривна, която е свързана с най-големия му кошмар от изминалото лято, но изглежда вършеше работа при други хора.

Пръстите ми уловиха най-накрая желязната гривна — тънка, неравна, кръгли възли в двата края, които не бяха свързани. Извадих я. Пол безмълвно ме гледаше, докато я поставях на китката си.

Бяха минали седмици, откакто петната, които гривната оставяше на китката ми, най-накрая изчезнаха. Чувствах се по-добре с допиращото се до кожата ми желязо. Защитен, непобедим.

Винаги съм бил отличен лъжец, дори себе си можех да заблудя.

Притиснах двата й края, докато прилепнаха почти плътно до кожата ми.

— Сега вече съм готов.

Закуската беше както обикновено. Група музикални откачалки, събрани в столовата прекалено рано сутрин. Който беше проектирал това място, обаче е бил много умен: на източната страна прозорците бяха толкова високи, че стигаха от пода почти до тавана. Сутрешното слънце изпълваше залата и осветяваше издрасканите дървени маси и избелелите фрески по стените. По всяко друго време столовата изглеждаше съвсем обикновена, дори мизерна и мрачна. Но когато я виждахме рано сутрин, окъпана в тази светлина, тя беше като истинска катедрала.

Разговорите бяха тихи, почти заглушени от тракането на лъжиците в купите с различни видове зърнени закуски, с които се изхранваха повечето ученици; виждаха се и вилици, борещи се с рохките яйца. Намачках ядките си почти до каша и започнах да ям, макар все още да усещах в устата си вкуса на музиката от съня ми.

— Джеймс, мога ли да поговоря с теб за малко? Ако си приключил със закуската, разбира се.

Гласът беше на Съливан. Повечето учители, които живееха в кампуса, ядяха по-късно в отделна столова във факултета, далече от примитивните си питомци, но той често закусваше с нас. Тъй като часовете му бяха все първи, беше логично да е тук в тези все още ранни зори. Освен това с кого другиго щеше да споделя закуската си?

— Давам прием точно в момента, заповядайте при нас — казах аз.

Съливан огледа над купата си с ядки компанията на масата. Обичайните заподозрени: Мегън, Ерик, Уесли, Пол. Всички, освен човека, който исках да бъде тук. Нима вече нямаше дори да сяда

на масата ми от време на време? Съливан каза:

— Твоите поданици ще те споделят ли за малко с мен?

— Да не би Джеймс да има проблем? — Мегън бръщолевеше нещо, докато ние си разменяхме дворцови любезности, но сега се заинтересува от разговора ни.

— Не повече от обикновено — Съливан не изчака отговор, взе купата ми и я понесе към една празна маса, без да се обръща назад, като че ли беше сигурен, че ще последвам закуската си.

— Очевидно висшата власт изисква присъствието ми другаде. — Свих рамене, не мислех, че ще им липсвам, така или иначе, бях ужасна компания. — Ще се видим в час.

Присъединих се към Съливан и седнах срещу него. Нямах особено желание да изям зърнената си каша, затова просто стоях и го гледах как внимателно маха ядките от своята купа. Имаше много дълги пръсти с възлести стави. Той си беше висок по принцип, с леко немарлив вид, сякаш е бил хвърлен в сушилнята, а после облечен, без да е изгладен. От толкова близо можех да видя, че е доста млад. Най-много на трийсет.

— Чух за преподавателя ти по гайда — каза Съливан. Купчинката от ядки върху салфетката му нарастваше все повече. — Или по-скоро трябва да кажа „бивш преподавател“? — Повдигна въпросително едната си вежда, но не отклони погледа си и продължи да сортира внимателно.

— Може би ще е по-подходящо — съгласих се аз.

— Е, как е, харесва ли ти „Торнкинг-Аш“? — Съливан най-накрая взе лъжицата си и започна да яде. От мястото си можех да чуя как схруска закуската си; в купата му нямаше никакво мляко.

— Разбива отвсякъде китайското водно мъчение. — Не знам защо, но очите ми се спряха на ръката, с която държеше лъжицата. На един от възлестите му пръсти имаше широк метален пръстен, издраскан с някакви знаци. Грозен и тежък, също като гривната на китката ми.

Той улови погледа ми. Очите му отскочиха за миг към ръката ми и после отново към неговия пръстен.

— Искаш ли да го разгледаш по-отблизо? — Остави лъжицата си на масата и започна да върти халката, за да я извади. Беше я издърпал донякъде, когато слаба, болезнено неприятна мелодия зазвуча в ушите ми и видях как Съливан се строполи на пода, хвана се за гърдите и започна да повръща, а около него имаше цветя и кръв.

Затворих очи за секунда и когато ги отворих отново, той си седеше спокойно на масата и продължаваше да се мъчи да извади пръстена, заседнал на възлестата му става.

Поклатих глава.

— Не, няма нужда, недейте. Моля ви, спрете.

Думите излязоха от устата ми, преди да помисля как ще прозвучат. Погледнато отстрани, сигурно съм приличал на пълен простак, но Съливан май не забеляза. Както и да е, важното е, че остави халката на пръста си.

— Е, ти не си идиот — каза той. — Сигурен съм, че знаеш защо те повиках тук. Ние сме музикално училище, а в общи линии ти все едно вече си се дипломирал с почести още преди да си започнал. Запознах се с изпълненията и с резултатите ти. Би трябвало от самото начало да си знаел, че в училището вероятно няма учител, който да е на твоето ниво.

Щом не бях признал на семейството си защо съм дошъл тук, едва ли щях да го споделя с някой случаен преподавател.

— Е, а може и да се окажа идиот.

Съливан поклати глава.

— Виждал съм достатъчно, за да знам как изглеждат.

Прииска ми се да се ухиля, човекът определено беше прав.

— Добре, да предположим, че не съм идиот. — Отместих купата с разкиснатата си закуска встрани и се облегнах на лакти на масата. — Да предположим, че съм знаел, че едва ли ще намеря тук своя Оби Уан с гайда на рамо. Нека също така да допуснем — за удобство — че няма да ви кажа защо съм дошъл въпреки всичко, но приемете на доверие, че съм имал основателна причина.

— Добре, съгласен съм. — Съливан погледна към часовника си и после отново към мен. В очите му имаше блясък, някаква дълбочина, каквато не бях свикнал да виждам у учители; не беше просто поредният възрастен, смазан от гигантската мелница на живота. — Попитах Бил какво според него трябва да правим с теб.

Беше ми нужно малко време да си спомня, че така се казваше онзи инструктор по гайда.

— Той смята, че просто трябва да те оставя на мира. Да продължиш да си репетираш, както си го правил досега, да посещаваш другите часове и в този дух. Но аз мисля, че това извращава цялата идея за идването ти въобще в музикално училище. Следиш ли мисълта ми?

— Съгласен съм, наистина звучи доста погрешно — кимнах аз. — Не мисля, че бих се осмелил да използвам глагола *извращава*…

Съливан ме прекъсна.

— Затова си мисля, че ще бъде добре да се запознаеш и с друг вид инструмент. Не от дървено-духовата секция. Ще го овладееш прекалено бързо. Трябва да е китара, например, или пиано. Нещо,

за което ще са ти нужни повече от пет минути, за да го научиш.

— В духа на започналото споделяне — казах аз, — свирил съм малко на китара.

— В духа на започналото споделяне — повтори думите ми Съливан, — аз също. Но съм по-добър с пианото. Някога пробвал ли си се?

— Ще ми преподавате *вие*?

— Истинските учители по пиано преподават по строги схеми и се занимават с истински пианисти. Но понеже не искам да си пропилееш годините тук, намерих малко свободно време между проверяването на ужасяващи есета по английски, за да ти давам уроци. Които ще ти се зачитат като кредити по музика. Какво ще кажеш за предложението ми?

Когато хората са мили без причина, винаги ставам подозрителен. Когато хората са мили без причина към мен, направо ставам параноичен.

— Не знам защо, но ми се струва, че съм нещо като научен експеримент или наказание.

— Да — отвърна Съливан, ставайки от масата с почти празната си купа със заешка храна. — Ти запълваш квотата ми за „подпомагане на ученици, които ми напомнят за мен самия, когато бях млад и глупав“. Трябва да ги благодаря за това. Бих искал да започнем още тази седмица, но имаме планирана екскурзия до Вашингтон, затова ще се видим следващия петък в пет часа в репетиционната. О, и ако не гориш от желание да се чувстваш неудобно, можеш да оставиш егото си в стаята. Няма да имаш нужда от него.

Усмихна ми се приятелски и кимна дълбоко като онези хора, които навеждат глави, когато се разделят. Японците ли бяха?

Извадих химикалка от джоба си и записах *пет.5 пиано* на ръката си, за да не забравя. Но не мисля, че можех да го забравя дори да не го бях написал.

* * *

Помещенията за репетиции в „Ченс Хол“ приличаха на клетки — тесни, съвършено квадратни стаи, побиращи едно малко пиано и две музикални стойки и изпълнени с миризмата на човешка пот от поне хиляда години. Хвърлих пренебрежителен поглед към стойките, на които другите музиканти си поставяха нотните листове — гайдарите помнят всичко наизуст и оставих калъфа с инструмента си на пода до пианото. Извадих учебната си гайдуница и седнах на пейката, която изскърца ужасно, като че

ли всеки миг щеше да се разпадне.

До урока ми по пиано имаше още дни, но исках да видя как изглеждат стаите за репетиция преди петък.

Не беше точно типът стая, който можеше да те вдъхнови. Гайдуницата ми нямаше за какво да се хване и тонът, който издаде, отново предизвика в съзнанието ми определението „умираща гъска“. Не очаквах скапаната акустика в стаята да го подобри.

Погледнах към вратата. Имаше от онези завъртащи се ключалки на бравите, с които човек можеше да се заключи отвътре — предполагам, за да не могат постоянно да те тормозят и да нахлуват в стаята, докато репетираш. Внезапно ми хрумна, че репетиционните биха били чудесно място за извършване на самоубийство. Всички просто ще решат, че репетираш вътре, докато най-накрая се вмиришеш и усетят, че нещо не е наред.

Заключих вратата.

Приседнах в самия край на пейката и повдигнах гайдуницата към устните си. Някак не ми се искаше да започна да свиря, защото песента от съня ми все още се спотайваше на ръба на подсъзнанието ми и се страхувах, че няма да мога да я възпра и тя ще се излее от пръстите ми. И ще бъде невероятна. Наполовина запомнената песен ме умоляваше да я изсвиря, за да открия колко прекрасна ще бъде, когато се понесе във въздуха — но аз бях уплашен. Знаех, че ако го позволя, може би това щеше да означава, че съм казал „да“ на нещо, което не искам да приема.

Спорех сам със себе си с гръб към вратата. Не знам колко време бях стоял така, неподвижен, когато почувствах внезапна болка в главата си, някакво пробождане, и по кожата на ръцете ме побиха тръпки, сякаш ме полазиха хиляди мравки. И разбрах, че в стаята, освен мен има и някой друг, въпреки че вратата не се беше отваряла и не бях чул ничии стъпки.

Поех си дълбоко дъх, чудейки се кое е по-лошо — да погледна назад или да не знам какво се случва зад гърба ми. Погледнах.

Вратата беше затворена. Все още заключена. Бях напълно вцепенен, шестото ми чувство крещеше *нещо не е наред, не си сам*. Докоснах леко гривната на китката си — знам, суеверие и това ми помогна да се съсредоточа. Близо до себе си — много близо — усетих странна миризма, като озон. Сякаш в стаята беше ударила мълния.

— Ноала? — предположих на глас.

Не последва отговор, но усетих докосване, лека тежест върху гърба и раменете ми. След няколко секунди вече беше повече от тежест: топлина, гръб, опрян в моя гръб, ребра, плътно долепени

до моите, чужда коса, спускаща се по врата ми. Ноала — ако това беше Ноала — не каза нищо, просто приседна до мен на пейката пред пианото и се облегна с гръб на гърба ми. Пак ме побиха тръпки, после изчезнаха, след което отново се появиха, сякаш кожата ми не можеше да свикне с присъствието ѝ.

— Нося желязо — казах съвсем спокойно.

Тялото до мен не помръдна. Представих си, че бих могъл да почувствам ударите на сърцето, което биеше в него — толкова близко бяхме един до друг.

— Забелязах.

Освободих въздуха от дробовете си, издишвайки много бавно през зъби, истински облекчен, защото това беше гласът на Ноала. Да, Ноала означаваше неприятност, но непознато създание, облегнато на мен и изравняващо ритъма на сърцето си с моя, щеше да бъде още по-страшно.

— Доста е неудобно — казах аз, осъзнавайки болезнено ясно, че щом проговорех, гърбът ми се допираше още по-плътно до нейния. Усещането беше едновременно плашещо и възбуждащо. — Желязото, имам предвид. Явно е излишно да си причинявам неудобството да го нося. Сложих го само заради теб.

— Трябва ли да съм поласкана? — Гласът на Ноала звучеше подигравателно. — Има и по-страшни неща от мен, за които да се притесняваш.

— Успокоителна мисъл. А ти точно колко си *страшна*, приятелко моя?

Ноала издаде лек звук, сякаш се канеше да каже нещо, но после размисли. Между нас се възцари мълчание, тежко и грозно. Най-накрая тя проговори:

— Дойдох тук само за да те послушам как свириш.

— Можеше да почукаш. Имах си причина да заключа вратата.

— Не се предполагаше да усетиш, че съм тук. Ти какъв си — гадател или нещо такова? Екстрасенс?

— Или нещо такова.

Ноала се отмести от мен, обръщайки се към пианото. От това, че ме освободи от допира си, направо ми спря дъхът; гърбът ми бе прободен от някакъв неясен копнеж.

— Изсвири нещо.

— По дяволите, проклето създание! — Извърнах се към пианото, за да я погледна, и тръснах глава — исках да почувства моята агония. — Не е лесно да се разбере човек с теб.

Тя се наведе напред над клавишите, за да види как изглежда лицето ми, докато говоря. Косата ѝ падна пред очите и трябваше да отмахне немирните кичури и да ги прибере зад ухото си.

— Чувството, което изпитваш, означава само, че искаш да

бъдеш повече от това, което си. Че трябва да кажеш „да“ вместо „не“.

Бях сигурен, че тя смята думите си за много убедителни, по те имаха напълно обратен ефект върху мен.

— Ако успея да постигна нещо в живота си, то ще бъде със собствени сили, надувко. Без измами.

Ноала направи гримаса — беше доста плашеща, независимо от луничките си.

— Ти си голям неблагодарник. Дори не си пробвал да изсвириш песента, с която ти помогнах малко. Това не е измама. И сам би я създал някой ден. Само дето трябва да живееш около три хиляди години преди това, или някъде там.

— Не съм казал „да“ — напомних й аз.

— Не го направих, за да получа в замяна твоето съгласие — сопна се тя. — Исках да ти покажа какво можем да постигнем заедно. Проклетият ти трийсетдневен гратисен период. Не можа ли просто да се възползваш от него? Не, разбира се, че не! Трябва да поставиш всичко под съмнение! Да анализираш отново и отново. Понякога мразя всички ви, глупави човешки същества.

Главата ме заболя от гнева, който се изливаше от нея.

— Ноала, сериозно, моля те. Млъкни за секунда. Направо ме цепи главата от болка заради теб.

— Не ми казвай да млъкна — нацупи се тя, но въпреки това спря.

— Не го приемай погрешно — казах аз, — но някак си не мога да ти се доверя.

Пуснах гайдуницата си на земята — струваше ми се, че Ноала можеше да я използва като оръжие срещу мен — и поставих пръстите си върху студените клавиши на пианото. За разлика от гайдата, която ми беше до болка позната и можеше да роди под пръстите ми всичко, за което бих могъл да се сетя, нежните клавиши бяха невинни, лишени от какъвто и да било спомен за мен. Погледнах към Ноала и тя отвърна на погледа ми, без да каже и дума. Когато се вгледах отново в нея, осъзнах, че очите й бяха толкова *погрешни* — толкова поразително нечовешки, но всъщност тя беше права. Когато гледах в очите й, виждах себе си. Само че този мой аз, който надзърташе оттам, беше различен — и искаше повече. Този аз знаеше, че там отвън има толкова много великолепие, което чака да бъде открито, но аз никога няма да започна да го търся.

Ноала се надигна от пейката много внимателно, за да не се чуе отново онзи ужасен скърцащ звук, и се приплъзна между мен и пианото; ръцете ми я обграждаха като в клетка. После се облегна леко назад, принуждавайки ме да се отместя към края на

пейката, за да има къде да седне, а след това улови дланите ми, които лежаха бездейно върху клавишите.

Постави пръстите си върху моите.

— Не мога да свиря на нито един инструмент.

Усещането беше странно интимно — тя, седнала почти в скута ми, между ръцете и краката ми, тялото ѝ идеално наподобяващо очертанията на торса ми, дългите ѝ пръсти, допрени до моите. Бих дал един от дробовете си, за да седя по този начин с Ди.

— Какво искаш да кажеш?

Ноала извърна съвсем леко глава към мен, но достатъчно, за да усетя дъха ѝ, ухаещ на лято и обещания.

— Не мога да свиря на нищо. Мога само да помагам на другите. Няма значение дали ще измисля най-прекрасната песен на света — не мога да я изсвиря.

— Не можеш физически да я изсвириш?

Тя отново се обърна и скри лицето си.

— Просто не мога. Не мога да създавам музика сама.

Нещо заседна на гърлото ми, тежко и неудобно.

— Покажи ми.

Тя плъзна ръката си и натисна с пръст един клавиш. Гледах как той се движи — един път, два пъти, пет пъти, десет пъти — но нищо не се случваше. Само лекият, глух звук от самия натиск върху него. После хвана ръката ми и натисна същия клавиш. Един път, два пъти. Пианото зазвуча, мрачен звън, който спря веднага щом тя вдигна отново пръста ми.

Не каза нищо повече. Трябваше ли? Споменът за тази едничка нота все още звънтеше в главата ми.

Ноала прошепна.

— Дай ми само една песен. Няма да взема нищо от теб.

Трябваше да кажа „не“. Ако знаех колко много ще боли по-късно, щях да кажа „не“.

Може би.

Вместо това се чух как казвам:

— Обещай ми. Дай ми дума.

— Имаш думата ми. Няма да взема нищо от теб.

Кимнах. Хрумна ми, че Ноала няма как да ме види, но явно тя го почувства, защото постави отново пръстите си върху моите и облегна главата си назад, на гърдите ми; косата ѝ ухаеше на детелини. Какво чакаше? Аз ли трябваше да започна? Не можех да свиря на проклетото пиано.

Ноала посочи един клавиш.

— Започни оттук.

С неловко чувство заради тялото ѝ, стоящо между мен и

пианото, и заради нейното *каквото и да беше*, стоящо между мен и мозъка ми, натиснах клавиша и разпознах първата нота от песента, която не напускаше съзнанието ми, откакто се бях събудил. Замотах се непохватно до следващата нота, натискайки по пътя няколко погрешни клавиша, докато стигна до правилния — пианото беше като непознат език и ми се струваше, че изобщо не ми се удава. Следващия го открих малко по-лесно. До другия успях да стигна само с една грешка. Третия уцелих от първия път. И после вече свирех мелодията с две ръце, колебливо избирайки басовата линия, която звучеше съвсем ясно в главата ми.

Беше непохватна, аматьорска, красива. И беше *моя*. Не звучеше като песен, която съм откраднал от Ноала. Разпознах откъслечните мелодии, с които се бях заиграва̀л през годините, възходящата басова линия, която обожавах в музиката на „Аудиослейв“, и рефрена, който понякога изпълнявах на китарата си. Беше моя, но многократно по-наситена, по-концентрирана, по-оформена.

Спрях да свиря и се загледах в пианото. Не можех да кажа нищо, тъй като го исках ужасно силно. Исках това, което тя ми беше предложила, и ме присвиваше стомахът, защото трябваше да й откажа. Затворих очи.

— Кажи нещо — обади се най-накрая Ноала.

Отворих очите си.

— По дяволите. Казах на Съливан, че не мога да свиря на пиано.

Ноала

И тази златна песен на езика ми —
топи се като зимен скреж.
И тоз език от злато —
дарява ме със песен и копнеж.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Наистина не разбирах какво чувствах в момента. Песента, която Джеймс изсвири, изпълваше съзнанието ми и беше толкова красива, че бях като пияна от нея. Почти бях забравила колко е хубаво вдъхновението ми да се сдобие с плът дори без да съм взела енергия от Джеймс в замяна. Внезапно се усетих изтощена и вече ми беше трудно да поддържам човешката си форма.

— Тръгвам си — казах на Джеймс, измъкнах се изпод ръцете му и се изправих.

Той все още гледаше втренчено клавишите, раменете му бяха стегнати, като че ли абсолютно втвърдени.

— Чу ли какво казах? — попитах го аз. — Тръгвам си.

Джеймс ме погледна и враждебността в очите му ме изненада.

— Направи ми услуга — каза. — Не се връщай.

Изгледах го продължително и наистина се замислих дали да не го ослепя, за да го накажа. Знаех, че притежавам силата да го направя. Бях виждала една фея да го прави преди; изплю се в очите на някакъв мъж, когато забеляза, че той може да я вижда, докато тя вървеше по улицата. Беше нужна само секунда. А и Джеймс гледаше право към мен.

Но тогава се вгледах в лешниковите му очи и си го представих как се взира към света с празни, невиждащи зеници като онзи сляп мъж.

И не можах да го направя.

Не знам защо.

Затова просто си тръгнах, ставайки невидима, преди да затворя вратата зад себе си; за миг се препънах леко по пътя си през коридора. След като излязох от репетиционната, исках толкова светкавично да се озова навън, че почти се блъснах в някаква жена, вървяща пред мен. Допрях се до стената, а тя извърна глава, боядисаните ѝ в розово нокти се вдигнаха във

въздуха като на диво животно. Кълна се, че тя *подуши* въздуха в моя посока, което беше малко необичайно поведение — бих го очаквала от феи, но не и от хора.

Вече ми се искаше този странен ден да свърши. Измъкнах се от обсега й и потънах в есенната вечер, опитвайки се да забравя погледа на Джеймс. И най-вече да се преборя, че не ме заболя, когато ме помоли да не се връщам.

Джеймс

Отношенията ми с общежитието се градяха на принципа любов-омраза. Имаше чувство за независимост: вече можех спокойно да хвърлям мръсните си дрехи и боклуците си на пода и да похапвам сухи шоколадови бисквити три дни подред на закуска без нищо друго (което всъщност не е добра идея — винаги ти остават черни трохи по зъбите и се тормозиш през първите няколко учебни часа). Имаше и чувство за другарство: седемдесет и пет момчета, зарязани в една сграда, означаваше, че не можеш да хвърлиш камък, без да удариш музикант с топки.

Но имаше също така и грубост, клаустрофобия, изтощение. Нямаше място, където да се уединиш, да бъдеш себе си, да бъдеш този, който си, когато никой не те наблюдава, да избягаш от представата, която другите имат за теб.

Този следобед валеше, а това беше най-лошият вариант — нямаше занимания, никой не се мотаеше навън. Общежитието направо пищеше от звуци, а нашата стая беше пълна с хора.

— Липсва ми домът — каза Ерик.

— Ти живееш на осем километра оттук. Нямаш право да го казваш пред останалите — отвърнах аз. Вършех няколко неща едновременно. Говорех с Пол и Ерик, четях „Хамлет“ и си пишех домашното по геометрия. Ерик просто блееше: лежеше по корем на пода и ни разсейваше. Асистентите на преподавателите живееха в кампуса, имаха допълнителни задължения като отговорници в общежитията и трябваше да наглеждат учениците, но беше трудно да си представим Ерик като въплъщение на авторитета; той не беше по-отговорен от нас самите.

— Вкъщи ще ми направят макарони на фурна — каза Ерик. — Но за да се прибера, трябва да заредя бензин в колата си, а нямам пари.

— Хората като теб заслужават да гладуват. — Обърнах следващата страница на „Хамлет“. — Макаронените са прекалено хубави за лентяи. — Липсваха ми макаронените на мама. Тя слагаше около три килограма сирене в тях и бекон от цяло прасе. Знам, че вероятно това беше подъл план да задръсти артериите ми още от ранна възраст, но въпреки това ми липсваха.

— Да не би да го прочете вътре? — попита Пол от леглото си. Той също прелистваше „Хамлет“. — Звучи много шекспировски. Нали се сещаш, „о, господарю мой, не си ти нищо друго, освен лентяй“…

Ерик се обади от пода:

— „Хамлет“ е велик.

— Майка ти е велика — отвърнах му аз. През отворената ни врата видях група момчета, тичащи и крещящи по коридора само по бански гащета. Нямах желание да разбера за какво става дума.

— Пич, просто искам да знам защо не говорят нормално тия хора — намеси се Пол. Прочете един пасаж от пиесата на глас. — Какво по дяволите, означава това? — После добави разгорещено: — Единствената част, която разбирам напълно, е тази: „… той не вярва в страхотното явление, което видяхме тук на два пъти със теб“[16], защото така се чувствам, когато трябва да се срещам с жената на брат ми.

— Не е толкова зле — казах аз. — Поне е ясно, че са имали предвид следното: „Хорацио ни обвиняваше, че сме се надрусали с гъби, но ни повярва, когато и той оцапа гащите, след като видя призрака“. Не е като това тук: „… принц Фортинбрас, обзет от празен блян за превъзходство…“[17].

— Та той само се надува, нали? Можете ли да обвинявате Офелия, че се самоубива след пет подобни действия? Тя просто е искала гласовете да замълчат.

Всъщност *аз* бях този, който искаше гласовете да замълчат. Типовете по бански надаваха бойни викове по коридора, а над нас някой тропаше с крак в ритъма на музика, която не се чуваше. През няколко стаи някакъв идиот с цигулка се упражняваше. Много силно. Като котка, която деряха жива. Главата ми пулсираше от болка.

Пол изпъшка.

— Уф, мразя тази книга. Пиеса. Каквото и да е. Не можа ли Съливан да ни даде за домашно „Гроздовете на гнева“[18] или нещо друго, което е на прост английски?

Поклатих глава и пуснах томчето си с „Хамлет“ на пода. От стаята отдолу се чу крясък и после тъп удар, сякаш хвърлиха нещо по тавана.

— Поне „Хамлет“ е кратка пиеса. Ще сляза до фоайето за малко. Веднага се връщам.

Оставих Пол да се мръщи над текста си, а Ерик да се мръщи на пода и слязох по стълбите. Във фоайето също беше шумно — някакъв идиот, който свиреше по-лошо и от мен, набиваше клавишите на старото пиано, поставено там, затова излязох навън през задния вход на общежитието. Гърбът на сградата беше покрит с висок портик, поддържан от масивни колони. Дъждът продължаваше да вали силно, но не толкова, че да навява вода под покрива.

Но беше студено. Придърпах ръкавите на суичъра си надолу, за да защитя ръцете си от студа, и се загледах в хълмовете зад общежитието. Дъждът беше отнел цвета на всичко около мен,

падините между хълмовете бяха запълнени с мъгла, а небето бе слязло толкова ниско, че почти се беше сляло със земята. Пейзажът пред очите ми беше стар, непроменен от векове и болезнено красив по начин, който ме караше да искам гайдата да е в ръцете ми.

Зачудих се дали Ноала ме наблюдаваше. Близо до мен, невидима, опасна. Бях потърсил в библиотеката информация за някаква по-силна защита срещу феи от желязото и записах всичко, което намерих, на ръката си, в основата на кутрето: *глог, пепел, дъб, червено*. Щяха да си останат само думи, докато не открия каква, по дяволите, е тази пепел и кое е това дърво.

Отдръпнах се от вратата и пристъпих напред към края на портика, по-близо до стичащата се по тухления паваж вода.

Гадост. На квадрат. Свърши се с усамотението ми.

Дребна тъмна фигура се беше облегнала на стената на общежитието, леко прегърбена, с вдигната качулка. Щях да се обърна и да се прибера вътре, но нещо във формата на тялото разкриваше, че фигурата е женска, а начинът, по който момичето беше вдигнало ръка пред лицето си, подсказваше, че плаче. А това не се вижда често в „Сюард“, момчешкото общежитие.

Момичето не вдигна глава, когато се запътих към него, но щом стигнах по-близо, разпознах обувките. Протрити черни кубинки „Док Мартинс“. Облегнах се до нея и повдигнах края на качулката й с пръст. Ди ме погледна и свали ръката си. По лицето й нямаше сълзи, но те бяха оставили следа в зачервените й очи.

— Привет, психарче — казах нежно. — Какво правиш тук, в страната на ужаса, известна като смърдящото мъжко общежитие?

Ди посегна отново към окото си, сякаш за да спре сълза, която не можех да видя. Потърка го и после протегна пръста си към мен.

— Искаш ли една мигла?

Погледнах към самотната мигла, залепнала за крайчеца на пръста й.

— Четох, че човек има ограничен брой мигли. Ако ги изскубеш всичките наведнъж, никога повече няма да ти пораснат.

Тя се намръщи към пръста си.

— Според мен си го измисли току-що.

Отпуснах се на земята с облегнат на стената гръб и обвих ръце около колене си. Тухлите под задника ми бяха студени.

— Ако исках да измисля нещо, щеше да бъде много по-интересно от това. Наистина четох нещо такова: „Тийнейджърки скубели миглите си, за да се справят със стреса, и те повече никога не поникнали“. Не бих могъл да измисля подобна глупост.

— Ще си я сложа обратно, ако така ще се почувстваш по-

добре — предложи Ди. Тя я мушна наужким в окото си, което ми припомни отново, че то е зачервено. Мразех мисълта, че е плакала. — Учителката ми по арфа е истинско чудовище. Как е твоят?

— Убих го и го изядох. Накараха ме да ходя на уроци по пиано, за да ме накажат.

Веждите на Ди се свиха притеснено по нейния уникален сладък начин.

— Не мога да си те представя да свириш на пиано.

Припомних си как по-рано днес пръстите на Ноала лежаха върху моите, а аз докосвах клавишите.

— Не мога да си представя учителка по арфа да е чудовище. Мислех си, че всички арфистки би трябвало да са някак, не знам… *ефимерни*.

— Четирийсет точки за думата!

— Поне петдесет. Опитвала ли си да я произнесеш по букви?

Ди поклати глава.

— Обаче *е* чудовище. Постоянно ми казва да си държа лактите високо повдигнати, а аз не искам и тя минава на друга вълна — как не правя нищо, както трябва, и сигурно съм се учила да свиря от идиоти, изпълняващи само народна музика. И какво, ако не искам да уча класически произведения? Ако искам да свиря само ирландски песни? Не мисля, че е задължително да държиш високо лактите си, за да бъдеш добра арфистка. — Устата ѝ започна да се изкривява, сякаш всеки миг щеше да избухне в плач. Но нямаше начин нещо като гаден учител да накара Ди да се разплаче — тя беше много по-силна, отколкото изглеждаше. Сигурно имаше и друга причина.

Ди прехапа долната си устна, за да се овладее.

— И тъпите общежития са направо ужасни, когато вали, нали? Няма къде да се скриеш от другите.

Не можех да я попитам просто ей така какво я притеснява. Странно, като се замисля, никога не съм можел да го правя — затова само въздъхнах и изпънах ръка над главата ѝ като покана. Тя не се поколеба дори за секунда, преди да се примъкне по-наблизо и да отпусне глава на гърдите ми. Чувах дишането ѝ — по-дълбоко от моето, по-тежко. Прегърнах я през раменете и облегнах главата си на стената. В ръцете ми Ди беше топла, истинска и едновременно нереална. Струваше ми се, че са минали поне хиляда години, откакто не я бях прегръщал.

Затворих очи и се запитах какво ли би си помислил някой, ако излезеше навън и ни видеше така. Че сме гаджета? Че Ди ме обича и се е измъкнала от общежитието си, за да дойде при мен? Или ще разберат истината — че прегръдката ни не означава

нищо. Мислех си, че между нас има нещо, но това беше преди лятото, преди Люк. Какъв глупак съм бил.

Желанието ме убиваше. Желанието да я държа в ръцете си, сълзите й да попиват в тениската ми, да означавам същото за нея, каквото тя значеше за мен. Ако имахме това помежду си, ако тя наистина ми беше гадже, щях да я попитам защо плаче. Защо седи под колоните на портика на моето общежитие, а не на своето. Дали е видяла Ноала. Дали всъщност тя е причината Ноала да дойде тук.

Но не можех да я попитам нищо.

— Говори ми — обади се Ди с приглушен глас, все още заровила лице в тениската ми.

Помислих, че не съм дочул правилно. Отворих очи и се загледах в сивите, плътно спускащи се над земята облаци.

— Какво?

— Просто кажи нещо, Джеймс. Искам да чуя гласа ти. Бъди забавен. Просто говори.

В момента не се чувствах много способен на това.

— Аз винаги съм забавен.

— Тогава бъди такъв, какъвто си винаги.

Не можех.

— Защо плачеше?

Но тя не ми отговори, защото не зададох въпроса си на глас.

Истината беше, че бях прекалено благодарен за присъствието й, за да насилвам късмета си, задавайки въпроси, които можеха да я прогонят. Затова почнах да дрънкам за часовете си, за глупостите на Пол, за „Доритос“ и сутрешни аларми и бях невероятно забавен и несериозен, но дори когато тя най-накрая се разсмя, продължавах да умирам от желание по всичко, от което ме беше лишила. Умирах от желание по нея.

Ноала

Дори само за миг да съм част от това,
дори само за миг да ме сгрее домът,
ще бъде ли невярно и погрешно
да кажа „Тук живея, тук е моето сърце“ тъй честно?

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Гледах как Джеймс пристига като рицар на бял кон зад общежитието, за да помогне на Ди, и ми се развали настроението. Много бързо ми писна от постоянното й циврене, затова реших да отида на кино. Ако трябваше да ставам свидетелка на сърцераздирателна мелодрама, предпочитах тя да бъде разигравана от високоплатени и красиви актьори на голям екран. По пътя към киното си мислех колко много неща не харесвам у Ди. Докато чаках на опашката за билети — не че се нуждаех от билет — се питах дали упражнява тъжните си гримаси пред огледалото. Или просто отвътре й идваше да предизвиква симпатия у мъжете. Талант, който не можех да си припиша.

Момчето на гишето изглеждаше отегчено.

— За кой филм?

— Изненадай ме — казах му аз и размахах банкнота под носа му.

Беше му нужно известно време, за да схване какво имам предвид.

— Сериозно?

— Сериозна съм като смъртта.

Той повдигна леко вежди, натисна нещо на компютъра и после ми се ухили зловещо, което ме накара да изпитам умиление към целия човешки род по принцип. Подаде ми билета с наведено заговорнически лице.

— Направо. Втора зала. Забавлявай се.

Усмихнах му се за награда и се запътих по мрачния, покрит с килим коридор. Миришеше на масло за пуканки, препарат за почистване и онази миризма, която винаги можеш да усетиш в киносалоните — миризмата на очакване. В тази позната обстановка мисълта ми се върна към предишното си занимание: нещата, които мразех в Ди.

Първо, очите й бяха прекалено големи. Приличаше на

извънземно.

Броях вратите до втората зала и устоях на изкушението да погледна към табелата на нейната врата, за да не видя кой филм беше избрал касиерът за мен.

Второ, гласът й отначало ми се беше сторил много приятен, ала бързо ми стана противен. Ако исках да слушам музика, щях да си пусна някой диск.

В залата беше тихо и доста празно — имаше само още две-три двойки. Може би касиерчето ми се ухили така доволно, защото знаеше, че ме праща да гледам някакъв боклук.

Трето, тя използваше Джеймс, за да се чувства по-добре. Той й беше нещо като атрибут, а аз мечтаех да го имам само за себе си.

Избрах си място точно в центъра на празния салон и си вдигнах краката на седалката пред мен. Беше идеалното място. Ако някой дойдеше и седнеше пред мен, щях да го убия.

Четвърто, пасваше съвършено в прегръдката на Джеймс. Сякаш е била там и преди. Като че ли предявяваше претенциите си към него и заявяваше *той е мой*.

Надписите започнаха изненадващо. Обикновено се радвах на обещанието, което носеха, но тази вечер не можех да се съсредоточа върху тях. За начало, нямаше да бъда тук, когато филмите, които се рекламираха, щяха да излязат — всички бяха за коледния сезон и за другата година. Репетирах си мислено диалога, който щях да проведа с Джеймс следващия път.

„Несподелената любов“, щях да кажа аз. Той щеше да ме погледне по своя мил начин и да попита: „Какво за нея?“, а аз щях да отговоря: „Просто не ти отива“. О, жалка съм. Трябваше да му покажа, че съм забелязала какво е станало. А може би трябваше да се разкрия пред нея и да й кажа: „Я виж ти, не само аз използвам хората около мен“. И после да призова някоя от хрътките на феите да заръфа краката й. Тогава няма да пасва така съвършено в прегръдката му. Ще бъде прекалено ниска. Все едно Джеймс щеше да прегръща джудже.

Ухилих се сама на себе си в тъмния салон.

Филмът започна с рок балада от 70-те години и с кадър от високо към Ню Йорк. Китарата звучеше вдъхновяващо — зачудих се дали имам нещо общо с това. Бързо стана ясно, че касиерчето ме беше пратило на романтична комедия. Не си падах много по тях, но все пак щеше да ме откъсне от мислите за Джеймс и от мелодията, която изпълнихме заедно по-рано. Беше непоносимо да си мисля, че може никога да не чуя повече как я свири. Май си падах по него.

Близо половин час се опитвах да се съсредоточа във филма,

но не успях. Беше сладникав и те се целуваха, и имаше нежна музика. И започнах да си мисля как аз ще пасвам идеално в прегръдката на Джеймс, ако главата ми се падаше точно под брадичката му, както беше главата на Ди. А после се замислих за колата му, как беше попила миризмата му, и си представих как тази миризма полепва по кожата ми.

По дяволите.

Станах и излязох от залата. Не се спрях при касиера, въпреки че усетих как ме следи с поглед. Вероятно си мислеше, че не съм харесала филма. Може би беше прав. Навлязох право в здрача. Дъждът беше спрял, в далечината проехтя гръмотевица. Тръгнах по мокрия тротоар бързо, сякаш за да оставя колкото можеше повече разстояние между себе си и мислите си.

Не е като да не беше имало сексуално напрежение и преди между мен и питомците ми — момчетата, бедните малки овчици, винаги изгаряха от желание да свалят дрехите ми, което ги караше да работят по-усилно и да звучат по-красиво.

Но не се предполагаше това да се случи и с мен. Аз не съм човек.

Бях толкова залисана с мислите си, че не осъзнах, че не съм сама, докато уличните лампи не започнаха да примигват над мен и да гаснат като свещи, преди отново да засветят ярко. Който — каквото — и да беше, не изглеждаше да е уплашен, така че продължих да вървя по тротоара, сякаш не бях забелязала. Може да беше само някоя самотна фея, която скоро щеше да ме остави на мира.

Надеждите ми бяха разбити на пух и прах, когато чух гласове отдалече, а после видях и две феи, приближаващи се към мен. Стомахът ми се преобърна по начин, който не познавах досега. Нерви.

Беше Кралицата.

Преди да стане кралица — преди предишната кралица да бъде разкъсана на парчета — Елинор винаги се обличаше в бяло. Бялото придаваше повече цвят на светлозлатистата ѝ коса. След като стана кралица, според древните традиции започна да носи зелено и дългата ѝ коса изглеждаше почти бяла под светлината на уличните лампи. Роклята ѝ тази вечер беше направо размазващо красива, тъмнозелена със златни ширити и пайети, пришити по ръкавите и по високата яка, която закриваше дългата ѝ изящна шия, точно под брадичката ѝ. От дългия шлейф, влачещ се зад нея по тротоара, проблясваха скъпоценни камъни. За разлика от предишната кралица Елинор не носеше корона — само малка диадема от перли, които блещукаха слабо в сумрака.

Беше толкова красива, че болка прониза гърдите ми. Дали и

Джеймс беше изпитал същото, когато ме видя?

Елинор ме забеляза и се засмя, страховито и очарователно. Фигурата зад нея не беше фея, както ми се стори отначало, а по-скоро принцът консорт, човекът от сборището на хълма. Мъжът ми се усмихна леко, по-скоро изкриви устата си на една страна, и погледна отново към Елинор. Той беше прекалено много… човек; раним, омаян и влюбен.

— А, малката курва — каза Елинор любезно. — С какво име се представяш сега?

Бях чувала тази дума прекалено много пъти преди това, за да ме нарани. Вдигнах предизвикателно глава.

— Караш ме да произнеса на глас името си тук, където всеки може да го чуе? — След като го казах, веднага съжалих. Приготвих се за ответния удар, който също бях понасяла хиляди пъти преди. Нещо от типа на: „Нали всеки може да има и всичко друго от теб“.

Но Елинор просто ми се усмихна — доброжелателна усмивка; започнах да се питам дали не бе използвала „курва“ не като обида, а по-скоро като титла. После проговори:

— Не истинското ти име, фейо. Как те нарича сегашното ти момче?

Джеймс ми беше отказал, така че ако отговорех „Ноала“, технически щеше да бъде лъжа. Не можех да лъжа, не повече от Елинор. Затова се принудих да кажа истината:

— В момента си нямам никого.

Съжалението, което се изписа на лицето ѝ, ме зашлеви като шамар.

— Сигурно се чувстваш доста слаба, скъпа моя?

— Добре съм. Той умря едва преди няколко месеца.

Принцът се намръщи, явно се чудеше дали трябва да ми изрази вежливо съболезнованията си. Елинор наклони леко глава към него и му обясни:

— Тя се нуждае от тях, за да живее. От творческата им енергия. Бедните създания умират, естествено, но съм убедена, че сексът си е струвал. Не се притеснявай, мили, няма да ѝ позволя да те вземе. Той е поет.

Осъзнах, че последните думи са били предназначени за мен, и погледнах отново към мъжа; той отвърна на погледа ми смело и без никакво осъждане. Сега ми беше по-лесно да разгадая мислите му, без какофонията от музика и танцуващи около нас феи. Опитах се да си проправя път между тях, за да открия името му, но се натъкнах на решителна съпротива — защитаваше го така добре, както го правеха феите. Значи не беше пълен идиот въпреки спорния си вкус за жени.

— Е, търсиш ли си нов *приятел?* — попита Елинор и си дадох сметка, че тя от самото начало е била наясно, че си нямам никого. — Искам само да имаш едно наум и за моя двор, мила, когато избираш следващия си… ученик. Предстоят събития, които не желаем да се объркат по никакъв начин. Този Самхейн[19] ще се запомни.

Отне ми малко време да се сетя, че Самхейн всъщност е Хелоуин. Посочих с брадичка към спътника й.

— Заради него ли? Чух, че предстои коронясване на нов крал.

Може би бях казала прекалено много, но вече нямаше начин да си върна думите обратно. Освен това Елинор просто гледаше към мен, сякаш бях малко, сладко кученце.

— Май наистина нищо не може да бъде опазено в тайна сред моя народ, нали?

Стори ми се за миг, че на консорта му прималя — без съмнение, съжаляваше, че се е раздрънкал пред мен. Кралицата погали нежно ръката му, сякаш беше почувствала притеснението му.

— Всичко е наред, скъпи, никой няма нищо против това, че ще ставаш крал. — Погледна ме отново. — Ти, разбира се, ще запазиш мълчание по този въпрос пред твоя ученик, нали, малка музо? Само защото всички феи знаят за нашите планове, не означава, че и хората трябва да са информирани.

— Мълчалива като цветята — отвърнах саркастично аз. — Какво общо могат да имат хората с това?

Елинор се разсмя по своя болезнено прекрасен начин и консортът потрепери от силата на нейното съвършенство.

— О, мила моя, забравям колко малко знаеш. Един човек — повелител на детелините — привлече всички нас към това място. Последвахме я, както винаги, против волята си. Но след Самхейн сами ще изберем пътя си. И ще станем повече феи, по-силни след празника. — Замълча за миг. — Освен теб, разбира се. Ти винаги ще бъдеш зависима от тях, бедно създание.

Гледах я гневно, изпълнена с омраза и към нея, и към мен самата.

Устните на Елинор се извиха нагоре при вида на изражението ми.

— Забравям колко обидчиви можете да бъдете вие, младите. Кажи ми, колко лета си видяла?

Втренчих се в нея, сигурна, че знае отлично отговора на този въпрос и в момента просто си играе с мен, опитвайки се да ме разплаче или ядоса. В главата ми се появи картина, едновременно напомняне и предчувствие: пламъци пълзят по кожата ми, изгарям от глад и желание. Бяха минали години,

откакто тялото ми за последно беше се превръщало в пепел, но споменът за болката никога не ме напускаше, макар много други да бяха изчезнали завинаги.

— Шестнайсет.

Новата кралица пристъпи близо, много близо до мен и прокара пръст от гърлото към брадичката ми, повдигайки лицето ми нагоре.

— Твоето безсмъртие е много странно, нали? Изненадана съм, че не пълзиш в краката ми, молейки ме да те освободя от съдбата ти.

Не виждах краката ѝ под дългата ѝ, влачеща се по земята зелена рокля, но дори и да ги виждах, не можех да си се представя как пълзя в тях. Отстъпих назад, за да избегна докосването ѝ, със свити в юмрук ръце.

— Знам съдбата си. Няма начин да я избегна. Не ме е страх.

Елинор се усмихна, леко и загадъчно.

— А аз си мислех, че моят народ не може да лъже. Сред нас ти наистина си в най-голяма степен човек. — Поклати глава. — Не забравяй какво ти казах, скъпа. Не се забърквай в делата ни тук и може би самата аз ще намеря време да наблюдавам твоето изгаряне тази година.

Усмихнах ѝ се подигравателно.

— Присъствието ти ще бъде истинска чест за мен.

— Знам — отвърна Елинор и докато си поема дъх, тя и нейният принц консорт вече бяха изчезнали.

Създай текстово съобщение
200/200

До: Джеймс

Защо си говорим глупости, когато искам да ти кажа толкова много неща? Чувствам се загубена тук. Всички сме музиканти, но никой не е като мен. Свирят барокова музика, джаз или рок. Не би трябвало да има значение, но за мен има.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Събудих се рязко, изпълзях в ъгъла на леглото и разкъсах паяжината на музиката от лицето си. Нишките ѝ бяха полепнали плътно по лицето ми — изящни и гибелни, и аз ги махах ожесточено, докато осъзнах, че там няма нищо и че в момента съсипвам прекрасния си момчешки вид, дерейки се с нокти. Нищо. Просто музиката от съня ми. Музиката от Ноала. Облегнах глава на стената, всяка клетка в мозъка ми искаше да избухне.

Бях започнал да мразя сутрините.

В този момент звънна и телефонът, изпращайки армия от войнствени джуджета с чукове да довършат започнатата работа в главата ми. Мразех го — не просто телефона в стаята ми, а всички онези телефони по света, които звънят преди обед.

Направо паднах от кревата и се намъкнах в някакъв чифт дънки. Леглото на Пол беше празно.

Вдигнах телефона и го залепих до бузата си — беше по-скоро като шамар, защото все още бях в плен на музиката от съня си и се чувствах скапан и изтощен, сякаш никога не бях спал.

— Ало?

— Джеймс? — Гласът беше любезен и зловещо познат. Стомахът ми се преобърна от предчувствието за предстоящото унижение.

Наместих телефона между ухото и рамото си и подскачайки, започнах да си нахлузвам обувките.

— Все същият.

— Аз съм мистър Съливан. — В далечината зад него се чу смях. — Обаждам ти се от часа по английски.

По дяволите, мамка му и т.н. Погледнах към часовника, който показваше малко след девет. Лъжливо копеле, Пол не би тръгнал за час без мен!

— Напълно логично — отвърнах аз, докато скоростно се напъхвах и в другата обувка. — Все пак вие сте преподавател по английски език и литература.

Гласът на Съливан все още беше много любезен.

— И аз така си мислех. С останалата част от класа се чудехме дали смяташ да се присъединиш към нас? — Още смях зад него.

— Пуснали сте ме на спикъра, нали?

— Да.

— Пол, предател такъв! — изкрещях аз. Заради Съливан добавих: — Просто се гримирах. Явно съм загубил представа за времето. Идвам веднага.

— Ти каза да тръгвам без теб! — чу се гласът на Пол

отдалече. Не си спомнях да съм казвал подобно нещо, но май го бях направил.

— Радвам се да го чуя — обади се отново Съливан. — Бях намислил да накарам целия клас да те гъделичка по краката, докато решиш да дойдеш, но така е много по-лесно.

— Не бих пропуснал интересния ви час дори за целия чай на Китай, мистър Съливан — уверих го аз. Изправих се и се огледах, опитвайки се да разбера откъде идва тази миризма на цветя. — Вашите лекции и сияйната ви усмивка са светлината на деня ми тук, в „Торнкинг-Аш“, ако нямате нищо против да се изразя така.

— Никога не ми омръзва да го чувам. Ще се видим скоро. Кажи „чао“ на Джеймс, клас!

Класът изкряка в хор едно „чао“ и аз затворих.

Огледах се наоколо още веднъж, все още чувствайки, че не съм сам в стаята.

— Ноала. — Изчаках. — Ноала, още ли си тук?

Мълчание. Няма такова мълчание като тишината в общежитията, когато се предполага всички ученици да са в час. Не знаех дали е тук или не, но заговорих:

— Ако си тук, искам да ме чуеш много ясно. Разкарай се от главата ми! Не искам сънищата ти. Не желая това, което можеш да ми предложиш. Махай се оттук!

Нямаше отговор, но уханието на летни рози продължаваше да се носи из нашата разхвърляна стая, сякаш тя знаеше, че я лъжа. Грабнах химикалка от шкафа, намерих празно място в основата на показалеца си, написах думата „екзорсизъм“ и вдигнах ръката си високо, за да се види в цялата стая и за да не я забравя. След това грабнах раницата си и оставих аромата на Ноала зад гърба си.

— Джеймс — обърна се все така любезно към мен Съливан, след като се добрах до чина си. — Надявам се, че си спал добре?

— Сякаш сонм ангели напяваха с нежните си гласове в съня ми — уверих го аз, измъквайки тетрадката от чантата си.

— Изглеждаш много добре — отвърна той. Очите му вече бяха обърнати към черната дъска. — Тъкмо бяхме започнали да говорим за първото си истинско писмено домашно, Джеймс. Метафората. Прекарахме половината от часа, обсъждайки метафората. Запознат ли си с нея?

Записах *метафора* на ръката си.

— Учителят ми е като бог.

— Нещо подобно — каза Съливан. Написа „като“ на дъската. — Подобното е сравнение, при което се използват думи като „като“, „приличащ на“. Метафора ще бъде, ако кажеш „учителят ми е бог“.

— И той е — обади се Мегън вдясно от мен. После изхихика смутено и се изчерви цялата.

— Благодаря ти, Мегън — отвърна Съливан, без да се обръща към нас. Написа „Метафората в «Хамлет»“ на дъската. — По принцип предпочитам да бъда смятан за полубог поне докато завърша дисертацията си. И така. Десет страници. Метафората в „Хамлет“. Това е задачата ви. Краен срок — две седмици.

Чуха се едновременно осем стенания.

— Не хленчете като бебета — каза Съливан. — Толкова е лесно, че направо е унизително. Учениците от началното училище могат да пишат есета за метафората. По дяволите, дори децата от предучилищните групи го правят.

Подчертах думата „метафора“ на ръката си. Метафората в „Хамлет“ е може би най-скучната тема, измисляна някога в историята на есетата. Оставих и мислена бележка за себе си: да си прережа китките, за да не чакам да умра от затъпяване.

— Джеймс, не мислех, че е възможно, но ти изглеждаш дори по-малко развълнуван от съучениците си. Дали просто с резултат от прекаленото наспиване, или това, което се вижда на лицето ти, наистина е осезаемо отвращение?

— Не е представата ми за лудо забавление — признах си аз. — Но това не се и очаква от едно домашно по английски език, нали?

Съливан скръсти ръце на гърдите си.

— Ще ти кажа нещо, Джеймс. И на всички останали, разбира се. Ако имате наум нещо по-лудо и по-забавно, което можете да направите с времето си, отколкото да се занимавате с това домашно — което обаче да има нещо общо с „Хамлет“ и/ или с метафората, — с радост ще го обсъдя с вас и ще го оценя. За мен е важно да научите *нещо* в този час. И ако наистина всички мразите тази тема, влезте в интернет и си купете готови есета.

— Сериозно ли говорите? — Пол се задъхваше от изумление.

Съливан го погледна.

— След този коментар е време да се разкарате оттук. Започнете да мислите за творческата си задача и продължавайте с четенето. Ще обсъждаме текста в час.

Останалите от класа си събраха нещата и се измъкнаха безнаказано, но — както и предполагах — Съливан ме помоли да остана за малко. Изчака, докато другите излязат от стаята, затвори вратата зад тях и се облегна на ръба на бюрото си. Изражението на лицето му беше искрено, излъчващо симпатия. Сутрешната светлина, която навлизаше през прозореца зад гърба му, осветяваше кестенявата му, изпъстрена със сиви кичури коса и й придаваше златистобял оттенък. Така приличаше на ангел от

витраж на прозорец в църква — но не като онези, които гръмко надуват божествените си тръби, а по-скоро като някой много уморен и изтощен ангел, изпълняваш вяло служебните си задължения.

— Хайде, покажете лошата си страна.

— Бих могъл да те накажа за закъснението — започна Съливан и в момента, в който го каза, знаех, че няма да го направи. — Но си мисля този път само да те смъмря. Ако се случи отново обаче…

— … ще загазя сериозно — довърших вместо него.

Той кимна.

Сега беше подходящият момент да кажа „благодаря“, но думата прозвуча някак непознато в главата ми. Не можах да си спомня последния път, когато я бях произнасял. Странно, никога досега не бях мислил за себе си като за неблагодарен тип.

Очите на Съливан се спряха на ръцете ми; видях как пробягват нагоре-надолу, опитвайки се да схванат смисъла на изписаните думи по кожата ми. Бяха на английски, и все пак на език, който само аз говорех.

— Знам, че не си обикновено хлапе — каза Съливан. Намръщи се леко, сякаш не беше искал да прозвучи така. — Знам, че в теб има много повече, отколкото показваш. — Погледна към желязната гривна на китката ми.

Пробвах наум няколко изречения: „Да, в мен има неподозирана дълбочина“ или „Стаите в къщата, която е моята личност, са безброй“, а може би „Време беше някой да забележи“. Но никое от тях не ми се стори вярно и уместно, затова си замълчах.

Съливан сви рамене.

— И в нас, учителите, има повече, отколкото показваме. Ако имаш нужда да споделиш нещо, не се притеснявай да поговориш с някого от нас.

Погледнах го право в очите. Припомних си много живо онази картина, която се беше появила в главата ми — той на колене, повръщайки сред кръв и цветя.

— Да поговорим за какво?

Съливан се изсмя леко, но не усетих искреност в гласа му, както обикновено.

— За моите любими рецепти. За това какво изкарва акъла на съквартиранта ти. Или защо изглеждаш, все едно си излязъл от ада точно сега. За някое от тези неща.

Продължавах да се взирам в него, продължавах да виждам как умира тук, пред своя ученик, и очаквах да извърне погледа си встрани. Той не го направи.

— Отивай в следващия си час, Джеймс. Знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от мен.

Погледът ми се премести към желязната халка на пръста му и после отново към лицето му.

— Какъв сте били, преди да станете учител по английски език, мистър Съливан?

Той просто кимна, бавно, захапвайки долната си устна, преди да ми каже.

— Добър въпрос, Джеймс. Добър въпрос.

Но не ми отговори, а аз не го попитах отново.

Създай текстово съобщение
198/200

До: Джеймс

Музиката, която слушаш, показва на хората какъв човек си самият ти. Съквартирантката ми Ингрид е тип Моцарт. Мъчно й е за вкъщи, но не може да говори с мен, защото аз съм тип народно ирландско момиче. Не говорим един и същ език.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Хълмът, на който обикновено се упражнявах, беше разположен много стратегически: достатъчно далече от общежитията и класните стаи, за да не чува никой от училище какъв точно рил изпълнявам, и достатъчно близо, та ако завали или бесни язовци решат да ме атакуват, да се прибера скоростно, преди да подгизна или да бъда изяден.

Беше великолепен есенен следобед, от онези, които обикновено печатат на плакатите за стени, а страхотната ми позиция за наблюдение като че ли подсилваше красотата му — като онези увеличителни камери, които слагат в моловете, за да наблюдават джебчиите. Облаците се носеха над мен, вятърът беше пропит с аромата на гора, а яркото небе беше толкова огромно, че обграждаше хълма като в гигантски светлосин мехур.

Чувствах се така, сякаш можех да бъда на всяко място на света. На всяко място във вселената. Този хълм беше като отделна планета.

Свиренето на гайда е дейност, състояща се от няколко различни елемента: равни части музикалност, физически способности, умение за решаване на загадки и силна памет. В гайдарството има и много математика. Три ручила — един бас и два тенора. Една гайдуница, осем дупки, един пискун на гайдуницата, две пластини в пискуна, които вибрират една срещу друга, за да създадат височина на тона. Един кожен мях, един мундщук за завършек и безкрайни възможности за шегички на тема свирки от всякакъв вид за моя сметка. Извадих гайдата си от калъфа и стиснах пискуна, за да оправя височината на тона, преди да пъхна гайдуницата в меха и да я метна на рамото си.

Настроих я малко и изсвирих няколко леки марша, преди редовната ми публика да започне да се събира. Ерик приседна на върха на хълма с една от своите зловещо дебели книги за дипломната си работа на чужд език. Мегън също беше тук с книга в ръка. Двама други ученици, които не познавах, седяха с гръб към мен на безопасно разстояние и си пишеха домашните. Естествено, Пол — от солидарност, или каквото и да беше там. И Съливан. Това беше ново. Той се заизкачва по хълма — издължените му крайници го правеха да прилича на хищна богомолка — и застана пред мен. Очите му се спряха за миг върху тениската ми (на която пишеше „Гласовете ми казват да не ти се доверявам“) и после се върнаха обратно на лицето ми.

Отпуснах мундщука от устата си и въпросително повдигнах вежди.

Съливан ме гледаше с обичайната си приятелска усмивка. Вятърът развяваше косата му назад — така разрошен и без сако, лесно можеше да бъде сбъркан с ученик. Изпълнителният президент на онази компания, заради когото го беше напуснала жена му, трябва или да е бил много секси мъж, или много, много богат мъж.

— Да не прекъсвам заниманията ти? — попита той изключително любезно.

Ако искаше да знае дали смятам присъствието му тук с нас за странно, да, така смятах. Но на глас казах:

— За мен е чест, милорд.

— Нима? — Съливан седна на земята със скръстени крака с едно-единствено движение. — Не искам да прекъсвам репетицията ти.

— Е, това очевидно е лъжа. Убеден съм, че сте тук, за да я прекъснете — казах аз и той се ухили. — И така, какво е това — разузнавателна мисия?

Съливан се размърда и започна да се мести, за да се настани по-удобно, а после извади малък касетофон и го постави на земята между себе си и обувките ми.

— Просто искам да послушам най-добрия гайдар във Вирджиния. Знаеш ли, винаги ми се е струвало, че всички гайдари звучат еднакво — все едно свирят постоянно една и съща мелодия. Кой е най-известният марш? „Храбрата Шотландия“[20]? Всички мотиви вътре ми звучат като един.

Възнаградих го с леко оголване на зъбите, полуусмивка, полугримаса.

— Господин Съливан — казах с укор, — мислех, че аз съм смешникът на класа.

Той ме погледна и присви устни. Отстъпих назад, за да напълня меха с въздух и се запитах какво да изсвиря, за да залича самодоволната усмивка от лицето му. Нещо бързо? Нещо тъжно? Беше ясно, че ще очаква от мен техническо съвършенство, след като познаваше конкурсните ми постижения, значи нещо свръхсложно не беше правилният избор. Тогава нещо, което щеше да му припомни болката от предателството на милата му женичка.

Проверих настройката си и започнах да свиря „Cronan“, което — просто за сведение — на ирландски означава нещо като погребално тананикане, напяване и се изпълнява на погребения от близките на починалия; това е може би най-прочувствената и тъжна песен, писана някога за гайда, и дори в ръцете на по-лош гайдар би разплакала и самия Хитлер. Така че Съливан просто нямаше шанс.

Вложих всичко, което имах, в песента. Изпитвах достатъчно болка, за да я направя истинска. Ди, която трябваше да бъде на този хълм, но не беше; прекрасната ми кола, която трябваше да бъде на училищния паркинг, вместо да бъде разбита през лятото и да трябва да карам сега тази на брат ми; фактът, че бях скапан остров сред море от хиляди хора и че понякога тежестта да бъда последният от застрашен вид, направо смазваше гърдите ми и не можех да дишам.

Спрях.

Учениците заръкопляскаха. Пол се престори, че избърсва сълза от очите си и я пуска на тревата. Съливан натисна копчето „запис“ на касетофона си.

— Не записвахте ли досега? — попитах го аз.

— Не бях убеден, че ще си струва.

Направих му гримаса, той ми отвърна със същото и в този миг усетих, че косъмчетата по ръката ми настръхват в знак на предупреждение.

— Не казвай нищо. — Чух гласа на Ноала секунда преди да видя самата нея как върви между Ерик, Пол и Съливан към мен. — Само ти можеш да ме видиш, така че ако ме заговориш, ще решат, че са те оставили без въздух по време на раждането ти и са повредили мозъка ти, схващаш идеята.

Исках да кажа нещо като „благодаря за невероятния съвет“, но е дяволски трудно да си саркастичен, когато не можеш да говориш на глас. Освен това, макар да мислех, че беше най-плашещата личност наоколо, днес просто изглеждаше невероятно секси. Слънчевите лъчи, играещи си с косата й, острото й луничаво носле, ироничната усмивка на устните й… Черната тениска с надпис „Злоба“ беше плътно прилепнала по тялото й, а дънките с ниска талия разкриваха яркия белег, минаващ по единия й хълбок точно върху голата ивица плът между тях.

Сигурно съм я погледнал влюбено или пък просто беше разчела мислите ми, защото каза:

— Признавам, че за пръв път наистина харесвам външния си вид. Обикновено талантливите музиканти с трагична душа предпочитат да изглеждам крехка и сантиментална. — Приклекна до калъфа на гайдата ми и надникна вътре, без да докосва нищо. — Но ти искаш да изглеждам като мацка трепач и това ми допада.

Коленичих и аз и обръщайки гръб на останалите, се престорих, че оправям нещо по гайдата си. Все още не можех да кажа нищо, без те да ме чуят, но поне да не приличам на идиот с вперен в празното пространство поглед.

Ноала се облегна назад, дънките й бяха скъсани на коленете

и кожата й се виждаше през дупките. Ухили ми се.

— Не ми казвай, че не харесваш как изглеждам.

Беше толкова сладка, че на човек му се прииска да я изяде, но това изобщо не беше най-важното в момента. Беше доста зловещо, че се облича така нарочно, за да ме възбуди и изкара извън равновесие.

— Не са просто дрехите — каза Ноала. Внезапно осъзнах, че не хвърля сянка. Не беше на добре. — Лицето ми. Изглеждам така само защото ти искаш да бъда точно такава. Когато съм близо до теб, приемам облика, който те привлича най-много. Не мога да направя нищо, не зависи от мен. А повярвай ми, понякога фантазиите на музикантите са наистина ужасни. Сега за първи път чувствам, че отвън изглеждам такава, каквато съм отвътре.

Но аз не исках тя да прилича на каквото и да било. Исках само да се разкара от хълма ми.

— Не, всъщност наистина искаш да съм тук, иначе нямаше да продължа да идвам. — Усмивката на Ноала приличаше на озъбване.

— Притесняваш ли се, Джеймс? — чух гласа на Съливан зад гърба си.

— Не се ласкайте! — извиках му в отговор. Наместих гайдуницата си обратно в гайдата и се изправих, като обърнах гръб на Ноала. Страхувах се, че е права — може би наистина бях обсебен от музиката си и в крайна сметка щях да се пречупя и да моля за помощта й.

Поставих гайдата на рамо и започнах да свиря един достатъчно сложен стрейтспей[21], за да изкара Ноала от мислите ми. Орнаментите ми хич ги нямаше днес, в края на мелодията изсвирих няколко едновременно, докато зазвучаха по-живо.

— Звучат си съвсем добре. Вманиачаваш се. Отвратително добър си, както всеки друг ден — каза Ноала. Беше точно до ухото ми; застивах неподвижно всеки път, когато ухаещият й на цветя дъх обливаше лицето ми. — Ето ти един безплатен съвет, задник такъв. Помоли Ерик да си донесе китарата. Това не е измама, нали? Просто предложение. Приемай или отказвай.

Поколебах се. Гледах как белите облаци надвисват над върха на хълма, тежки, носещи се във формата на магически създания и загадъчни кули в бяло и светлосиньо, и проследих разсеяно с очи сенките, които хвърляха върху безкрайните хълмове. Не беше измама. Не бях казал „да“.

— Ерик — казах аз и устните на Ноала се отвориха лекичко от удоволствие. — Защо не си донесеш китарата?

Ерик ми хвърли поглед иззад книгата си и удоволствието на лицето му беше много по-простичко и по-невинно от това на

Ноала.

— Да, пич. Ей сега!

Скочи и се затича към училището, а докато го чакахме, аз се впуснах в поредица от толкова жизнерадостни и безкрайни жиги, че Ноала не можеше да каже нищо и само ме гледаше намръщено.

И после видях Ерик да се катери бавно по нанагорнището с калъфа на китарата си в ръка, а зад него някакво момиче мъкнеше усилвател. Усмивката, която заплашваше да се разпростре по цялото ми лице, ме принуди да спра да свиря. Ноала грешеше. Ако тя наистина изглеждаше така, както исках аз, щеше да прилича на момичето, което изкачваше хълма с Ерик.

Със зачервени от слънцето и от катереното страни, Ди ми се ухили и каза, останала почти без дъх:

— Мислиш ли, че следващия път можеш да репетираш малко по-близо до училището?

* * *

Тази вечер, когато тръгнах из хълмовете по следите на песента на рогатата фигура, стигнах по-близо от всеки друг път. Толкова, че можех да видя всеки шип на рогата му на фона на яркочервения залез. Толкова, че различавах тъмната материя на плаща му, който се влачеше по тревата зад него. Толкова, че чувах мелодията на песента му по-добре от всякога, в цялата ѝ агонизираща красота.

Можех да чуя всяка дума, която пееше, макар все още да не разбирах какво означават.

Само знаех, че желая тази песен.

Беше ми нужно доста време, за да се прибера до общежитието, след като той изчезна. Приседнах на хълма в обикновената, лишена от магия нощ, която остана след него; вятърът продължаваше да нашепва своята песен из високата трева около мен. Гледах звездите и пожелах повече от това, което бях, повече от това, което беше светът, и просто… пожелах.

Джеймс

След като Съливан не ме остави след часовете заради успиването ми, мислех, че съм се отървал от по-нататъшно наказание, но очевидно грешах. На следващия ден, преди часа, той ме хвана за рамото в коридора точно преди да вляза в класната стая.

— Днес си освободен от часа, Джеймс.

Миризмата на кафе се носеше от вътрешността на стаята.

— Ще изпусна филма за Хамлет.

— Последния път това не те притесняваше.

— О, господи, още ли дъвчем тази история?

Съливан ми хвърли поглед, с който можеха да се изпържат яйца, и свали ръката си от рамото ми.

— Само косвено. Освободен си, защото ще отидеш да се срещнеш с Грегъри Норманди.

Последният път, когато видях това име, беше върху визитката в пакета с документите за приемането ми в „Торнкинг-Аш“ — под него стоеше титлата „директор“. Почувствах се като котка, която заплашват да потопят в пълна вана с бълбукащи мехурчета.

— Не мога ли просто да напиша един милион пъти „Никога повече няма да пропускам час“?

Съливан поклати глава.

— Би било огромна загуба за твоите прекрасно тренирани пръсти, Джеймс. Отивай да намериш мистър Норманди. Очаква те. И се опитай да сдържаш язвителността си в поносими граници. Той е на твоя страна.

Наистина имах желание да погледам „Хамлет“ — смятах, че е чудесно средство за намаляване на сутрешния стрес. Вместо това, съвсем нечестно според мен, Съливан ме пращаше на среща с големия шеф, и то още преди обяд.

Открих Грегъри Норманди в „Маккомас Хол“, малка осмоъгълна сграда с прозорци от всички страни. Кецовете ми шляпаха шумно по дървения под на фоайето, оформено също като осмоъгълник. Осем мъже и жени с различна степен на намръщеност и оплешивяване ме гледаха от висящите на всяка стена портрети. Вероятно основателите на тази горда институция. Цялото място ухаеше на цветя и мента, макар никъде да не виждах доказателства за нито едното от тях.

Проверих няколко кафяви пластмасови табели върху поредица от врати, докато видях името на Норманди. Почуках.

— Отворено е.

Бутнах вратата и примигнах от ярката слънчева светлина,

която ме заслепи отвътре; кабинетът на Норманди гледаше на изток и сутрешното слънце нахлуваше през прозорците зад бюрото му. Когато очите ми привикнаха със светлината, видях, че Грегъри Норманди е седнал зад бюрото, което беше отрупано с купчини листове и две вази с маргаритки. Бях леко изненадан от вида му — особено на фона на маргаритките. Беше с обръсната глава, а раменете и гръдните му мускули така изпъваха костюма му, та беше ясно, че ще ми срита задника дори без да си мръдне пръста. Макар да бе облечен официално и с вратовръзка, не изглеждаше съвсем *директорски*, освен ако не говорим за директор на „Боен клуб“.

Очите на Норманди се спряха точно над ухото ми; отне ми малко време да осъзная, че гледа белега ми.

— Ти трябва да си Джеймс Морган. Радвам се, че най-накрая се срещаме. Седни.

Седнах на стола срещу него и веднага потънах пет сантиметра в меката кадифена възглавничка. През прозореца зад гърба на Норманди виждах фонтана със сатира.

— Благодаря — казах внимателно аз.

— Как се справяш в „Торнкинг-Аш“?

— Изключително се наслаждавам на възможността да си поръчвам всяка вечер пица от заведенията — отвърнах аз.

Норманди направи гримаса, която не бях сигурен дали харесвам. Беше изражение тип „знаех си“ — или Съливан го беше предупредил, че аз съм от оперените многознайковци, или просто бях отговорил на неговите лични очаквания за това. Не че ме интересуваше много.

— Значи си открил, че нашият преподавател по гайда не ти е на нивото — продължи той.

Обмислих наум няколко отговора, но накрая избрах просто да свия рамене.

Норманди разви капачката на бутилка кока-кола и отпи глътка, преди да я постави на бюрото си.

— Което, естествено, те е накарало да се замислиш защо въобще те поканихме в „Торнкинг-Аш“.

Усетих как инстинктивно присвивам очи.

— В интерес на истината, наистина се чудех. Не че не съм поласкан.

— Как според теб се справя приятелката ти Диърдри при нас?

Познатите тръпки ме побиха по раменете и гласът ми прозвуча по-остро, отколкото възнамерявах.

— Заради нея ли съм тук?

Норманди местеше някои от листовете на бюрото си напред и назад със средните си пръсти; движението изглеждаше

изненадващо грациозно.

— Какво представлява нашето училище според теб, Джеймс?

— Музикално училище — казах аз, знаейки още в същия момент, че това не е верният отговор.

Той продължаваше да мести листовете пред себе си, без да поглежда към мен.

— Ние се интересуваме от музиката така, както лекарите се интересуват от температурата. Когато разберат, че пациентът има температура, те са убедени, че е налице инфекция. Когато видим деца с изключителен музикален талант, ние сме доста сигурни, че…

Норманди ме погледна, очаквайки да довърша изречението му.

Издържах на погледа му. Беше ми трудно да си представя, че наистина говори за това, за което си мислех, че говори. Какво беше казал Съливан — че у учителите тук има повече отколкото показват?

— Какво очаквате да кажа? — попитах накрая аз.

Норманди ми отговори с въпрос.

— Откъде ти е този белег? Някои биха го сметнали за доста красив. Писаха за „инцидента“ ти по вестниците. Имам изрезка в папката с досието ти.

Преглътнах тежко, а когато проговорих, се изненадах да чуя, че звуча предпазливо.

— Какво искате?

— Искам да ми кажеш, ако видиш нещо необичайно. Настоявам особено да ми кажеш, ако Диърдри Монахан види нещо необичайно. Ние сме тук — заби пръста си в бюрото, за да подчертае думата „тук“ — по определена причина. И искаме да сме сигурни, че деца като теб и Диърдри ще се справят успешно и в колежа. Без… външна намеса.

Потърках дланите си, за да се отърва от побилите ме тръпки.

— Защо ми казвате това?

— Мистър Съливан те е чул как свириш. Смята, че си достатъчно добър, за да привлечеш неподходящо внимание. А вече съм чувал Диърдри да свири, така че знам колко добра е тя.

Беше странно да слушам толкова пъти да казва Диърдри вместо Ди. Как може някой, който дори не знае, че всички я наричат Ди, да е наясно с проблемите ѝ?

— Ще ви кажа, ако има нещо — обещах аз. Настана дълга пауза. — Това ли е всичко?

Норманди май ми кимна и аз се изправих. Той ме погледна.

— Знам, че не искаш да говорим за *Тях*. И не бива. Не е необходимо да ти казвам, че не бива да *Ги* споменаваш на никого.

Но, моля те, да кажеш на Патрик — мистър Съливан, ако видиш *Него*.

Не споделих какво си мислех в момента. А то не беше, че не му вярвах, а че не вярвах той да може да бъде полезен. Възрастните, които разбраха за феите през лятото, не направиха нищо — освен да влошат нещата.

— Благодаря за загрижеността — казах вежливо.

Това беше първият и последният път, в който влязох в кабинета му.

Ноала

Сънят е малка смърт, смъртта е вечен сън.
И ритъм, и хармония споделят те една.
Мелодията е понякога красива, чуден блян,
понякога се губи в мрак и тишина.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Джеймс спи много. Не е нужно да си мозъчен хирург, за да разбереш, че спи, когато му е скучно или когато е нещастен, или когато се опитва да убеди себе си, че не е нещастен. Освен това може да спи по всяко време на деня — през половината сутрешни часове или много късно следобед, така че се събужда, когато целият останал свят е заспал. Неговото умение да заспива където и когато и да било беше убедило глупавия му съквартирант Кръглоглавко, че е невероятно спокоен и уверен в себе си, но аз знаех, че се измъчва вътрешно заради това, което е.

Беше краят на един студен ден и той спеше в момента, завит презглава в леглото си, докато Кръглоглавко беше навън и правеше нещо, свързано с обоя си. Приседнах в края на леглото на Джеймс и го наблюдавах как спи. И това правеше както всичко останало: напрегнато, сякаш е състезание и не може да се отпусне и за секунда. Изписаните му с мастило ръце бяха вдигнати до лицето, китките му — преплетени една в друга в странен, красив възел. Кокалчетата му бяха побелели.

Преместих се малко по-близо и прокарах ръката си на сантиметри от голото му рамо. Под пръстите ми кожата му настръхна като реакция на моето присъствие и аз оголих леко зъби — усмихнах се, макар и против волята си.

Джеймс потрепери, но не се събуди. Сънуваше нещо, свързано с летене — типично. Да сънуваш, че летиш, не означаваше ли, че си самовлюбен егоист? Май бях чела нещо подобно някъде.

Добре. Можех да го даря със сън, който никога нямаше да забрави. Преместих се от другата страна на леглото, реейки се на границата между видимото и невидимото, за да не го събудя, и се загледах за миг в намръщеното му лице. Исках да му изпратя сън как се изпуска пред многобройна публика или нещо друго също толкова засрамващо, но истината е, че нямам таланта да вменявам притеснителни сънища. По-лесно ми е да пращам мъчително красиви сънища — нещо, което ти спира дъха, а

когато се събудиш, знаеш, че никога повече няма да си щастлив. Научих по трудния начин да не хвърлям всичките си сили наведнъж — един от най-ранните ми ученици се самоуби, след като се събуди от едно такова мое творение. Наистина. Някои хора нямат никаква способност да понасят страданието.

Положих ръцете си внимателно на главата на Джеймс и започнах да милвам косата му. Той потръпна при допира ми — дали от студ, или защото усещаше какво предстои, не знаех. Влязох в съня му, изглеждайки, както обикновено напоследък, великолепно, и го повиках по име.

В съня си Джеймс се стресна. „Ди?“ Гласът му беше тъжен и изпълнен с надежда.

Наистина започвах да мразя това момиче.

Спрях да галя косата му и вместо това го пернах силно по главата, като междувременно приех видима форма толкова бързо, че моята глава за малко щеше да гръмне.

— Събуди се, червей такъв!

Джеймс изохка от удара. Без да отвори очи, просто каза:

— Ноала.

Втренчих се в него.

— Същата. Известна и като единственото същество от женски пол, което някога ще влезе в леглото ти, загубеняко.

Той закри лицето си с ръце.

— Господи, имай милост, главата ми ще се пръсне. Убий ме сега, зло създание, и ме избави от мъките ми.

Поставих пръст на гръкляна му толкова силно, че трябваше да ми се примоли с поглед, за да отпусна и да преглътне.

— Не ме изкушавай.

Джеймс се извърна встрани и зарови лице в карираната си възглавница в синьо и бяло. Гласът му беше приглушен.

— Толкова си очарователна понякога, Ноала. Кажи ми, от колко време радваш нашата зелена майчица земя с ярката си лъчезарна личност?

В главата му видях как се колебае между сто, двеста, хиляда години. Мислеше, че съм като другите.

— Шестнайсет — изстрелях аз. — Не си ли чувал, че не е вежливо да задаваш този въпрос на дама?

Джеймс обърна отново лицето си към мен, за да ме погледне. Беше намръщен.

— Не съм от най-вежливите. Шестнайсет не ми звучи много. Говорим за години, нали, не за векове?

Не беше нужно да му отговарям, но въпреки това го направих. С пренебрежение казах:

— Да, години.

Джеймс потърка лицето си във възглавницата, сякаш искаше да заличи сънливостта от него. Погледна ме отново и повдигна въпросително вежди. Очите му не се отделяха от лицето ми, а когато проговори, личеше, че се мъчи да разгадае пъзела, който представлявах.

— Феите явно… ъъъ се *развиват* много по-бързо от хората.

Приплъзнах се по леглото, наведох се напред и приближих лицето си на сантиметри от неговото, очи в очи.

— Би ли искал да чуеш една очарователна приказка за лека нощ, човеко?

— Безплатно?

Изсъсках към него със стиснати зъби.

Джеймс се прозя и направи жест с ръка, за да посочи, че му е все тая какво съм правила или ще правя със себе си.

— Едно време, преди шестнайсет години, една фея се появи във Вирджиния. Напълно *развита* и с ясно съзнание, но със скапан мозък. Не можеше да си спомни как е дошла там, освен че имаше нещо, свързано с огън. Пое по предначертания й път, срещна се с други феи и разбра много бързо, че — също както всички останали феи — е безсмъртна. Но за разлика от тях на всеки шестнайсет години на Хелоуин някак слагаше край на всичко, като се подпалваше сама, а после по също толкова магически начин се появяваше отново, без спомени, чисто нова, за още шестнайсет години. Просто се отърсваше от пепелта и продължаваше. И така до поредния скапан край.

Извърнах глава встрани. Нямах намерение да казвам толкова много.

Джеймс мълча известно време, а после каза:

— Наричаш ги феи.

Не знаех какво да очаквам, но това не беше една от предвидените реакции.

— Е и?

— Ами мислех, че *Те* — ти — мразите да ви наричат така. — Джеймс се изправи в леглото. — Мислех, че се предполага да се обръщаме към вас с красиви евфемизми като „добрия народ“ и „онзи, чието име не бива да бъде споменавано“. Мамка му. Май се обърках, много ми станахте.

Скочих от леглото и закрачих неспокойно от единия до другия край на малката стая, като търсех нещо тежко или остро, което да стоваря върху главата му.

— Е, значи не съм точно една от *Тях*, нали така? Както и да е. Не знам защо ти разказах това. Ти си такъв егоист, че едва ли те интересува нещо друго, освен собствената ти скъпоценна личност.

— Ноала. — Джеймс не повиши глас, но произнесе името ми толкова наситено с чувство и сила, че все едно го беше изкрещял. — Нека аз ти разкажа една прекрасна приказка за лека нощ. Едва преди два месеца излязох от болницата. Прекарах там цялото лято, докато лекарите се опитваха да залепят главата ми наново и да закърпят изпотрошеното ми тяло. — Очите ми пробягаха по белега над ухото му, едва прикрит от късата му коса, а мисълта ми се върна към безсмисления белег на ханша ми — може би за Джеймс той не беше напълно безсмислен, иначе нямаше да бъде там.

Той продължи.

— *Те* разбиха колата ми, моята *страхотна* кола, която поправях през целия си живот, докато стана *съвършена*. Съсипаха живота на най-добрата ми приятелка, за малко не ме убиха, а единствените доказателства за всичко това са белезите ми и ти, стояща до леглото ми.

Не казах нищо, просто продължих да се взирам в него в сумрака на стаята.

Джеймс стана, погледна ме право в очите и скръсти ръце на гърдите си. Беше така вълнуващо, трагично смел; златистите искри вътре в него бяха толкова ярки, че направо потръпнах от желание.

— Така че, да, кажи ми, Ноала. Защо да ми пука за нещо друго, освен за „собствената ми скъпоценна личност“?

Не знаех какво да му отговоря.

Той се обърна и грабна кафявия си суичър от края на леглото, показвайки ми презрението си с всеки свой жест.

Изненадващо и за самата себе си, изтърсих:

— Защото аз мога да Ги виждам, а ти не.

Джеймс спря да се движи. Просто така. Не трепна, не реагира по някакъв начин: просто спря. Дълга, много дълга пауза. Когато се обърна с лице към мен, наметнал качулката на суичъра върху главата си, вече беше дошъл отново на себе си.

— Очевидно един от многобройните ти таланти. Мисля, че видях достатъчно от вас за целия си живот оттук нататък. Не че искам да обидя теб — махна небрежно с ръка към мен — или останалите от твоя вид.

Свих презрително устни.

— Бих поспорила, че е точно обратното. Накъде си се разбързал така?

Гайдарят нахлузваше кецовете си, лицето му беше мрачно. И двамата знаехме, че ще тръгне по дирите на горския господар.

— Не разбирам защо продължаваш да ме преследваш. — Профуча край мен, сякаш бях празно пространство. Сякаш бях

просто един от всички останали обикновени хора в живота му. Не се интересуваше от никого от тях, освен от глупавата Ди, а на нея не ѝ пукаше за него. — Никога няма да ти кажа „да“.

Отвори вратата, а след това я затвори след себе си. Внимателно. Аз бих я затръшнала. Искаше ми се да я затръшна в момента. Няколко безкрайно дълги минути стоях в стаята му, представяйки си го как се промъква по обичайния си маршрут през един от прозорците на първия етаж, за да не минава покрай стаята на Съливан.

Можех да се откажа. Можех да си намеря друго момче, което да блести отвътре със златисто обещание, и да откраднa живота от него, но каква полза щеше да има? Оставаше ми съвсем малко време до Хелоуин. Дори да не намерех друго момче, вероятно нямаше да умра преди това; не беше минало чак толкова много време след последния, нали? Истината беше, че нямах абсолютно нищо за губене. Истината беше, че желаех *него*.

Полетях през прозореца към мрачното синьо небе, реейки се из смътните мисли и сънища на спящите наоколо хора, и открих Джеймс, малък, излъчващ топлина пламък, приседнал в сухата пожълтяла трева на хълма. Явно ме усети, когато се отпуснах спокойно до него, но не каза нищо и аз приех видимата си форма; студеният нощен вятър щипеше кожата ми, докато ставах отново простосмъртно момиче.

Откъснах шепа треви и започнах гневно да ги късам на малки късчета. Преди много време, когато бях по-млада, наблюдавах как една фея разкъсва на парчета някакъв човек. Може би трябваше да кажа, когато бях *по-нова*. Както и да е. Мъжът беше пресушил мочурището зад къщата си и без да иска, беше убил феите, които живееха във водата. Феята, която живееше в кладенеца му, го завлече в старото мочурище и го разкъса жив на парчета. Попитах я защо да е виновен, след като не е знаел, че там е имало феи? „Невежеството не оправдава престъплението“, изсъска към мен покритата с люспи дългокоса фея. Тогава за пръв път осъзнах, че съм различна от другите магически създания.

Милосърдие, така наричаха това, което аз притежавах, а те не. И беше само първото от един много дълъг списък.

Пуснах на земята остатъка от тревичките.

— Мога ли поне да попитам защо си правиш труда да идваш тук всяка нощ? Нямаш ли други занимания, по-подходящи за енергично и изпълнено с хормони момче, вместо това безцелно нощно бродене?

Джеймс изсумтя, без да обърне внимание на опита ми за шега. Някъде много отдалеч чух първите тонове на песента. Той затвори очи, сякаш самият звук му причиняваше физическа

болка. Когато проговори, едва шепнеше и гласът му беше изпълнен със сарказъм.

— Намирам измъкването навън всяка нощ и дебненето в мрака за изключително вълнуващо. В момента съм невероятно възбуден. Пипни зърната ми. Твърди като камък.

Потръпнах.

— Е, щом ти доставя удоволствие…

— О, маце, нямаш си представа. — Джеймс продължаваше играта. Очите му бяха вперени в хоризонта, в очакване на появата на мрачната фигура с рога.

— Знаеш, че това е опасно, нали? — попитах го аз. — Помпиш ли, когато ти казах, че наоколо има много по-страшни неща от мен? Това е едно от тях. Може би най-страшното. Да не си изкуфял напълно?

Джеймс не отговори, но знаех, че опасността го привлича, макар и против волята му.

Видях големите рогати разклонения може би миг преди него, сграбчих го и го притиснах надолу към земята, за да се скрием и двамата ниско в тревата. Бяхме свити на кълбо един до друг, със сгънати до брадичките колене, допрени глави и се гледахме право в очите. Почувствах как потреперва отново и отново от допира до мен, странното му, надарено с гадателски способности тяло го предупреждаваше за моето страховито присъствие, но той не помръдна.

Прошепнах в ухото му:

— Кернунос. Гуин ап Нуд. Хадес. Хермес. Повелителят на мъртвите[22].

Песента вече се носеше по-силно, ридаеща, стенеща, и усетих как Джеймс се съпротивлява на нейния зов. Прошепна ми почти без глас, може би осъзнал най-накрая, че мога да чувам мислите му също толкова добре, колкото и думите му:

— За какво пее?

Започнах да превеждам съвсем тихо, за да чува само той:

> Аз пазя мъртвите и те пазят мен.
> Ние сме студени и мрачни, ние сме един, ние сме много, и чакаме, и чакаме.
> Затуй ще пея за смъртта. Затуй ви пея аз:
> станете, надигнете се, последвайте ме.
> Затуй ви пея аз:
> вий, що не сте от небесата, вий що не сте от ада,
> станете, надигнете се, последвайте ме.
> Некръстени, неблагословени, изгубени сред гъстата дъбрава,

елате вий при мен.
Злочести полудемони, лежащи във калта
и в плен на мойта сила:
станете и ме последвайте.
Вашият ден наближава.
Чуйте гласа ми. Гответе се за пиршество.

Джеймс потрепери силно, сведе глава и я обхвана с ръце. Не помръдна, само стискаше толкова силно пръстите си, че кокалчетата му побеляха. Накрая песента на горския владетел заглъхна и слънцето се скри, изоставяйки ни в мрака. Бавно се надигна и приседна на земята, а начинът, по който ме погледна, ми подсказа, че нещо между нас се е променило, но за пръв път нямах представа какво.

— Имала ли си чувството, че нещо ужасно ще се случи? — попита ме той, но и двамата знаехме, че това не беше въпрос.

Надигнах се и аз.

— Аз съм ужасното нещо, което ще се случи.

Джеймс се изправи и вдигна качулката на главата си. После — кой каза, че няма малки чудеса? — ми протегна ръка, за да ми помогне да стана, сякаш бях обикновено човешко момиче. Гласът му беше дрезгав.

— Както ти каза. Нещо по-страшно от теб.

Създай текстово съобщение
191/200

До: Джеймс

Дийна шши бяха тук. Онези, с които живее Люк. Познах един от тях, Брендън. Не знам какво иска. Чакаха ме след училище. Попита ме дали искам да бъда отново с Люк?

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Вашингтон беше на хиляда километра от „Торнкинг-Аш“. Добре де, не бяха чак толкова много. Но така ми изглеждаха. Струваше ми се, че автобусът, с който пътуваме, за да стигнем до Мариън Тиътър, беше космически кораб. Той ни отвеждаше от нашата далечна, затрупана с окапали есенни листа планета към покрита с бетон луна, обитавана от извънземни в делови костюми, из която само тук-там се срещаха декоративни дръвчета.

Пол се настани на седалката до мен, към прозореца, за да не повърне, а аз разглобих химикалките, които намерих из джобовете си, и се опитах да балансирам частите им върху тетрадката, в която се предполагаше да записваме впечатленията си от пътуването. Диърдри беше някъде отзад в автобуса. По-голямата част от съзнанието ми беше при нея.

Отвън, зад прозореца, следобедното слънце се спускаше между високите сгради на града, а лъчите светлина се опитваха да се промушат през всяко свободно пространство. Когато слънцето целуваше върховете на сградите, заблестяваше в кървавочервено. По тротоарите имаше стотици хора — туристи, бизнесмени, бедняци, чиито очи се взираха в прозорците на автобуса с гладно изражение, негодувание или изтощение. Всички ми изглеждаха самотни. Самотни сред морето от хора.

До мен Пол се обади:

— Трябва да се напия. — Каза го по типичния си дразнещо сериозен начин, но това определено бе промяна в репертоара му. Обикновено, когато беше подразнен и притеснен, казваше нещо като: „Не разбирам какво иска от мен този човек“, докато продължаваше да зяпа в някоя отворена книга или лист, изписан с ноти. Или пък: „Уморен съм от това, че никой не забелязва нюансите в музиката на обоя, човече“. Малцина са тези, които забелязват нюансите в музиката и на гайдата, и може би от колегиалност щях да проведа разговор с него по темата, ако обоят не беше толкова ужасен инструмент.

Отклоних поглед от хората отвън и се загледах отново в поставените успоредно една на друга разглобени химикалки върху тетрадката в скута ми. Разместваха се, когато автобусът правеше завой.

— „Да се напия“ звучи толкова сухарско. „Да се натаралянкам“ или „наквася“ ми се струва по-романтично.

— Виж, ако не пийна скоро нещо, мисля, че никога няма да имам този шанс. — Пол се загледа в тетрадката ми. Извади

химикалка от раницата си и ми я подаде; разглобих я както останалите и прибавих частите ѝ към колекцията. — Кога друг път ще имаме такава възможност? Без родители? Без да ни надзирават толкова строго вечерта?

— Ами не знам… Може би в онова местенце, наречено „колеж“. Казват, че идвало след гимназията, предимно за привилегированите бели деца като нас.

— Мога *да умра*, преди да се добера до колежа. И какво, ще съм умрял, без да съм се напил дори веднъж? И ще мина през перлените порти на рая като трезвен девственик?

Това ме подсети нещо. Използвах една от химикалките и написах *светец* на вътрешната страна на дланта си.

— Мисля, доста хора ще кажат, че това е единственият начин да стигнеш пред въпросните порти. Откъде се появи това внезапно влечение към алкохола?

Пол сви рамене и заби поглед в прозореца.

— Не знам.

Предполагам, че ако бях отговорен и зрял човек, щях да му кажа, че няма нужда да се напива, за да доказва на другите и на себе си, че е нормален, или каквото там искаше да доказва. Но аз бях отегчен и принципно безотговорен по природа и по избор, така че му казах:

— Ще те уредя.

— Какво?

— Бира, Пол. Фокусирай се. Това искаш, нали? Алкохол?

Очите му станаха още по-кръгли зад очилата, макар да не мислех, че това е възможно.

— Сериозно ли говориш? Как…

— Шшш, не се затормозявай с методите ми. Приеми го просто като част от моята мистериозна личност. Пил ли си бира досега? — Написах *бира* под показалеца си, тъй като вече нямах никакво място на дланта.

Пол се изсмя.

— Ха. Ха. Ха. Родителите ми казват, че бирата покварява душата.

Ухилих му се. Още по-добре. Това щеше да бъде наистина потресаващо забавление. Нещата се подреждаха от само себе си.

— На какво се хилиш така, Джеймс? — Седналият няколко места пред нас Съливан се беше обърнал назад и се взираше в мен с подозрение. — Малко е зловещо, да ти призная.

Устните ми прикриха оголените ми в ехидна усмивка зъби, но не съвсем. Запитах се от колко ли време слуша разговора ни. Не че имаше значение. Злите ми планове щяха да се осъществят със или без неговото знание.

Съливан наблюдаваше прикритата ми усмивка с повдигнати вежди. Налагаше му се да се надвиква с шума от автобуса.

— По-добре е, но все още е злокобна. Не мога да се отърся от подозрението, че замисляш нещо крайно неморално — като преврат в някоя малка латиноамериканска държава.

Ухилих му се отново. От всички учители само Съливан говореше на моя език.

— Не и тази седмица.

Той направи гримаса към Пол и после пак към мен.

— Е, добре, надявам се поне да е законно.

Пол запримигва гузно, а аз свих рамене с безразличие.

— В повечето държави е.

Леко изкривените устни на Съливан се разтеглиха в обезсърчителна усмивка.

— А в тази? — Той разчиташе мислите и действията ми по-добре от всеки друг, факт, който беше едновременно и притеснителен, и успокояващ.

— Скъпи ми учителю, защо хабите безценните си умения в такива недостойни за вас разсъждения? Нямате ли си английска поезия за четене?

Съливан май искаше да продължи да ме разпитва в същия дух, но после се спря и само вдигна пръст към мен.

— Ще ви наблюдавам, мистър Морган. — Сведе пръста си към изписаните ми ръце и добави: — Отбележете си го. — След това се обърна и се намести отново на седалката си.

На ръката ми обаче не беше останало никакво свободно място, така че не изпълних съвета му. Гласовете на учениците около мен станаха по-шумни и въодушевени, тъй като автобусът вече отбиваше в някакъв огромен сив паркинг.

— Я ми припомнете, какво щяхме да правим тук? — попита Мегън някъде близо до Съливан.

— Ще слушаме „Рейли-Ботс“ — каза той. Третото име с тире. Огледах се за някакъв скрит знак. Държах си очите отворени за реки от кръв или ята скакалци — човек никога не знае с тези библейски прокоби. Съливан продължи: — Най-великолепният камерен оркестър, който ще изпълни за вас разнообразни музикални произведения. Сигурен съм, че мисис Тийвс ще ви изпитва на тях по-късно тази година.

— Точно така! — провикна се мисис Тийвс от предната част на автобуса. — Запазете си програмите!

Автобусът паркира и учителите поведоха тълпата тийнейджъри през паркинга към театъра. Видях как мърдат устните на Съливан, докато броеше наум влачещите се покрай него ученици.

— Четирийсет и шест… Трийсет и четири — казах с монотонен глас, когато се изравних с него.

— Млъквай, Джеймс — отвърна ми мило той. — Няма да ме объркаш.

Благодарение на изумителните ръководни умения на Съливан и мисис Тийвс успяхме да се доберем до фоайето на театъра. Беше страшно студено, миришеше като в борова гора, а подът бе покрит с тъмночервени килими. Дървото беше чисто бяло, с гравирани орнаменти. Имаше и друга група ученици, които вече се бяха пръснали из цялото фоайе. Колежанчета. До тях изглеждахме като бебета. Колежанките си играеха с косите си и се кикотеха — бяха две години по-близо до натисканията в минивановете, тренировките по футбол и ботокса в сравнение с момичетата в нашия автобус[23].

Искаше ми се да не бях идвал.

— Здрасти — каза Ди и ми се усмихна; едното й рамо беше вдигнато малко по-високо от другото, до гърдите си стискаше своята учебна тетрадка. За миг се изгубих в цветовете: червено, черно, бяло. Килимът, косата й, лицето й. — Искаш ли да ми бъдеш приятел?

— Не, намирам те за крайно непривлекателна — казах аз.

Тя се ухили и ме хвана за ръка, а после склони глава на рамото ми.

— Добре. Поне седни до мен. Това позволено ли е?

Съливан не беше наблизо, за да ми каже „не“. Запътих се бавно към предната част на групата ни, влизаща в мрачния салон. След като влезехме вътре, никой нямаше да знае кой къде е и с кого е; от мястото, където се намирах, се виждаше, че само малката сцена пред нас е осветена.

— Ако не е, ще стане. Ние сме млади и независими американци. Никой не ни казва какво да правим.

— Точно така. — Ди се засмя и ме ощипа леко по лакътя. Преглътнах тежко при допира й.

Седнахме колкото можеше по-далече от колежаните; около нас се носеше шумната глъч на учениците, говорещи помежду си с уж приглушени гласове. В това малко помещение беше дори още по-студено. Комбинацията бе убийствена — Ди, която седеше толкова близо до мен и ме караше да изгарям, и студът в залата; чувствах се абсолютно неориентиран, част от мен беше някъде другаде. Ди се пресегна и хвана ръката ми. Прошепна ми в ухото:

— Тук е ужасно студено. Поне ръцете ти са топли.

Сведох глава към нея и й прошепнах в отговор:

— Групата, която ще слушаме, се състои само от пингвини. Четох в програмата, че отказват да свирят, ако температурата в

залата не е под десет градуса. Ако е по-висока, започват да се потят, плавниците им се плъзгат по струните на инструментите и не могат да свирят.

Тя се изсмя, но веднага закри устата си със свободната си ръка и ме погледна гузно.

— Джеймс — изсъска ми сърдито, — заради теб мисис Тийвс ще ми се кара. А тя може да бъде много зла.

Стиснах ръката й силно и започнах да затоплям пръстите й.

— Сигурно е в менопауза. Не го приемай лично.

— Няма да се изненадам. Защо се бавят толкова? — Ди се огледа наоколо, сякаш можеше да види нещо, което да й подскаже защо музикантите закъсняват да излязат на сцената и ни държат в мрака. — Ама сериозно, ще умрем от студ, преди да започнат. Може би си прав за пингвините. Вероятно им е нужно повече време, за да загреят. — Изсмя се. — О, схвана ли? Да загреят?

— Невероятно! Притежаваш истински талант за комик.

Тя ме шляпна леко по рамото с ръката, която не държах.

— Млъквай. Знам, че ти си шутът в нашата групичка, нямам намерение да заемам мястото ти.

Светлините на сцената станаха по-ярки, а всички останали светлинки в залата угаснаха напълно; учениците млъкнаха. Оркестърът излезе на сцената — бяха точно осем човека.

До мен Ди едва сдържаше кикота си. Наклоних се към нея; тя хапеше кокалчетата на пръстите си, за да потисне смеха. Прошепна ми, неспособна да се удържи повече:

— *Пингвини.*

Музикантите бяха облечени много изискано в смокинги и всички бяха чернокоси, с различна степен на зализаност на косата. Приликата с пингвините не можеше да се отрече. Кикотът на Ди спря, когато започнаха да свирят. Не знам дори каква беше първата пиеса, която изпълниха; не можех да откъсна поглед от тях, за да проверя в програмата. Ди се умълча — усещах как е застинала, напълно вцепенена, докато струните от сцената стенеха и напяваха някаква сладка и нежна мелодия. Въздъхнах, голяма част от мен притихна в мрака. Просто слушах.

В тези мигове съзнанието ми беше отворено само за две неща — за музиката и за факта, че ръката на Ди беше в моята.

Когато пиесата свърши, тя пусна пръстите ми и двамата заръкопляскахме, както правехме като деца — с една моя и една нейна ръка. Оркестърът изпълни още две пиеси, които не бяха толкова неземни като първата, но все пак ме накараха да потръпна, и тогава Ди издърпа ръката си от моята и ми прошепна:

— Отивам до тоалетната.

Измъкна се тихичко от мястото си и ме остави там; ръката ми усещаше липсата на нейната, студена и мокра от потта на дланта й.

Изслушах разсеяно още две кратки изпълнения; не спирах да мисля за потта от ръката й и за това дали имаше друга причина да стане, освен че й се пишкаше. Беше ми толкова студено, че не можех да кажа дали тръпките, които ме побиха, бяха от безумно ниските температури в залата или от появата на нещо свръхестествено. Струваше ми се, че започвам да губя чувствителността си.

Изнизах се бързо от мястото си и изтичах навън, без да ме е грижа дали някой ще ме види. В централното фоайе на сградата погледнах за миг разпоредителя, застанал пред вратата — личеше му, че се чувства неудобно в нелепия старовремски костюм. Попитах го къде са тоалетните. А после в миг на гениално прозрение реших да пробвам дали е видял Ди да минава оттук.

— Черна коса, много, наистина много красива, горе-долу толкова висока.

В очите му проблесна пламъче от спомена.

— Каза, че се нуждае от чист въздух. Май й беше станало лошо. Посъветвах я да отиде на балкона. — Посочи към покритите с червен килим стълби към втория етаж.

— Благодаря ти, Джийвс — казах аз и се затичах по стълбите. Минах по тесния коридор, пробвах една по една няколко врати, докато попаднах на отворена — тя излизаше към малък балкон с гледка към грозната улица зад театъра и към гърбовете на няколко магазина, а вляво се виждаше друга уличка, задръстена с коли. Пристъпих напред в познатата жега и затворих вратата зад себе си.

Ди беше приседнала на земята, облегната на стената, и когато чу затръшването на вратата, вдигна глава.

Може би за първи път в живота си й казах точно това, което си мислех.

— Добре ли си?

Изглеждаше много дребничка, седнала с гръб към боядисаната в бяло каменна стена. Протегна умолително ръка към мен, съзнателно или несъзнателно подражавайки на жеста, който бях направил онзи път, когато я заварих зад общежитието ми.

Приседнах на земята до нея и тя се облегна на мен. Под нас се чу как гръмна сирена, запали се двигател на мотор, а после затрака и някаква строителна машина. За втори път в живота си

бях напълно откровен с нея, макар да влагах в думите малко по-различно значение от това, което тя предполагаше.

— Липсваше ми.

— Стана ми студено. Трябваше да си взема пуловер. Виждаш ли как направо се разпадам, когато майка ми не е наоколо да ми казва на всяка крачка какво да правя? — Гласът ѝ звучеше иронично.

— На нищо не приличаш — съгласих се аз. Бях я прегърнал. Сърцето ми биеше до пръсване, докато събирах смелост да ѝ кажа за трети път какво наистина изпитвах и мислех за нея. Затворих очи и преглътнах. И го направих. — Ди, защо излезе от залата? Какво не е наред?

Наистина го казах на глас.

Но нямаше значение, защото тя не ми отговори. Измъкна се от прегръдката ми, изправи се и се приближи до парапета. Стоя там дълго, гледайки колите, сякаш те бяха единственото важно нещо; мина толкова време, че се уплаших да не би някой да забележи отсъствието ни и да дойде да ни търси. Станах и аз, приближих се до нея и мълчаливо се загледах в света под нас.

Ди ме погледна. Почувствах как очите ѝ се взират в мен, оглеждат лицето ми, косата ми, раменете ми… като че ли ме анализираше, измерваше. И за първи път виждаше в какво съм се превърнал след девет години приятелство.

— Искаш ли да ме целунеш?

Поех си дълбоко дъх.

— Джеймс — каза тя отново. — Трябва да знам. Искаш ли да ме целунеш?

Обърнах се с лице към нея. Не знаех какво да кажа.

Изражението ѝ беше странно, несигурно, а устните ѝ бяха полуотворени.

— Ако искаш… можеш да го направиш.

Най-накрая проговорих и гласът ми прозвуча странно дори и на мен. Не беше моят.

— Интересен начин да помолиш някого да те целуне.

Ди прехапа устните си.

— Просто си мислех… просто исках да… ако не желаеш всъщност, не искам да те насилвам, аз само…

Не си го представях да стане по този начин и сега не знаех какво да кажа. Затворих очи за секунда, а после хванах ръката ѝ. В същия миг за пореден път тази вечер ме побиха тръпки и аз отново притворих очи. Имах напълно обсебващото желание да намеря химикалка и да запиша нещо на ръката си. Ако можех само да напиша *целувка* или *паста за зъби*, или *WTF*[24] по кожата си, щях да се справя с това.

В далечината се включи алармата на някаква кола. Наведох се напред и много нежно я целунах по устните. Светът си остана същият. Не се разнесоха ангелски хорове в небесата, дори един ангел не си направи труда да слезе на земята, за да стане свидетел на целувката ни. Но сърцето ми спря и не мислех, че някога отново ще забие.

Очите на Ди бяха затворени. Тя каза:

— Опитай отново.

Прегърнах я, ръцете ми я обвиваха цялата, както си бях представял, че го правя хиляди пъти досега. Кожата й беше топла под дланите ми, лепкава от жегата, ухаеща на цветя и шампоан. Целунах я отново, много внимателно. Имаше дълга, дълга пауза и после тя ме целуна. Замръзвах от студ в горещия вашингтонски ден, устните й бяха долепени до моите, а ръцете й най-накрая се сплетоха на гърба ми и ме стиснаха силно, докато я целувах и целувах, и целувах. Запрепъвахме се към ъгъла на балкона, продължавайки да се целуваме, и тогава аз я отблъснах, зарових лице в косата й и се опитах да проумея какво, по дяволите, ставаше.

Стояхме дълго така в сенките — тя сгушена в прегръдките ми, аз — чудейки се дали сърцето ми ще забие някога отново нормално. И тогава Ди заплака. Първо усетих как потрепервa, после отстъпих крачка назад, за да видя лицето й — беше цялото мокро, със стичащи се ручейчета от сълзи.

Погледна ме с огромните си отчаяно тъжни очи и прехапа устни.

— Сетих се за Люк. Мислех за него, докато ти ме целуваше. Когато ме целуваше.

Не помръднах. Мисля, че тя ме смяташе… според нея бях по-добър човек, отколкото съм в действителност. По-малко егоист. Повече нещо друго. Пуснах ръцете й и отстъпих крачка назад.

— Джеймс — прошепна тя.

Бях мъртъв отвътре. Гласът й не ме докосваше по никакъв начин. Още една стъпка ме отведе до вратата на балкона, протегнах се и се опитах да намеря дръжката. Около себе си усещах аромат на детелини, мащерка и цветя. Шестото ми чувство ми шептеше нещо, но аз исках само да се махна оттук.

— Джеймс, *моля те*. Джеймс. Съжалявам. Не трябваше. — Гласът на Ди се прекърши, но тя продължаваше да повтаря името ми. Най-накрая успях да отворя скапаната врата; студеният въздух от вътрешността ме лъхна право в лицето. Ди започна да плаче — никога не я бях чувал да плаче така. — О, господи, Джеймс. Толкова съжалявам. *Джеймс*.

Затичах се надолу по коридора, по стълбите, покрай

натруфения разпоредител, през вратата, на паркинга и продължих да бягам между колите към автобуса ни.

Ноала ме чакаше, свила се на бордюра, но не каза нищо, когато приседнах до нея. Което беше добре, защото нямах никакви думи вътре в себе си. Нито музика. Бях просто нищо.

Обвих коленете си с ръце и отпуснах глава върху тях.

Най-накрая Ноала се обади:

— Кой *Ги* привлече тук, ти или тя?

Ноала

Тази сладка лятна нощ е само минута,
после още една и още една след това —
красив хаос, захар по устните, танци до сутринта.
Мислех за теб, преди да настъпи мигът,
после още един и още един след това.
И когато устните ми откриха къде да се спрат,
бях погубен за вечността.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Оставих на мира Джеймс след пътуването до Вашингтон. Добре де, не напълно — не говорех с него, нито му пращах сънища, но все още го следвах. Чаках да изсвири отново моята песен. Чаках да изсвири някаква музика. Прекарвах всяка вечер пред общежитието му, под портика отзад, там, където беше намерил Ди в онази вечер, и се ослушвах в звуците от човешкия живот вътре. Радио „Воайор“.

Няколко нощи след пътуването, малко след като слънцето беше залязло, чух различен вид звуци, идващи извън общежитието, а не отвътре. Феите танцуваха и пееха отново на същия хълм зад училището. Този път не се приближих до Тях, просто си стоях зад колоните на общежитието и слушах. Това бяха *дийна шии* — феите, създадени и призовани от музиката. Те не би трябвало да могат да се появяват по друго време, освен при слънцестоене, но ето *Ги* тук, нямаше начин да ги сбъркаш с техните гайди и фидели. Дали беше свързано с това, за което говореше Елинор — че древният народ ще стане по-силен? Завръщането в този свят на доскоро немощните *дийна шии* и всички други раси на феите?

Изненадващ допир до тялото ми ме стресна и станах наполовина невидима, преди да осъзная какво се случва.

— Шшш… — Гласът беше по-скоро звънлив смях. — Тихо, малката.

Отначало ме подразни смехът, а пренебрежителното обръщение — като към домашно животинче — беше капакът на всичко. Обърнах се и скръстих ръце на гърдите си. Една фея, мъж, целият в зелено, както изглеждаха всички *дийна шии*, когато се появяваха в човешкия свят, ми се усмихваше отвисоко и ми протягаше ръка.

— Какво искаш? — попитах сърдито аз.

Усмивката му не изчезна и ръката му продължаваше да бъде все така протегната към мен. От него се носеше типичният за феите аромат, навяващ спомени за детелини, тъжни залези и музика. Нищо общо с миризмата на Джеймс, която намирах за наистина омагьосваща — свеж крем за бръснене и кожа от меха на гайдата му.

— Няма нужда да стоиш тук самичка. Там има музика и ще танцуваме, докато настъпи утрото.

Погледнах зад гърба си към блясъка над хълма — блясъка на феите. Знаех думите, с които можех да опиша танца им, защото Стивън, един от моите ученици, ги написа върху белия лист, докато ги нашепвах в ухото му: хаос, красота, сладост, смях, изтощение, бездиханност, сласт, вцепененост. Извърнах се отново към красивото зелено създание пред мен.

— Не знаеш ли коя съм аз?

— Ти си *леанан шии* — отговори той, с което ме изненада, защото знаеше коя съм и въпреки това ме беше поканил на танц. Очите му се плъзнаха по мен. — И си красива. Танцувай. Ставаме все по-силни с времето, а танците ни са по-добри от всякога. Ела с мен и потанцувай. Нали затова сме тук.

Погледнах към него, но не помръднах.

— *Ти* си тук затова — казах решително. — Аз съм тук за друго.

— Не ставай глупава, малката — отвърна *дийна шии*, хвана отпуснатата ми ръка и ме затегли след себе си. — Всички сме тук заради насладата.

Опитах се да се дръпна; той ме задържа.

— Не си ли чул? Аз умирам. Няма никаква наслада в това да танцуваш с умираща фея.

Той повдигна ръката ми до устните си и я целуна, след това я обърна и целуна деликатната кожа от вътрешната страна на китката ми, нещо средно между ухапване и облизване.

— Все още не си мъртва.

Дръпнах се отново, но този път той стисна китката ми беше силен, много по-силен, отколкото би трябвало да бъде един *дийна шии*, когато е толкова близко до хората и до желязото им, и до всичко, свързано с модерния свят.

— Пусни ме или скоро няма да бъда единствената мъртва фея в района.

— Значи танцуваш само с хора, така ли? — Гласът му беше нежен, сякаш в същия миг не ме стискаше здраво, а аз не бях използвала омразната им дума „фея“. Придърпа ме по-близо към себе си и прошепна в ухото ми: — Казват, че когато *леанан шии*

целуне човек, той вижда рая.

Щях да го убия, ако знаех името му. Не бях особено добра в битките, но бях добра в убиването. Феята едва ли щеше да ми каже името си, особено един от крехките *дийна шии*, които са толкова зависими от нашата магия.

— Нима?

— Да, наистина. Освен това казват — устните му се долепиха до ухото ми, обещавайки, както правеха всички феи, безсмъртие и радост без край, — че ако *леанан шии* живее с човек, той открива неземни наслади. — Протегна се и улови и другата ми ръка в силната си хватка.

Значи това било да те изнасилят. Само че феите никога не го наричат така. Те казват „отвличане“ или „съблазняване“ и „завладян от желанието“. Беше доста човешко, да бъдеш отведен насила против волята си. Истинските феи имат права; една истинска фея никога не би почувствала устните на този *дийна шии* върху шията си, никога не би усетила музиката да излиза от тях и да се плъзва по кожата ѝ, защото Кралицата не би го допуснала. Но аз не бях нито фея, нито човек, така че никой не се интересуваше какво точно ще стане с мен.

Мислех си за всичко това, както и колко неприятен ми беше начинът, по който пръстите му стискаха китката ми — като ужилване от коприва; мислех и за това как есенната луна искреше блестящо бяла, докато се издигаше над колоните на общежитието, а ръката му проучваше тялото, което Джеймс беше направил красиво.

Една от ръцете му стискаше врата ми, пръстите му бяха толкова дълги, че го обхващаха почти целия. Използваше само толкова сила, колкото беше нужно, за да ми напомни, че може да приложи и повече, ако поиска. Повдигна брадичката ми нагоре, сякаш беше моят истински любим и аз се бях отпуснала доброволно в прегръдките му.

— Аз също бих желал да видя рая.

Изплюх се върху него. Плюнката лъщеше на бузата му по-ярко, отколкото искряха тъмните му очи на фона на приглушената светлина, а той се усмихна, сякаш му бях дала най-големия подарък на света. Мразех го и мразех всички други феи заради тяхното снизхождение към останалите. Можех да изпищя, но изведнъж ме осени — така, както никога досега, че на този свят няма и една-единствена душа, която да ме чуе и да направи нещо, независимо къде се намирах.

— Сълзи? Ти си *почти* като човек — отбеляза феята, но лъжеше, защото аз никога не плача. — Не плачи, съкровище, ще съсипеш красотата си. — Протегна се към блузата ми. Отскочих

рязко, опитах се да се отскубна, борейки се, но за втори път в живота си не можех да получа това, което исках.

Свих свободната си ръка в юмрук — познато, лесно движение — и го насочих право към носа му. Бях чела някъде, че можеш да вкараш коста на носа в мозъка на човек и да го убиеш, ако удариш правилното място.

Беше зашеметяващо бърз; извърна стремително лицето си и юмрукът ми се плъзна покрай челюстта му, а после той се протегна и ме сграбчи за рамото. Аз обаче бях още по-бърза и задращих с нокти по челото и бузата му, оставяйки следи по кожата му — бели в първата секунда, а впоследствие наситени с кървавочервено. Сигурно го болеше, но не спираше да се усмихва.

Все още ме държеше за китката и сега стегна толкова силно хватката си, че простенах, извивайки се под натиска на пръстите му върху кожата ми; чувствах, че всеки момент може да пречупи костите ми.

Борех се, удрях го, бутах го, гърчех се в хватката му, сякаш щеше да има някаква разлика, но той беше силен. Силен като по време на слънцестоене. Прекалено силен за *дийна шши*, намиращ се толкова близо до човешка сграда.

Копнеех умът ми да се откъсне от случващото се, да се загуби в мечтата за агонизиращата красота, но всичко, което бях дала на другите, целият съвършен блясък и сънища от други светове, всичко вече беше непостижимо за мен. Той го беше взел за себе си.

Джеймс

Бях буден, кожата ми беше настръхнала, очите — широко отворени в мрака. Бях буден както никога преди, толкова буден, че болеше. В стаята беше ужасно тъмно, сякаш светлината изобщо не бе съществувала, и знаех, без дори да поглеждам към часовника, че е 3,04. Знаех, защото сънят още гореше на очите ми — сън за това как се събуждам миг преди наистина да го направя.

Надигнах се, грабнах тениска от края на леглото си, намъкнах се в дънките си и се замислих къде са ми обувките. Нямах време. Нямах никакво време.

В другия край на малката стая Пол изпъшка, невидима тъмна маса в леглото си, обърна се и сграбчи възглавницата си. Беше изритал одеялото в краката си — сигурно му беше горещо, макар че аз треперех от студ.

Измъкнах се през вратата по коридора, като сдържах дъха си, бързах, колкото можех, и се опитвах да бъда абсолютно тих. Не знаех къде, по дяволите, отивам. Нито защо бързам толкова.

Мъждивата зеленикава светлина в коридора осветяваше съвсем леко затворените врати на другите стаи. Вървях с тихи стъпки покрай тях, после тръгнах по сумрачното стълбище, което миришеше на влага и полунощ. Спрях за миг пред прозореца, през който обикновено се измъквах от общежитието, за да търся горския господар, но не така го бях видял в съня си. Трябваше да изляза през задната врата.

Продължих бавно по главния коридор, покрай стаята на Съливан. Представих си как вратата се отваря и той изскача отвътре като онези клоуни на пружини от магическите кутии, но тя остана затворена и успешно стигнах до фоайето, водещо към задния вход. Завъртях ключалката, за да съм сигурен, че ще мога да се върна обратно, и после, потръпвайки предварително от студа, бутнах вратата и излязох навън, под покритата веранда.

И видях Ноала.

Беше се сгърчила до стената на общежитието, тялото й се извиваше неестествено, с протегнати нагоре и напред ръце, като че ли беше разпъната на кръст. Лицето й бе наполовина обърнато към мен, по бузите й се стичаха сълзи, а краката й ритаха ожесточено във всички посоки. Беше й нужна цяла вечност, за да ме забележи как стоя там, втренчен в нея, и когато го направи, видях някаква странна, непозната емоция в очите й. През този дълъг момент тялото й потръпна отново в рязко движение и аз най-накрая разбрах.

Защото аз мога да Ги_ видя, а ти не_.

— Не стой така — изръмжа към мен Ноала. Не заплашително или сърдито, а по-скоро като пленено диво животно.

Сграбчих желязната си гривна, измъкнах я от ръката си и я размахах в нейната посока. Ръцете на Ноала се отпуснаха, очевидно вече освободени, и тя се опита да ме насочи към невидимия си нападател. Прекалено късно, за да ми бъде от полза.

Нещо ме зашемети, тежко, нечовешки, като че ли ме удари ток, и аз залитнах и се олюлях, но още държах гривната в ръката си. Не виждах нищо, но не бях глупак. Невидимо тяло се блъсна в една от колоните, а аз връхлетях към него с протегнатата напред гривна, сякаш тя беше меч. Замахнах отново и този път *дийна шии* се появи, със зелена кожа, прекрасен и абсолютно чужд на този свят.

— Здравей, гайдарю — изсъска той.

И след това изведнъж се превърна в лебед, сякаш никога не е бил нещо друго, размаха криле и отлетя. Гледах няколко секунди как бялото петно изчезва в мрачното небе, а после се обърнах към Ноала. Тя се беше свила върху тухления под и се опитваше да приглади косата си, за да ѝ придаде по-представителен вид, макар да продължаваше да плаче. Не че плачеше като човек. Сълзите се стичаха по лицето ѝ една след друга, а тя май дори не ги забелязваше; оправяше блузата си и смучеше някаква рана на китката си.

— Само един ли беше? — попитах аз.

— Копеле — каза Ноала. Гласът ѝ не беше променен от плача. — Скапани феи. Мразя *Ги*. Мразя *Ги*.

Отпуснах се до нея на пода, колебаейки се какво се предполага да направя или да изпитвам в този момент. Тухлите бяха студени и по коленете моментално ме побиха тръпки. Трябваше ли да кажа: „Добре ли си?“ Дори не знаех точно какво се е случило. Дали е била… изнасилена? Имаше ли такова нещо като „почти изнасилване“? Дрехите ѝ бяха раздърпани и намачкани и тя плачеше — страховитото създание *плачеше* — а това не бе добър знак. Искам да кажа, ясно беше, че е станало нещо лошо.

Струваше ми се, че може би трябва да я прегърна или нещо такова, макар Ноала никога да не беше показвала, че е от този тип момичета, които биха оценили нежността на простичкия човешки контакт. Като изключим може би допира на кожата ти до нейните пръсти в момента, в който забива ножа между ребрата ти.

— Просто млъкни. — Ноала закри лицето си с ръка. — По

дяволите, просто млъкни.

Осъзнах, че има предвид мислите ми, в същия миг, в който тя осъзна, че има сълзи по лицето си. Изправи се, свали мократа си ръка и се взря в нея, напълно поразена и смаяна като истински човек. Размърда бавно пръстите си и се загледа как искрят сред бледата светлина. Това явно беше странно усещане за нея, защото нови мълчаливи сълзи рукнаха от очите й една след друга — като че ли никога нямаше да спрат, като че ли най-лошото нещо на света беше фактът, че тя е открила, че може да плаче…

Бях объркан. Когато бяхме близо един до друг, имахме установени роли, които играехме и двамата, а сега Ноала ме предаваше. Вече не бях сигурен кой и какъв трябваше да бъда с нея.

Тя избърса дланите си в късата си дънкова пола, заличавайки с гневно движение сълзите от тях, а после я придърпа надолу и се опита да я поизглади. Протегнах ръка, за да почистя боклуците, полепнали по гърба на блузата й. Тя потрепна при допира ми. Не знаех как да реагирам на това и се престорих, че не съм забелязал нищо.

— Сега вече знаеш. — Ноала не ме погледна, само продължи да маха невидими власинки и мъхчета от дрехите си.

Това беше по-лесно от мълчанието.

— Какво знам?

— Как е. С мен.

Примигнах. Очевидно от изражението на лицето й и дрезгавите нотки в гласа й се предполагаше, че това изявление носи някакъв дълбок и важен смисъл. Припомних си мислено случилото се и всичко, което беше казала.

— Ноала, ти можеш да четеш мисли, не аз.

Тя ме погледна отново и този път лицето й говореше толкова ясно *не, остави, няма значение*, та помислих, че го е казала на глас. Но вместо това каза друго:

— Аз съм фея отшелник. Знаеш ли какво означава това?

Направи пауза, като че ли наистина очакваше да й отговоря.

— Означава, че съм изрод, Джеймс.

Май за първи път ме наричаше по име и това оказа наистина странен ефект върху мен, сякаш нищо, което бях мислил за нея, вече не беше вярно. Имах химикалка в джоба на дънките си и изпитах огромно желание да я извадя. Можех да видя формата на буквите, които щях да изпиша по дланта си: *каза името ми*.

— Направи го, ако искаш — Ноала кимна с брадичка към джоба, където беше химикалката ми. — Не разбираш ли? Аз съм по-голям изрод от теб.

Скръстих ръце на гърдите си. Може би трябваше да кажа

нещо саркастично, за да разведря настроението и на двама ни, но не исках да го правя. Исках да довърши това, което беше започнала да казва.

— Никой не го е грижа за мен. Нямаш представа какъв късметлия си. Имаш вашите човешки закони и училищни правила, имаш родителите си, Съливан, дори и Пол, и всички те закрилят от лошото в твоя свят. Аз съм сама, аз съм никой за никого. Глупаво ли е, че ми беше нужно толкова дълго време, за да разбера, че ти *завиждам*? — Засмя се, диво и тъжно. — На теб, тъпия задник, който се предполагаше да бъдеш моето последно забавление, докато изгоря тази година и забравя за всичко?

Въздъхнах. Ако тя беше Ди, нямаше да чакам и секунда повече да се измъчва така, но не мислех, че при Ноала прегръдката ми щеше да помогне по същия начин. Сетих се отново за това, което исках да напиша на ръката си, за да не забравя да го направя.

— Ноала — казах аз.

Тя ме погледна.

— Ноала, не може ли просто за малко да обявим примирие? Искам да кажа, можеш да продължиш да ме наричаш задник и да се опитваш да ме съблазниш, за да изсмучеш живота от мен, а аз ще продължа да се отнасям към теб като към луда кучка и ще търся начини да те прогоня чрез екзорсизъм в някое ранно утро, но сериозно, не можем ли да прекратим огъня само за тази нощ?

Изражението на лицето ѝ беше неразгадаемо.

— Все си мисля, че в някакъв момент ще спра да се изненадвам от идиотската ти смелост. Въобще *някога* страхувал ли си се от мен?

И после започна да се смее — лудешки, истински смях, сякаш аз бях най-забавното нещо на света. Смехът я промени, но не бях сигурен дали я превърна в най-плашещото или в най-красивото момиче, което някога бях виждал. Не можех да реша и какво беше предизвикало изгарящото чувство вътре в мен — желанието да го направи отново или желанието да избягам от нея.

Джеймс

Седях в киното в 4,13 сутринта заедно с фея муза, която имаше силно изявени черти на енергиен вампир, и гледахме „Шесто чувство“. Явно общуването с нея носеше и други екстри — например не беше нужно да разбиваме киното или да отвличаме момчето, което пускаше филма. Тя просто махаше с ръка, всички врати се отваряха и филмите почваха сами. Лукс прожекция само за нас двамата.

До този момент в живота си вече бях имал някои доста стряскащи свръхестествени преживявания като: 1) да гледам най-добрата си приятелка как мести предмети със силата на ума си, 2) да бъда извлечен от потрошената ми кола от убиец без душа на служба на феите и 3) да усетя непреодолимо привличане към нощната песен на господаря на отвъдния свят. Седенето ми тук с Ноала и гледането на малкото чалнато момче, което казва на Брус Уилис, че може да вижда мъртвите, май също трябваше да се нареди сред тях.

Но в момента ми се струваше почти нормално.

Добре де, Ноала може би прекали с маслото върху пуканките, но, по дяволите, и аз самият не знам точно как да използвам тези машини за пуканки в киносалоните. Освен това има ли наистина такова нещо като прекалено много масло в пуканките?

— Виж — обади се Ноала. Тя не хапваше от кутията и в този момент ми хрумна, че може би изобщо не яде човешка храна. Знам, че хората не би трябвало да ядат от храната на феите, защото това ще ги задържи завинаги в техния свят. Дали ставаше същото и в обратния случай? Ноала ме потупа по ръката, за да привлече вниманието ми. — Виждаш ли? Всеки път, когато предстои да се случи нещо необичайно, режисьорът ни го подсказва по някакъв начин. Червеното. Видя ли червеното там?

Реших да не си правя труда да коментирам иронията във факта, че именно тя ми посочва подобно нещо.

— Аха… — Седях от толкова дълго на тази седалка, че задникът ми вече беше заспал. Размърдах се и вдигнах краката си на облегалката на стола пред мен. Очите на Ноала все още бяха приковани към екрана; отражението на сцените от филма проблясваше по лицето й. Зениците й се разширяваха и свиваха при всяка промяна на светлината. Приличаше на обикновено човешко момиче, макар да бе на светлинни години разстояние от това. — Колко филма си гледала? — попитах я аз. Не се интересувах толкова от самия филм, защото го бях гледал колко… поне четиринайсет пъти. По-любопитна ми беше самата

Ноала, седнала тук в киното, и защо от всички филми на света, които би могла да гледа, беше избрала именно този.

Тя се отпусна назад на стола си.

— Не знам, сигурно хиляди. Преди да разбера какво съм, си мислех, че някой ден мога да стана режисьор.

Бях малко уморен, отне ми известно време да осъзная напълно думите ѝ. Не успях да ги коментирам, защото Ноала ми хвърли смразяващ поглед и каза:

— Не можеш да бъдеш режисьор на шестнайсет години, нали знаеш? А и какъв смисъл би имало?

Въпросът ѝ ми се стори глупав.

— Същият смисъл, какъвто би имало за всеки друг, който си мечтае да стане такъв. Наистина ли го искаш? Да правиш филми?

— Да, филми. Да режисирам всички тези съдби на екрана, с музика за фон. То е все едно да изживяваш хиляди чужди животи, без да ти се налага да се отказваш от своя. — Усмихна се свенливо към екрана. — Дори съм си измислила артистичен псевдоним: Изи Леопард.

Изсмях се.

Тя ме плесна по ръката и кожата ми веднага настръхна от допира ѝ, както ставаше винаги.

— Млъкни!

Закрих лицето си с ръка и продължих да се смея.

— Боже, жено, откъде ти е хрумнало това име? Звучи като псевдоним на порноактриса, която е била пияна или много надрусана, когато го е измислила.

Ноала ме плесна още веднъж.

— Казах да млъкнеш! Отличава се и хората лесно ще го запомнят. Ще казват: „О, Изи Леопард е направила този филм“. „Така ли? Тя е невероятна!“

— И е чудесна порноактриса.

Изражението на лицето ѝ беше сурово.

— Мога да те убия.

— О, ако получавах по десет цента всеки път, когато някой ми казваше това. О, ако получавах по десет цента всеки път, когато *ти* ми го казваше.

Тя взе кутията с пуканки от скута ми и я постави на свободното място от другата си страна.

— Не мога да повярвам, че ти дадох пуканки. Трябва да те накарам да изпиеш цялото масло и да се задавиш с него, задето се подиграваш с режисьорското ми име.

Ухилих ѝ се в отговор.

— Наистина, тази съдба би била по-лоша от самата смърт. — Замислих се за това, което беше казала — да изживееш хиляди

животи, без да се оказваш от своя. Да изживееш хиляди *човешки* животи. Звучеше като важна разлика. — Знаеш ли, шестнайсет години си е доста време. Би могла да станеш режисьор.

Ноала се извърна на седалката си, за да ме погледне, веждите й бяха свъсени. Проговори на фона на музиката от пълния с напрежение финал на филма.

— Ти наистина си специалист по всичко, а? Не е нужно да си гений, за да го забележиш.

Хората, които постоянно си намират извинение да не направят едно или друго нещо, винаги ме изкарват извън нерви.

— Какво, не можеш, защото нямаш достатъчно време, така ли? Можеш поне *да опиташ*. Шестнайсет години са достатъчно време за един опит.

Тя издаде съскащ звук иззад стиснатите си зъби и поклати глава.

— Колко си глупав, гайдарю! Не помниш ли какво стана с пианото? Е, аз не мога да пиша и думи, не само клавишите са ми проблем. Ако ми се наложи да измисля нещо ново, докато режисирам, то… то просто няма как да стане.

— Очевидно е проблем. Но не е нерешим — казах аз.

Очите й не се присвиха, само се напрегнаха в ъгълчетата си. Ефектът беше притеснителен.

— Добре тогава. А какво ще правя, когато забележат, че постоянно променям вида си между филмите?

Ухилих се лукаво.

— Мадона го прави през цялата си кариера и май й се получава.

Ноала вдигна ръка и сви пръсти, сякаш си представяше как ми прекършва врата.

— Да бе. Както и да е. А какво ще кажеш за това. Аз съм като всички други феи. Трябва да вървя натам, накъдето ни поведе най-силният в момента господар на детелините. Знаеш нали — ние, феите, сме подвластни на хората със силна психическа енергия, които привличат четирилистните детелини, където и да отидат. Те привличат към себе си и създанията от нашия свят. Какво ще стане, ако този човек реши да се премести точно когато съм се установила някъде? Не разбираш ли? Не мога да имам нормален живот, още по-малко да мисля за нещо като истинска кариера. Не става въпрос да опиташ или да не опиташ.

Схванах обяснението: тя беше дотолкова човек, че да бъде нещастна като фея, и дотолкова фея, че да разруши всичко хубаво в човешкия си живот. Но просто казах:

— Загуби ме в частта с господарите на детелините.

Ноала махна с ръка към екрана, без да поглежда натам.

Той стана тъмен, а ние потънахме в пълния мрак на празния киносалон. След няколко секунди очите ми започнаха да свикват със светлината на мъждивите лампички по пътеките между редовете, но все още виждах само огромните сини очи на Ноала пред себе си. Дори без останалата част от лицето й забелязах невярващото изражение в тях.

— Приятелката ти е такава, нали? Вече разбирам. Но как е възможно да знаеш всичко за феите и всичко за нея, а да не знаеш какво е повелител на детелините?

При споменаването на Ди в стомаха ми се образува гигантска топка. Вече не исках да бъда тук, седнал на лепкавата седалка. Исках да се изправя, да се движа, да бягам. Исках да забия юмрука си в някоя стена.

Очите на Ноала се спряха на ръцете ми, сякаш и тя си представяше как ги забивам в стената.

— Последната кралица беше повелителка на детелините. Тя умря. Сега приятелката ти е тук и тя е повелителката на детелините. И ние също сме тук.

— Спри да я наричаш така.

Очите й се присвиха самодоволно, сякаш нарочно отказваше да ме разбере.

— Защо? Така се казват. Хората, които привличат феите. Ние трябва да се държим близо до тях. Където са те, там е и нашето царство, там е нашият свят.

Спомних си какво ми каза Ди, когато се сблъскахме онази вечер на хълма. *Видя ли Ги? Феите?*

Уморих се да се опитвам да виждам в тъмното и да си държа очите отворени, затова ги затворих и отпуснах глава на юмруците си.

— Значи *Те* винаги ще са около нея. — Не знаех дали Ди е достатъчно силна да го понесе.

— Докато не се появи някой по-мощен повелител на детелините. — Гласът на Ноала прозвуча по-близо до мен от преди, но аз не отворих очи. Почувствах дъха й по кожата на ръката си. — Защо си написал *смърт* на ръката си?

— Не помня.

— Не ти вярвам. За какво мислеше, когато го написа?

— Не помня.

— Обичаш ли я?

— Ноала, остави ме на мира. Сериозно.

Тя продължи да упорства.

— Простичък отговор с „да“ или „не“. А и аз не съм истински човек. Все едно го казваш на себе си, а не на някой друг.

Толкова силно притисках кокалчетата си към затворените си

клепачи, че започнах да виждам цветни кръгове в мрака, светлолилави и зеленикави, танцуващи един в друг, извиващи се в безсмислени форми.

— Помолих те много мило да ме оставиш на мира, Ноала. Не е някакъв таен мъжки код за „продължавай да ме разпитваш, докато променя отговора си“. Означава, че наистина не искам да говоря за това. С теб или с когото и да е друг. Няма нищо лично.

Ноала грабна юмруците ми в ръцете си и моментално по кожата ми премина силна електрическа тръпка.

— Защо не си свирил нищо, откакто я целуна?

Остави ме на мира. Не го казах. Дори да исках да й отговоря, какво щях да й кажа? Че оттогава такива тъпи неща като музиката и дишането нямат никакъв смисъл за мен? Че в главата ми има толкова много бял шум, откакто целунах Ди, че не мога да открия и една нота, за която да се уловя?

— Това е добро начало — каза Ноала, явно отново разчела мислите ми. Може би не можеше да спре да го прави.

Струваше ми се, че няма какво повече да добавя в мислите си за Ди. Смених темата. В известна степен.

— Мисля, че може би си голяма късметлийка.

— Аз?

— Да. — Повдигнах глава, за да я погледна; едната й ръка остана долепена до бузата ми. Кожата на лицето ми се стегна от допира й, който по-силно от всичко друго казваше *аз не съм човек*. — Безсмъртието може да бъде нещо ужасно в този скапан свят, ако само ти го притежаваш. Трябва да помниш всички изминали години и всички твои любими, които си отиват. Поне на теб не ти се налага да гледаш как хората, които познаваш, остаряват и умират, а ти си обречена да живееш завинаги.

Пръстите на Ноала леко се стегнаха, все така допрени до лицето ми.

— Другите феи помнят.

— Ти каза, че не си като тях. Те не чувстват нещата истински. Но ти *трябва* да бъдеш повече като хората, нали? За да можеш да ни съблазняваш.

Тя мълчеше.

— Доколко си като мен, Ноала? — В същия миг, в който зададох въпроса, разбрах, че самият аз не бях сигурен какво точно я питам. Но не си върнах думите назад.

Тя мълча толкова дълго, че вече ми се струваше, че няма да ми отговори. Най-накрая дръпна ръката си от лицето ми и каза:

— Прекалено много. Доскоро не мислех изобщо за себе си като за човек, но явно съм грешала. А може би просто умирам. Може би винаги става така. Откъде бих могла да знам?

Шестнайсет години не изглеждат толкова много, когато си в края им, а след тях няма нищо.

Облегнах се назад на стола си. Не ми харесваше как се чувствах в този миг, затова казах:

— Спри да се самосъжаляваш.

Гласът й беше сприхав.

— Ще го направя, когато и ти спреш.

Погледнах към ръцете си. Въпреки бледата светлина можех да различа някои от изписаните върху тях думи: *смърт, валкирия, да ги последвам*.

— Хайде да напишем нещо заедно.

Ноала вдигна лице към мен, изглеждаше леко сърдита.

Продължих:

— Не ме гледай с това изражение тип „какво, по дяволите, искаш да кажеш“? Точно това казвам. Хайде да напишем нещо заедно.

— Искаш да ти помогна да напишеш нещо.

— Не, искам да използваме уменията и таланта и на двама ни и — по необходимост — само моите ръце, за да напишем нещо.

— Какво?

— Не знам още. Някаква музика? Или пиеса?

По изражението на Ноала личеше, че се опитва наистина упорито да не изглежда много зарадвана.

— Ти не харесваш пиеси.

— Ако измислим някаква пиеса с музика, ти можеш да я поставиш на сцена. За часа на Съливан трябва да направим творчески проект, който да има нещо общо с метафората. Не е кино, но какво пък, само това можем да направим преди Хелоуин, нали?

Тя ме гледаше изпитателно — така, както винаги бях искал Ди да ме гледа. В някакъв момент си помислих, че ще ме целуне, защото погледът й беше втренчен в устните ми. Ужасих се, че наистина ще го направи, а точно в този миг аз ще се сетя за Ди и тогава Ноала ще ме убие по мъчителен, болезнено продължителен начин, който ще бъде трудно да се обясни на застрахователите.

Ноала премести погледа си от устните към очите ми.

— Извади си химикалката — каза рязко тя.

Направих го. Нямах никакви листове, но това беше без значение.

— Как ще я наречем?

Без повече колебание Ноала се метна на мястото зад мен, така че да може по-лесно да обвие ръце около раменете ми.

Шестото ми чувство ми казваше, че е студена, но напълно различна емоция избухна в тялото ми, когато тя допря бузата си до моята и устните й лекичко докоснаха кожата ми.

Наместих химикалката в ръката си, задържах я за секунда неподвижно, докато се вслушвах в мълчанието на феята до мен, и после написах: *Балада*.

Създай текстово съобщение
185/200

До: Джеймс

Провалих всичко, защото съм идиот. Просто искам нещо ужасно силно, но не знам какво е то. Мислех, че може би това си ти. Но ти наистина ме целуна. Не знам какво да правя сега.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Тъй като не бях ученик по пиано в *истинския смисъл* на думата, а на Съливан му липсваха организационни умения, трябваше да провеждаме часовете си в старата концертна зала. Оказа се, че в петъците репетиционните стаи са заети чак до пет часа от истински пианисти, истински кларинетисти и истински челисти, заедно с истинските им учители и диригенти на оркестри.

Затова се запътих към грозната сграда на „Бриджид Хол“[25].

За да изтъкнат, че „Бриджид“ вече не е полезен член на общността на „Торнкинг-Аш“, градинарите бяха оставили поляната между нея и останалите академични сгради отрупана с окапалите есенни листа, чемшировите храсти не бяха подрязвани от години, а бръшлянът беше завладял почти догоре унилите, някога жълти тухлени стени. Все едно имаше надпис върху нея, послание към всички родители, идващи на посещение: „Не снимайте тази част от кампуса. Тази сграда е вече прекалено грозна и е неизползваема. Не си мислете, че не сме забелязали“.

По пътя за натам телефонът в джоба ми издаде звук. Извадих го и видях, че имам съобщение от Ди. Когато го отворих, думите се набиха в очите ми:

Джеймс, толкова съжалявам

… и усетих как ми прилошава. Изтрих го, без да го прочета докрай. Пъхнах телефона обратно в джоба си и продължих към входа на „Бриджид Хол“.

Вратата беше покрита с олющена червена боя, която като че ли криеше някаква по-дълбока символика. Не мисля, че имаше други червени врати в кампуса. Самотница, като мен. Ударих лекичко с кокалчетата на юмрука си кръглата дръжка в знак на солидарност. „Ти и аз, приятелче“, прошепнах й аз. „Единствени и неповторими“.

Влязох вътре. Озовах се в дълго, тясно помещение, в което имаше само стари сгъваеми столове, обърнати към ниската сцена в другия край на залата. Миришеше на мухъл и на старо дърво, а бръшлянът закриваше заскрежените стъкла на прозорците. На сцената приглушените светлини осветяваха голямо пиано, старо и грозно като самата сграда. Навсякъде цареше пълна разруха, сякаш мястото беше забравено и изоставено още през 50-те години на миналия век.

Съливан седеше пред пианото и си играеше с клавишите. Не

че това, което свиреше, беше зашеметяващо, но определено човекът знаеше какво прави. А самото пиано за моя изненада не звучеше толкова зле, колкото изглеждаше. Минах през отрупаната със столове зала, грабнах един от първия ред и го замъкнах на сцената.

— Привет, сенсей — казах аз и се тръшнах до Съливан. — Това пиано си го бива.

— Така е, нали? Не мисля, че някой от администрацията си спомня дори, че сградата е тук, а какво остава за пианото. — Изсвири още няколко тона, преди да се надигне от скамейката. — Странно, като си помислиш, че това преди е било основната им музикална зала. Грозно малко местенце, а?

Намекът беше пределно ясен. Не „нашата зала“. Съливан ме погледна намръщено.

— Добре ли си?

— Не спах много. — Взаимното ни разбирателство достигаше направо космически размери. Не желаех нищо повече от това този ден да свърши и да се хвърля в леглото си.

— Искаш да кажеш, освен в часа ми — бодна ме Съливан.

— Някои хора биха поспорили, че слушането в полегнала поза е по-ефективно.

Той поклати глава.

— Супер. Ще потърся доказателства за тази ефективност на следващия ти изпит. — Махна с ръка към пейката. — Вашият трон, милорд.

Седнах пред пианото; пейката се разклати и аз се наместих колебливо. Пианото бе толкова старо, че изписаното над клавишите име на майстора беше почти напълно изтъркано.

И миришеше. На отдавна забравени стари дами. Съливан беше поставил на стойката няколко нотни листа — нещо от Бах, което бях убеден, че според него е лесно, но за един гайдар нотите пак бяха прекалено много.

Взе моя стол, обърна го с гръб към себе си, прекрачи го от двете страни и се облегна напред. Гледаше ме с напрегнато очакване.

— Значи никога досега не си свирил на пиано.

Споменът за пръстите на Ноала, лежащи върху моите, се допълваше ярко в съзнанието ми от спомена за миналата нощ; свих инстинктивно ръката си в юмрук и после я отпуснах, за да избегна потреперването.

— Пробвах се веднъж след разговора ни. Иначе… — пробягах с пръсти по клавишите и този път, поразен отново от преживяното с Ноала, потръпнах леко, почти незабележимо — сме си на практика непознати.

— Което означава, че не би могъл да изсвириш музиката от тези листове тук?

Погледнах отново нотите. Беше като написано на чужд език, нямаше начин да го изсвиря. Свих рамене.

— Никакъв шанс.

Гласът на Съливан се промени, прозвуча направо сурово.

— А какво ще кажеш за музиката, която донесе със себе си?

— Не разбирам.

Той посочи с брадичка към ръцете ми, покрити от дългите ръкави на черния ми суичър.

— Греша ли?

Исках да го попитам как е разбрал. Може би се е досетил. Надписите по ръцете ми, по равно думи и музика, бяха скрити под ръкавите. Може да съм ги запретнал по-рано в часа му и да ги е видял, не си спомнях.

— Не мога да свиря музика по ноти на пиано.

Съливан се изправи, направи ми знак да се надигна от пейката и се настани на мястото ми.

— Но аз мога. Дай да видя.

Стоях прав посред окъпаната в жълто-оранжева светлина сцена и повдигнах ръкавите си. И двете ръце бяха плътно изписани със ситния ми почерк — кривящи се една до друга, набързо надраскани ноти. Нижеха се от китките до раменете ми, по-грозни и по-трудни за разчитане на дясната ми ръка, защото там трябваше да пиша с лявата, което си беше проблем. Не казах нищо. Съливан ме оглеждаше с нещо средно между гняв, ужас или отчаяние.

Но единственото, което отбеляза, беше:

— Откъде започва?

Трябваше ми малко време, за да намеря началото — от вътрешната страна на левия ми лакът, и го обърнах към него, протягайки ръка, сякаш го умолявам за нещо.

Той започна да свири. Звучеше някак *по-старо*, отколкото си го спомнях, когато го пеех и тананиках с Ноала. Всички ладове, редуващи минорните и мажорните тоналности. Музиката беше много по-интригуваща от мелодията, останала в спомените ми. Беше загадъчна и красива, изпълнена с копнеж, мрак, светлина… достигаше до най-високите и до най-дълбоките части на съзнанието ми. Сбор от всички теми, които искахме да вплетем в нашата музикална пиеса.

Съливан изсвири написаното на лявата ми ръка и спря. Посочи към кожения калъф, облегнат на крака на пианото.

— Подай ми това.

Дадох му го, той го отвори и извади отвътре същото

касетофонче, което беше донесъл на хълма онзи ден. Постави го върху пианото и се загледа в него, като че ли то съдържаше всички тайни на света. После натисна копчето.

Чух гласа си, нисък и тих:

— Не записвахте ли досега?

И после гласът на Съливан, който звучеше много младежки и енергичен, когато не беше прикачен за тялото му:

— Не бях убеден, че ще си струва.

Дълго мълчание, съскането на лентата, песента на птиците в далечината.

И тогава чух и гласа на Ноала:

— Не казвай нищо. — Отначало не си дадох сметка какво означава фактът, че чувам гласа й, записан на касетофона. Тя продължи. — Само ти можеш да ме видиш, така че ако ме заговориш, ще решат, че са те оставили без въздух по време на раждането ти и са повредили мозъка ти.

Съливан протегна ръка и натисна стопа.

— Кажи ми, че не си приел сделката, Джеймс.

Гласът му беше толкова мрачен и напрегнат, че просто му казах истината.

— Не съм.

— Сигурен ли си? Кажи ми, че не си се съгласил да й дадеш дори една година от живота си.

— Не съм й дал нищо. — Но не знаех дали е истина. *Чувствах*, че това може би не е съвсем вярно.

— Иска ми се да ти вярвам — каза Съливан, но сега вече беше побеснял. Сграбчи ръката ми и я изви така, че почти забих нос в нея. Очите ми бяха на сантиметри от изписаната ми с мастило кожа. — Но трябва да ти кажа, че *Те* не дават *това* без нищо в замяна. Ти си мой ученик и искам да знам какво или кого си обещал, за да получиш това, защото е моя отговорност да пазя глупавите талантливи деца като теб да не бъдат убити и сега ще трябва да разчиствам бъркотията ти.

Трябваше да кажа нещо. Можеше и да не е остроумно, просто нещо.

Съливан пусна ръката ми.

— Не ти ли беше достатъчно това, което имаше — най-добрият проклет гайдар в щата, че реши да сключиш сделка за повече? Трябваше да знам, че ще поискаш още. Може би си мислил, че това засяга само теб. *Никога* не се отнася само за теб.

Придърпах ръкавите си надолу.

— Не знаете какво говорите. Не съм сключил сделка. Не разбирате.

Но може би знаеше. Нямах представа какво, по дяволите,

знаеше този човек.

Съливан се загледа в разпилените листове върху клавишите, като несъзнателно свиваше и отпускаше ръката си в юмрук.

— Джеймс, знам, че според теб съм идиот. Поредният музикант, който е продал младежките си мечти, за да стане учител и да лиже подметките на професорите в лъскава, престижна гимназия. Така си мислиш, нали?

Ноала, която наистина можеше да разчита мислите ми, щеше да се изрази по-сполучливо, но за простосмъртно създание той се справяше доста добре. Свих рамене, тъй като ми се стори, че в момента невербалният отговор е най-подходящ.

Съливан се намръщи и пробяга с пръсти по клавишите.

— Знам го, защото бях на твоето място преди десет години. Щях да стана велик. Никой и нищо не можеше да застане на пътя ми и да ти кажа, доста хора в „Джулиард“[26] бяха съгласни с мен. Музиката беше моят живот.

— Не си падам много по историите с поука — прекъснах го аз.

— О, тази има неочакван край — в гласа на Съливан звучеше горчивина. — *Те* съсипаха живота ми. Дори не знаех, че съществуват. Нямах шанс да им се противопоставя. Но *ти* можеш. Казвам ти, че *Те* използват хора като нас. Защото ние искаме това, което *Те* могат да ни предложат, и не харесваме света такъв, какъвто е. Но, Джеймс, трябва да разбереш, че само защото ние искаме това, което *Те* имат, а *Те* искат това, което ние имаме, това не означава, че накрая нещата завършват добре и за двете страни. Особено за нас. Не става така.

Отдръпна се от пианото и се надигна от пейката.

— Сега седни тук.

Не знаех какво друго да кажа, затова споделих част от истината.

— Аз всъщност не искам да свиря на пиано.

— Нито пък аз — каза Съливан. — Но поне *Те* не си падат много по този инструмент. Така че и за двама ни е безопасно да свирим на него. Сядай.

Направих го, но си казах наум, че Съливан явно не познаваше Ноала толкова добре, колкото си мислеше.

Създай текстово съобщение
193/200

До: Джеймс
Веднъж ми каза, че си екстрасенс. Иска ми се да те

попитам какво виждаш в бъдещето ми. Винаги ли ще бъда такава, самотна и встрани от всички? Именно затова обичах Люк. Накара ме да почувствам, че принадлежа някъде.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Когато извадих стека с шестте бири от раницата си, Пол ме погледна така, сякаш бях снесъл яйце. Поставих ги на бюрото близо до леглото му и обърнах стола с облегалката напред, преди да седна на него.

— Все още ли искаш да се напиеш?

Очите на съквартиранта ми станаха два пъти по-кръгли от обикновено.

— Човече, как, откъде…?

Протегнах се, за да взема химикалка от бюрото, и написах *списъкът* върху дървената плоскост, без да знам защо точно го правя. Но се почувствах по-добре след това.

— Архангел Михаил слезе от небето и аз го попитах: „Пич, как мога да изкарам бастуна, забит в задника на съквартиранта ми Пол?“, а той ми отвърна: „Доста работа ще трябва“. И ми даде шест „Хайнекен“-а. Не ме питай защо „Хайнекен“.

— Достатъчно ли са, за да се напия? — Пол все още гледаше шестте бири, сякаш бяха водородни бомби. — Във филмите пият като че ли цяла вечност и никога не се напиват.

— За биродевственик като теб ще са. — Бях доволен, че няма защо да се притеснявам, че Пол ще започне да повръща, благодарение на лекото надничане в бъдещето, което ме беше осенило изненадващо по някое време. Харесвах го, и то доста, но нямах желание да посвещавам дори една минута от живота си в почистване на неговата драйфня. — И всичките са за теб.

Той изглеждаше паникьосан от последните ми думи.

— Ти няма ли да пиеш?

— Всичко, което променя в някаква степен състоянието на ума ми, ме изнервя. — Изсипах химикалките и моливите от чашата, в която ги държахме, и те се разпиляха по цялото бюро.

— Защото винаги искаш да контролираш положението? — каза Пол, разкривайки необичайна за него наблюдателност. Погледна към чашата в ръката ми. — Това за какво е?

— В случай, че се притесняваш да пиеш от бутилка.

— Пич, вътре е пълно с всякакви боклуци.

Подадох му една бутилка и се обърнах отново към бюрото; взех един от маркерите, които бях извадил от чашата, и някакъв лист хартия. Започнах да дращя по него, а стаята се изпълни с острата химическа миризма на перманентното мастило.

— Извинявай, че те засегнах, принцесо. До дъно. Пицата ще бъде тук всеки момент.

— Какво правиш?

— Подсигурявам нашето лично пространство. — Показах му импровизираната табела, която бях сътворил. „Пол е неразположен. Моля, не прекъсвайте съня му. Пол“. Бях нарисувал сърчице около името му.

— Ти си задник — каза той, а аз се надигнах и отворих вратата толкова, колкото беше нужно да залепя листа от външната страна с малко тиксо. Зад гърба си чух как бутилката се отваря. — Пич, това мирише *отвратително*.

— Добре дошъл в света на бирата, приятелю. — Стоварих се върху леглото си. — Както всички пороци, тя носи своите предупреждения, които ние, хората, обикновено пренебрегваме.

Пол потърка студената пара по външната страна на бутилката.

— Какво се е случило с етикета?

Не беше нужно да знае колко време ми трябваше, за да отлепя и изтъркам всички етикети. Както се казва, когато обичаш…

— Продават ги по-евтино, ако са без или с повредени етикети.

— Сериозно? Хубаво е да го знам. — Пол направи гримаса и отпи една глътка. — Как ще разбера, че съм се напил?

— Ще станеш забавен като мен. Или поне по-забавен, отколкото си обикновено. Може да е малко, но пак ще е от помощ.

Пол ме замери с капачката на бутилката.

— Пий, преди да е дошла храната — казах аз. — Бирата действа по-добре на празен стомах.

Гледах го как изпива половината бутилка, след това станах, извадих сидиплейъра си.

— Къде са ти дисковете? Имаме нужда от малко музика за събитието.

Той изгълта на един дъх другата половина — на финала малко се задави — и посочи небрежно с ръка под леглото си. Подадох му втората бутилка, после легнах на пода и погледнах отдолу, подготвен за най-лошото. Човек трябва да внимава с мислите си. Очите на Ноала ми се присмиваха на сантиметри от моите, искрящи в полумрака под леглото на Пол.

— Изненада — каза тя.

Не ме изненада, помислих си аз.

— О, напротив. Мога да чета мислите ти, помниш ли? — Посочи с ръка над себе си. — Забавно е това, което правиш. Бирата истинска ли е?

Вдигнах пръст до устните си и ги присвих — *шшш*. Ноала се ухили.

— Ти всъщност не си добър човек — изкоментира тя. — Едно от нещата, които харесвам в теб.

Побутна към мен кейса с дискове на Пол и остана излегната на пода, подпряла брадичка на лактите си.

— Доскоро!

Изправих се и погледнах да видя как се справяше Пол. Вече изглеждаше по-отпуснат. Бог да благослови бирата и падането на задръжките.

— И така, да проверим какво имаш тук? — казах аз, но не изчаках отговора му и започнах да преглеждам дисковете. — Пол, всички тези хора са отдавна *умрели*.

— Бетовен всъщност не е мъртъв. — Пол повдигна бутилката бира към мен. — Това е просто слух. Димна завеса. Избягал е във Вегас и жени хората.

Засмях се.

— Абсолютно си прав. О, Пол. *Пол*. Каква е тази гадост! Имаш диск на Кели Кларксън[27]. Кажи ми, че е на сестра ти. Кажи ми, че имаш сестра.

Той ме погледна гузно.

— Ей, има добър глас.

— Божичко, Пол — прегледах и останалите дискове. — Вкусът ти е ужасен. Все едно си бил изоставен сред пустинята. „Уан Репъблик“? „Марун Файв“? *Шерил Кроу?* Да не си малко момиченце? Не виждам дори едно нещо, което мога да пусна, без да рискувам да ми пораснат гърди и да ми се прииска да нагъна купа шоколадов сладолед.

— Я си ми ги върни — каза той. Взе кутията с дискове от ръката ми и извади един. — Дай ми още една бира, докато пускам това. Мисля, че ще свърши работа.

Затова се случи така, че слушахме „Hit Me Baby One More Time“ на Британи Спиърс, когато дойде момчето с нашата пица със зелени чушки, допълнително кашкавал, допълнително сос, допълнително калории и всичко каквото си трябваше.

Доставчикът ме погледна изумено, когато чу музиката.

— Приятелят ми има тежък период — обясних на момчето и му подадох бакшиша. — Има нужда от Британи и допълнително кашкавал, за да го преодолее. Опитвам се да го подкрепям.

Пол вече беше започнал да си тананика, когато отварях кутията; подадох му едно парче и взех и за себе си.

— Това е страхотно, пич — каза той. — Разбирам защо колежаните постоянно го правят.

— Британи Спиърс или бирата?

— Изпрати сърцето ми[28]… — изпя към мен Пол.

Създадох чудовище.

— Пол — започнах аз. — Мислех си за онази задача с проекта за метафората.

Той изучаваше с интерес кашкавалената нишка, точеща се от парчето пица към устата му. Проговори внимателно, за да не я разкъса.

— Колко е гадна ли?

— Точно така. Затова си мислех, че можем да направим нещо друго. Заедно.

— Пич, проверих в нета. Струват около четирийсет и пет долара.

Повдигнах горния слой кашкавал от моето парче пица и махнах малко от соса.

— За какво говориш?

Пол махна с ръка.

— О. Мислех, че искаш да си купим от готовите проекти по интернет. След като Съливан го спомена, проверих какво е положението. Четирийсет и пет долара и си готов.

Отбелязах си наум да напомня на Съливан, че ние, учениците, сме млади, незрели и впечатлителни.

— Всъщност имах предвид да направим нещо напълно различно за тази задача. Наистина ли ще си купиш тема?

— Нее… — каза тъжно Пол. — Дори и да имах кредитна карта, с която да го направя. Поредното доказателство, че съм пъзльо, нали?

— Смелостта не се доказва с това да купиш нечия чужда тема — уверих го аз. — Когато изтрезнееш, искам да ти прочета нещо. Една пиеса.

— Пиеса за Хамлет. — Той протегна ръка и каза с леко пелтечене: — Пппрочети ми я сега.

Взех тетрадката от леглото си и я метнах към него.

Пол прегледа набързо текста на „Балада“, като си тананикаше заедно с Бритни. След известно време млъкна.

— Джеймс, това е дяволски добро.

— Очаквал ли си друго от мен?

— Съливан! — предупреди ме Ноала. Хвърлих бърз поглед към леглото, а после се втурнах напред тъкмо когато се чу потропване отвън. Отворих и излязох в коридора, като затръшнах вратата зад гърба си.

Съливан ме гледаше строго.

— Джеймс.

— Мистър Съливан.

— Тази вечер музикалният ти избор е доста интересен.

Сведох леко глава.

— Иска ми се да вярвам, че времето, прекарано в „Торнкинг

Аш“, ще ни научи да ценим всички музикални жанрове.

Отвътре се чу как Пол взе много висок тон. Мисля, че хлапето имаше истински талант. Май беше пропуснал призванието си. Не трябваше да свири на обой, а да обикаля страната с турнето на Марая Кери.

— Божичко — каза Съливан.

— Съгласен съм. И така, какво ви води в нашето скромно царство?

Той изви врата си, за да прочете табелата, която бях окачил на вратата.

— Пицата. Момчето каза, че единият от вас пие нещо, което дяволски много приличало на бира.

— Кажете му, че няма да види повече пукнат бакшиш от мен, щом пропява като канарче при първия страшен поглед.

Съливан скръсти ръце на гърдите си.

— Затова ли Пол пее с такъв фалцет? Знам, че ти не си пил. Не миришеш на бира и определено си чаровен, както обикновено.

Усмихнах му се заговорнически.

— Мога съвсем честно да ви кажа, че никой от нас не пие алкохол.

Той присви очи.

— За какво говориш?

Вдигнах ръце в знак, че се предавам.

— Съквартирантът ми искаше да се напие. Аз исках да го видя как се отпуска. Три бутилки безалкохолна бира и мисля — направих пауза, тъй като Пол се опита да вземе друг висок тон и се провали драматично, — мисля, че и двамата сме доволни от резултата, и то спазвайки всички закони на любимата ни родина.

Устните на Съливан се изкривиха в лека гримаса, но той не ме възнагради с усмивка.

— Шокиращо, като се има предвид личността, замислила този гениален план. А как успя да заблудиш Пол?

— Момчето в градския бар беше така добро да ми услужи с празно кашонче от „Хайнекен“ и няколко капачки. Размених капачките на шест безалкохолни бири с тях и изтърках етикетите им, като измислих някаква глупава история за намаления пред Пол. Мисля, че сред барманите има големи сладури. Както и сред учителите ми. — Вдигнах многозначително вежди и го погледнах в очакване дали и той ще ми отвърне със същото.

— Осъществените ти машинации са изумителни; боли ме, като се замисля каква голяма част от свободното си време си посветил на това занимание. Е, не съм аз човекът, който ще съсипе една вечер, изградена върху солидните основи на приятелството, измамата и фалшивата бира. — Погледна ме и

поклати глава. — Бог да ми е на помощ, Джеймс, но какво, по дяволите, си ти?

Примигнах изненадано.

— Един младеж, умиращ от нетърпение да влезе обратно в стаята си и да види дали може да накара съквартиранта си да обуе гащи на главата си.

Съливан сложи ръка на устата си, като че ли да изтрие усмивката, която беше тръгнала да се появява там.

— Лека нощ, Джеймс. Предполагам, че никой от вас няма да има на сутринта махмурлук.

Ухилих му се и се вмъкнах обратно в стаята, затръшвайки отново вратата зад себе си. *Благодаря, Ноала*.

— Няма проблем — отвърна тя.

— Кой беше? — попита Пол.

— Майка ти — подадох му четвъртата бира. — Още една и ще пикаеш като състезателен кон.

— Мислиш ли, че състезателните коне пикаят повече от обикновените? — попита той. — Не би трябвало, но от друга страна, ако не е така, защо казват „пикаеш като кон“?

Взех си още едно парче пица и се отпуснах на пода, близо до леглото му. Там беше малко по-студено, а освен това можех да усетя по-силно дъха на Ноала, ухаещ на летни цветя.

— Може би пият повече вода. А може би на никого не му пука дали другите коне пикаят.

— Не им пука дали другите коне пикаят — повтори като мое ехо Пол със смях.

И аз се разсмях, по напълно различна причина, и видях леката линия на саркастичната усмивка на Ноала. *Можеш да бъдеш навсякъде и той пак няма да те види. Защо под леглото?*

— Защото исках да ти изкарам акъла — каза Ноала.

Предложих й моето парче пица, а тя ми хвърли странен, направо шокиран поглед и после разтърси глава. Явно онази история за храната на феите, която те задържа завинаги в техния свят, може би наистина работеше и в обратната посока. Над нас музиката внезапно се смени и от сидиплейъра се чу един от моите албуми на „Брейкинг Бенджамин“.

— Ето това е истинска музика — казах аз.

На леглото Пол потропваше с крак в тон с ритъма.

— Бритни също е истинска, пич. Но това е малко по-добро. — Млъкна. — Пич, мисля, че ти си най-готиният приятел, който някога съм имал.

Прободе ме леко угризение. Съвсем леко.

— Защото ти донесох бира?

— Не, човече. Защото си толкова… знаеш. Толкова ти. Не си

като всички останали. — Спря за миг и опита отново. — Когато те видях, поисках същото. Да не бъда като другите. Дори когато се държиш като задник, знаеш, го правиш като себе си, а не като някой друг, и всички те уважават заради това.

Ноала не откъсваше поглед от мен, докато той говореше. Очите ѝ искряха в мрака, огромни върху луничавото ѝ лице.

И ти ли мислиш същото?

— Особено за частта със задника — отвърна тя. Продължаваше да ме гледа втренчено, напрегнато, и аз не можех да направя нищо друго, освен също да отвърна на погледа ѝ.

Не знаех какво да кажа на Пол. Мислех само колко прекрасно ухае Ноала и за малките разпръснати петна, които луничките образуваха по лицето ѝ. Без да откъсвам поглед от нея, казах:

— Ласкаеш ме.

— Млъкни — отвърна Пол. — Просто приеми комплимента.

Ухилих се.

— Мислиш ли, че като изтрезнееш, ще продължиш да бъдеш толкова цапнат в устата?

— Няма начин.

Някак си се оказа, че с Ноала се държим за ръце. Не можех да си спомня как е станало; дали първо аз бях потърсил ръката ѝ, или тя я беше протегнала от мрака към мен. Но аз държах ръката ѝ, а тя държеше моята и пръстите ѝ нежно шепнеха по кожата на китката ми, а моите галеха дланта ѝ. Не знаех какво означава това — дали че просто си държахме ръцете и така е обичайно да се прави с откачена фея, или че чувството, което протичаше през мен, беше много повече от тръпка, предизвикана от близостта ми с магическо създание.

— Освен това — продължи Пол — ти също си откачалка като мен, а въпреки това си готин. Пишеш по ръцете си и си, не знам, истински маниак и все пак всяко момче, което те познава, иска да бъде като теб. — Главата му се удари в стената зад леглото. — Вдъхваш надежда на смахнатите като мен.

В този миг за мен пръстите на Ноала бяха целият свят. Исках да ме издърпа под леглото и да изчезнем двамата в мрака, но се овладях:

— Не си смахнат.

— О, пич, нямаш си и идея какъв изрод съм. Искаш ли да чуеш колко съм зле? Леле, няма начин да призная такова нещо на някого. Тази бира е страхотна.

Дъхът на Ноала заливаше лицето ми и бях сигурен, че моят — миришещ на сосове и зелени чушки — обливаше нейното, но дори и да имаше нещо против, тя не го показваше. Устните ѝ се извиваха в невинна и красива полуусмивка, която съм сигурен,

че щеше да изтрие от лицето си незабавно, ако си дадеше сметка за нея.

— Какво ще кажеш за това. Всяка нощ чувам музика.

Пръстите ми замръзнаха. Пръстите на Ноала замръзнаха. И двамата стояхме неподвижно, огледални образи един на друг.

— Всяка нощ чувам някаква песен, сякаш я сънувам. Като сън, в който се говори на чужд език, но можеш да го разбереш. Както и да е, тази песен е само списък. Списък с имена. — Пол млъкна и го чух как пие, пие и пие, и пие. — И просто *знам*, когато чувам имената, че това е списъкът на смъртта. Хора, които ще умрат. Не знам как, но съм сигурен, че е така, защото той винаги казва след това: „… не ни забравяй, възпей смъртта, за да не те запомним ний“.

Започнах да треперя. Досега не си давах сметка, че не треперех, както ставаше обикновено в присъствието на Ноала.

Гласът ми обаче прозвуча нормално.

— Кой е в списъка?

— Аз — каза Пол.

— Ти?

— Аха. И още доста имена на хора, които не познавам. И Съливан. И ти. И — не знаех коя е, преди да ми кажеш, но и тя е вътре. Ди. Диърдри Монахан, нали? Пич, мисля, че наистина всички ще умрем. Скоро. — Още пиене. — Сега вече съгласен ли си, че съм луд?

Ръката на Ноала се беше свила на юмрук в дланта ми.

— Не мисля, че си луд. Трябваше да ми го кажеш по-рано. Вярвам ти.

— Знам, че е така — отвърна Пол.

Потръпнах силно.

— Знам, че е така, защото ти излизаш да тичаш всеки път, когато той пее. Но ако аз ти кажа, че го чувам, и ти ми кажеш, че го чуваш, ще стане истинско, нали?

Ноала отпусна пръстите си и завъртя ръката ми бавно, докато думата, която бях написал на горната страна, заблестя в тъмното към мен: *списъкът*.

Мамка му, помислих си аз.

— Да — прошепна тя нежно.

— Мислех си, че тези гадости ще спрат, когато дойда тук. — Гласът на Пол звучеше жално.

— Аз също.

* * *

Оставих Пол да клима в леглото във въображаемия си алкохолен ступор и се оттеглих в банята на четвъртия етаж. Знаех, че е глупаво да й се обаждам, защото нямаше начин това да ме успокои, но разкритието на Пол ми изкара акъла. Не знаех къде се намирам. Едно беше да съм въвлечен в някакъв свръхестествен заговор и съвсем друго да чуя, че името на Ди е в списъка на мъртвите, и да си дам сметка, че и тя е затънала до гуша в някаква гадост.

— Ди?

Изтърках небрежно с нокът парченце зелена боя от тухлената стена. Навън нощта беше толкова тъмна, че стъклото на малкия прозорец беше като огледало, в което се отразяваше образът ми — уплашено момче с къса коса, допряло телефон до ухото си.

— Джеймс? — Ди звучеше изненадано. — Наистина си ти.

Няколко секунди не казах нищо. За миг беше ужасно болезнено да знам, че тя е от другата страна на телефона, споменът за думите й след нашата целувка ме прониза отново.

Трябваше да кажа нещо.

— Да… Странни неща стават тук.

Чух зова на нощна птица, пронизителен и ясен, идващ от съвсем близо. Не можех да кажа дали е иззад моя прозорец, или се чува през телефона откъм Ди. Гласът й беше тих.

— Тъкмо се канехме да си лягаме. Това е версията на „странните неща“ в момичешкото общежитие.

— Леле. Много опасно живеете. — *Просто я попитай*. — Ди, спомняш ли си, когато се сблъскахме един в друг на хълма? Помниш ли какво ме попита?

— Сигурно смяташ, че мозъкът ми е като на слон, за да помня оттогава. О. *О*. Онова.

— Да, за онова. Когато ме попита дали съм видял феите.

— Виждала ли си и други след това?

Дълга пауза. И после:

— Какво? Не. Господи, не. Защо, ти да не би да си видял?

Кожата ми още носеше аромата на летен дъжд и гора. Ноала. Въздъхнах.

— Не. Просто… ти добре ли си?

Тя се засмя леко — сладък, колеблив смях.

— Да, естествено. Искам да кажа… Всичко ми е наред. Нали така?

— Не знам. Аз те попитах.

— Тогава, да. Всичко е наред.

Гласът ми беше спокоен.

— И няма феи.

— Шшш.

— Защо *шшш*?

— Само защото те не са наоколо, това не означава, че ще се разхождам и ще крещя името им от покрива — каза Ди. — Всичко е наред — повтори тя.

Не казах нищо. Не бях сигурен какво да очаквам. Честно. Какво щях да правя, да я помоля да излезе навън? Въздъхнах и отпуснах глава на ронещата се стена.

— Просто исках да съм сигурен.

— Благодаря — каза Ди. — Това означава много за мен.

Погледнах в отражението си върху старите малки огледала на срещуположната стена. Джеймс от огледалото ми се намръщи, белегът му беше потънал в мрак, също като свъсените му вежди.

— Май е време да се прибирам — обади се отново Ди.

— Добре.

— Чао.

Затворих телефона. Тя не ме попита дали аз съм добре.

Ноала

Сред хаоса на мислите и чувствата,
тез мрачни твари, дошли незнайно откъде,
умирам аз. А те пълзят, летят и смеят се
над изтерзаното ми тяло, разкъсано на две.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Гледах как Джеймс спи, когато бях призована. Тръгнах, но мислех само за последното нещо, което бях наблюдавала: Джеймс на своето собствено бойно поле — сънят му, прегърнал здраво възглавницата с изписаните си с думи и ноти ръце. Сънуваше „Балада“ напълно сам; този път не се бях намесвала по никакъв начин. Сънуваше главния герой, който беше метафора на самия него, егоцентричен магьосник в свят на обикновени хора. В съня си представяше мястото, където щеше да постави пиесата — ниска квадратна сграда с жълти тухли, покрита с бръшлян. И Ерик беше там и свиреше на китара, както и момчето с кръглото лице, Пол, който играеше една от главните роли — жестикулираше въодушевено и гледаше изненадано. Всичко беше толкова истинско, чак до миризмата на мухъл в сградата, че имах чувството, че не той, а аз сънувам този сън. Поне веднъж в живота си сънувах.

И тогава тласък и изчезнах.

Материализирах се сред купчина окапали листа, ръбовете им бяха студени и деряха кожата ми, октомврийската нощ беше хладна и застинала. Стоях под обвитите в нощния мрак дървета, а съвсем наблизо входните светлини на общежитието проблясваха меко.

Дори след като усетих миризмата на запалена мащерка, ми беше нужно известно време да осъзная, че бях призована. Това определено не се случваше всеки ден. Не се сещах за някого, който би поискал да ме призове.

— *Какво* си ти? — чух рязък глас отблизо.

Замръзнах на място, а после бавно се обърнах към гласа и миризмата. Там стоеше жена, стара, грозна, поне на около четирийсет години. В едната си ръка държеше клечка кибрит, която все още димеше, а в другата — пламтяща клонка мащерка. За момент не можах да се сетя какво да кажа. Не бях призовавана от човек от много години.

— Нещо опасно — отвърнах най-накрая. Тя погледна към дрехите ми с повдигнати въпросително вежди.

— Приличаш на *човек* — каза жената с презрение и хвърли и клечката, и клонката на земята, като ги стъпка решително сред шумата с подметката на кожения си ботуш.

Погледнах я навъсено. На шията си носеше четирилистна детелина, чието стъбло беше завързано с тънка връвчица — благодарение на това можеше да вижда феите. Внезапно осъзнах, че я бях срещала и преди, по коридорите пред репетиционните помещения. Жената, която ме беше подушила, когато минах покрай нея. Не ѝ останах длъжна:

— Ти също приличаш на човек. Защо ме призова?

— Нямах нужда специално от теб. Някога направих услуга на вашата кралица и сега искам да ми я върне — нуждая се от помощ за нещо.

Жената не излъчваше миризма на страх, което ме дразнеше. Хората трябва да се страхуват от нас. Освен това не би трябвало да знаят, че запалената мащерка има свойството да ни призовава или че ако имат четирилистни детелини, ще могат да ни виждат. И най-вече, не би трябвало да стоят тук с ръка на кръста и да ме гледат с изражение, което казва *и сега какво, а?*

— Аз не съм ти някой дух от бутилка — казах рязко.

Жената поклати глава.

— Ако беше дух, отдавна щяхме да сме свършили работата, да съм се качила в колата и да съм отпрашила към хотела си. Вместо това седим тук и спорим какво точно си или не си. Ще ми помогнеш ли или не? *Те* ми казаха, че трябва да оправя кашата.

Макар и против волята си, вътрешно бях любопитна. Елинор кара хора да ѝ вършат услуги и каквито и да са те, след тях оставаха каши, които трябва да бъдат разчистени? Вложих в гласа си крайна досада и пълна липса на интерес:

— Добре. Все тая. Покажи ми.

Тя ме поведе навътре в гората, после извади малко фенерче от чантата си и освети нещо на земята пред нас.

Там имаше тяло. Някак си знаех, че ще има, още преди да го бях видяла. Виждала съм мъртви хора, разбира се, но този път беше различно.

Беше фея. Не красива като мен — всъщност точно обратното. Беше малка и съсухрена, бялата ѝ коса бе разпиляна като слама по зелената ѝ рокля. Единият ѝ крак се подаваше под фустата и се виждаха ципести пръсти.

Но въпреки това тя беше като мен, защото беше *bean sidhe* — банши. Самотна фея, с която никой не говори, която живее близо до хората и чрез стоновете си ги предупреждава за надвисналата

над някого смърт. А сега тя беше мъртва, просната на земята сред разпилените от предсмъртната ѝ агония цветя. Никога досега не бях виждала мъртва *банши*.

Мислех да попитам *кой я е убил*, но макар и да бях хвърлила само бегъл поглед към главата на жената, знаех, че е била тя. Тя беше идиотка като повечето хора, така че не ми представляваше никаква трудност да вляза в спомените ѝ и да видя как проследява *банши* по звука на стенанията ѝ. Видях как вади желязна пръчка от чантата си и после замахва с нея.

Елинор беше поискала от човек да убие една от нас?

— Разчисти си сама — сопнах ѝ се аз. — Не съм лешояд.

Тя побутна ципестото ходило с квадратния ток на ботуша си, погледът ѝ беше изпълнен с отвращение.

— Не мога да го направя. Не можеш ли просто — направи небрежен жест с ръка, демонстрирайки съвършения си маникюр — да я накараш да изчезне с магия?

— Не знам. Никога досега не ми се е налагало да се отървавам от тяло на мъртва фея.

Жената присви очи при думата „фея“.

— Другият не каза така вчера. Просто обеща, че ще се погрижи, и когато погледнах назад, вече го нямаше.

Предпазливо попитах, макар да ме беше страх от отговора:

— Кого го е нямало?

— *Боканът*[29]. Той нямаше проблем да се отърве от него, просто направи… така. — Отново тъпото движение на ръката. Искаше ми се да ѝ причиня нещо гадно само заради глупостта на този жест, но ако Елинор я защитаваше, адът щеше да се стовари върху мен.

Бокан. Поредното магично създание, живеещо отделно от другите феи, близо до хората. Започвах да се побъркам. Едно е да изгаряш на всеки шестнайсет години — когато изгарях, след това се възраждах отново. Не мисля, че щях да се възродя след удар по главата с желязна пръчка.

— Не мога да ти помогна. Призови някого другиго. — Преди да каже нещо, се обърнах и се затичах, наполовина невидима, към потока от мисли, които усещах, че идват откъм общежитието.

— Уф, по дяволите — чух я да мърмори, когато изчезнах, оставяйки я сред гората, заобиколена от вихрушка сухи листа. А аз се разтворих напълно във въздуха за секунда.

* * *

Потънах в топлия, движещ се мрак на общежитието и се

настаних на ъгъла на леглото на Джеймс. В другия край на стаята Кръглоликият похъркваше леко. Сигурно трябваше да избягам по-надалече, та ако тази луда жена се опиташе да призове друга фея, да не съм й подръка, но не исках да бъда сама. Фактът, че знаех, че не искам да съм сама, ме плашеше повече от самата самота.

Свих се невидима до Джеймс. Вместо да обвия ръце около раменете му или да разроша косата му, както щях да направя, ако му бях пратила аз съня, се сгуших на гърдите му, сякаш бях обикновено човешко момиче, което той обича. Сякаш бях Ди, която не го заслужаваше. Защото тя наистина не заслужаваше нито частица от него въпреки голямото му досадно его и нахаканото му държане на задник.

Джеймс потръпна зад гърба ми — тялото му го предупреждаваше за присъствието ми. Същества като мен не трябваше да бъдат тук, в неговия свят. Знам, че е глупаво, но от това ми се прииска да се разплача отново. Но не го направих, а приех видима форма, защото тогава той трепереше по-малко. Чаршафите му миришеха така, сякаш не бяха прани, откакто беше пристигнал, но миризмата на самия Джеймс беше приятна. Ухаеше на реалност и сила. Като кожата на гайдата си.

Свита в извивките на тялото му, затворих очи, но когато го направих, видях тялото на мъртвата *банши*. След това видях червенокожия *бокан* да се кикоти от гората към жената. А после как се хили сред листата, вперил мъртвешкия си поглед в небето. Желязната пръчка стърчеше от врата му.

Зад мен, потънал в съня си, Джеймс сънуваше кошмар. Вървеше през гората, сухите листа проскърцваха под краката му. Носеше тениска с къси ръкави и с надпис „Красота и разум“, която разкриваше почти напълно покритите му с ноти ръце. Беше целият настръхнал от студ. Гората беше празна, но той се оглеждаше, все едно търси някого. Навсякъде около него миришеше на запалена мащерка и изгорели листа, на призоваващи заклинания и кладите на Хелоуин.

— Ох — каза той в съня си, по-скоро кратък звук, отколкото дума. Коленичи на земята и скри лице в изписаните си ръце, сякаш хлипаше. Беше като тъмно петно сред мъртвите листа. Тялото ми лежеше до него. Над рамото му виждах как една желязна пръчка замахва към лицето ми и очите ми се взират в безкрайността.

Истинският Джеймс потръпна — тежка, разтърсваща цялото тяло тръпка — и аз си помислих: *О, той може да предусеща нещата. Ами ако това, което вижда, е бъдещето ни?*

Обърнах се, загледах се в спящото му лице, едва видимо сред бледата светлина, и го зачаках да спре да сънува. Беше толкова

близо до мен, че усещах топлия му дъх върху устните си. От това разстояние можех да видя грозната черта на белега над ухото му — личеше си колко голяма е била раната, преди да я зашият и да зарасне. Бях изумена, че мозъкът му направо не е изтекъл навън. Намръщих се. Знаех, че сънят му е нужен, защото не беше спал миналата нощ, но вече исках да се събуди.

Бутнах го по рамото.

Джеймс не се стресна, нито се размърда. Просто отвори очи и погледна право в мен.

Проговори съвсем тихо; исках да му обясня, че имам нужда да чуя гласа му, но не знаех как.

— Не си мъртва. — Мислите му бяха все още мъгливи, лениви и упоени от сън.

Поклатих глава, чаршафите шумоляха в ухото ми.

— Засега.

Устните на Джеймс помръднаха, но оттам излезе повече дъх, отколкото глас.

— Какво искаш?

Нещо се беше променило, помислих си аз. Преди, когато задаваше този въпрос, имаше предвид „от мен“. Не и тази нощ.

Издърпах ръката му изпод възглавницата и щом пръстите ми се обвиха около неговата китка, кожата му веднага се стегна от студа. Той ми позволи да повдигна ръката му и да я отпусна на рамото ми, така че желязната гривна се допря до моята кожа. Почувствах леко изтръпване при контакта с желязото, но то не ме уби, както би станало с другите феи. А щеше да ме направи неуязвима за други призоваващи заклинания.

Джеймс се запита наум: *защо*?, но не каза нищо на глас.

Притиснах по-силно китката му до себе си, за да бъде възможно най-пълен допирът на желязото до кожата ми.

— Така, ако някой се опита да призове фея, това няма да съм аз.

Джеймс все още не казваше нищо, само се попрегърби малко към мен, за да се наместим по-удобно.

— Не ме убивай — прошепна той. — Май ще заспя отново.

И го направи. Ръбовете на желязната му гривна изгаряха кожата ми. Цялата горях. Дори не знаех, че съм способна на това.

Създай текстово съобщение
257/200

До:
Джеймс
Люк беше тук. Първо не повярвах, че е той, защото

изглеждаше много странно. Беше прекалено жив, прекалено ярък и буден. Беше невероятно да съм отново с него. Целуна ме и ми каза, че му липсвам, но не мисля, че беше вярно. Мисля, че сега ме желае, че ме иска, но не е същото като преди.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

— Джеймс?

Лицето ми беше забито във възглавницата. Без да помръдна, притиснах телефона до ухото си.

— Ммм. Да. Какво.

— Джеймс, ти ли си?

Превъртях се в леглото, облегнах се по гръб и се загледах в лъчите слаба утринна светлина, които играеха по тавана. Наместих по-добре телефона до ухото си, за да не затворя, без да искам.

— Мамо, защо всеки път, когато ми се обаждаш по мобилния телефон, ме питаш дали съм аз? Да не би да си набирала хиляди пъти погрешно чужд номер и не си ми казвала за това? Може би си попадала на други момчета, които са приличали на мен, но после си разбирала, че бъркаш?

— Гласът ти звучи съвсем различно по телефона — каза майка ми. — Някак дрезгаво. Да не би да имаш махмурлук?

Въздъхнах тежко. Погледнах към леглото на Пол — той все още спеше като пън. По възглавницата му беше потекла малко лига, ръцете му висяха отпуснати отстрани и изобщо изглеждаше така, все едно е бил хвърлен върху леглото от самолет. Изпитах силна завист.

— Мамо. Знаеш, че е събота, нали? И още няма десет часа? Няма дори девет.

— Съжалявам, че ти звъня толкова рано.

— Не, не съжаляваш.

— Прав си, не съжалявам. Идвам да те видя и исках да те събудя, за да ме посрещнеш на автобусната спирка.

Изправих се в леглото и веднага подскочих като опарен.

— Мамка му! — Ноала седеше сгушена в края на леглото ми с присвити до брадичката си колене, увила ръце около тях. Дори не бях усетил, че е тук. Изглеждаше опасна, замислена и дяволски секси.

— Не знаех, че използваш такъв език — възмути се майка ми.

Обърнах се безмълвно към Ноала — *какво, по дяволите, става?* — но тя само сви рамене.

— Не използвам, мамо. Казах го само за да те подразня.

— Да не би да имаш по-важни планове от това да видиш скъпата си майка, на която й е ужасно мъчно за теб?

— Не, просто нещо ми влезе в окото. Много съм щастлив, че ще се видим. Винаги се радвам на срещите ни. Направо съм на върха на екстаза от новината, че ще дойдеш. Сякаш небесата над

мен се разтварят и когато вдигна нагоре ръка, откривам, че от облаците не вали дъжд, а ягодов конфитюр.

— Любимият ти — отбеляза мама. — Автобусът ми ще пристигне към десет и петнайсет. Ще успееш ли? Доведи и Ди. Майка й ми даде някои неща за нея.

— Не знам, тя може и да е заета. Хората тук са доста заети през уикендите. Спят и други такива порочни занимания. — Погледнах предпазливо към Ноала; изражението на лицето й беше изтънчено зловещо. Протегна се под завивките и сграбчи палеца на единия ми крак. Започна да го извива и извива, сякаш можеше да го развърти от стъпалото ми. Беше гадно и болеше адски. Ритнах я, за да се отърва от нея, и свих краката си, за да съм извън обсега й. Устните ми оформиха едно безмълвно: *зло създание*, а тя изглеждаше изключително поласкана, че съм забелязал.

— Никой, който носи гените на Тери Монахан, не може да спи до късно през уикендите. Ако бедната Ди е заета, то е защото проектира мост или планира да завладее света. Трябва да тръгвам, тъй като искам да си дочета романа, преди да стигна до теб. Ставай и се обличай. Ще ти купя два обяда.

— Супер. Страхотно. Направо невероятно. Ще ставам от мекото си затоплено легло. Чао. Ще се видим скоро.

Искаше ми се да мога да кажа, че след това съм се обадил на Ди и тя е дошла да ме вземе и двамата сме отишли да посрещнем майка ми, и между нас всичко е било цветя и рози, но в истинския свят — светът, в който Джеймс е прецакван от всекиго винаги когато се появи възможност — не става така. Не се обадих на Ди. Дори не направих, както показват по филмите, когато вдигат телефона, набират номера и после затварят много бързо, преди другият човек да е отговорил.

Вместо това, след като приключих разговора с майка си, се загледах в отпечатаните знаци на гърба на телефона си и реших, че те не са някакви безсмислени рекламни завъртулки, а сатанински символи, целящи да подобрят приемането на сигнала. Имах химикалка на бюрото до леглото си, на сантиметри от мен, и я използвах, за да напиша *10:15* на ръката си. По-голямата част от думите се бяха измили от ръката ми под душа миналата вечер; при вида на оцелялата половина ме присви стомахът. Довърших тези, които все още си личаха и можеха да бъдат спасени, и доизтрих онези, които се бяха превърнали в нечетливи чертички. Когато вдигнах глава, Ноала беше изчезнала. Типично. Когато имах нужда от нея и исках да е до мен, тя си тръгваше.

Отворих и затворих няколко пъти телефона си с резки движения, за да си дам време да се съсредоточа. Не се чувствах

зле, че не се бях обадил на Ди, защото не мислех, че тя ще вдигне, когато види да се изписва моят номер. Просто усещах онази разяждаща болка в корема и в главата си, сякаш бях гладен, макар да не бях.

— Пол, събуди се. — Изритах одеялото си и то се струпа на мека купчина точно там, където беше седяла Ноала. По пода се разпиляха няколко листа, сухи и безжизнени. — Ще обядваме с майчето.

* * *

Мама притежаваше умението никога да не идва навреме. Тази способност — не, тази съществена черта от нейния характер — беше толкова могъща, че дори автобусът й не пристигна навреме. Не би могъл. Така че с Пол седнахме на пейка пред гарата, а есенното слънце светеше болнаво над нас.

— Не разбирам как го правиш. — Пол се опитваше да напише нещо с химикалка на ръката си. Химикалката беше с щракащ механизъм и той натискаше непрекъснато капачката, за да се покаже и прибере пълнителят, а после я разтърсваше, като че ли така щеше да проработи по-добре. Беше направил множество точки на горната част на дланта си, но не бе успял да изпише нито една буква. — Сякаш се опитвам да пиша азбуката с хотдог.

Край нас бучаха коли, но нямаше и следа от автобус. Без да отклонявам поглед от пътя, протегнах ръка за химикалката.

— Ще те просветля. Приготви се да бъдеш зашеметен.

Пол ми я подаде и посочи към дланта ми.

— Напиши „обичам мъжете“.

Задържах химикалката във въздуха.

— Пол, нямах представа, че се чувстваш по този начин. Да, естествено, знам, че съм неустоимо привлекателен, и все пак…

Той се ухили толкова широко, че можех да видя усмивката на лицето му и с периферното си зрение.

— Пич, не. Ще имаме, нали знаеш, специален гост. Музикант. Изпълнител на обой, ще ни изнесе няколко урока. Както и да е, тя идва тази седмица — и знаеш ли как се казва? Аманда Менлав[30].

Издадох подобаващ звук на възхищение.

— Няма начин!

— Сериозно, пич. И аз си помислих същото! Можеш ли да повярваш? Как е оцеляла в гимназията с това име? Родителите й явно са я мразели.

Написах *клада* на дланта си.

Пол преглътна шумно.

— Леле! Как успя? Дори не направи точки по кожата си. Направо пишеш по нея.

— Трябва да я опънеш, гений — показах му аз. Написах името си и после го оградих в кръг.

Той взе отново химикалката от мен и стегна ръката си, за да изпъне кожата. Написа също *клада* върху нея.

— Защо „клада“?

Не знаех.

— Искам да вкарам сцена с клада в „Балада“ — излъгах аз.

— Огънят на сцената трябва да бъде фалшив. Ще бъде много трудно или грозно. Освен ако не е огън от спирт. Той не беше ли невидим? — Пол се загледа някъде край мен. — Ей, това не е ли момичето от старото ти училище?

Застинах и не се обърнах, за да проверя.

— Пол, по-добре да не се шегуваш за това. Мислиш ли, че ме видя?

Погледът му се вдигна над главата ми.

— Аха, напълно съм убеден.

— Ами… здрасти — каза Ди точно зад гърба ми. Само звукът на гласа й накара онези думи да зазвънят като камбана в главата ми: *Мислех за него, докато ти ме целуваше*.

Стрелнах Пол с убийствен поглед, който казваше *благодаря за толкова „навременното“ предупреждение*, и се изправих. Пъхнах ръце в джобовете си, но все още мълчах.

— Здрасти, Пол. — Ди погледна към Пол, който изглеждаше леко гузен. — Може ли да поговоря с Джеймс насаме за малко?

— Чакам майка ми — казах аз. Стомахът ми се беше свил; не можех да мисля спокойно. Болеше ме да я гледам.

— Знам. — Ди хвърли поглед към пътя. — Мама каза, че ми е пратила някакви неща по нея. Обади ми се — моята майка, не твоята — и ми обясни, че била чула по радиото за задръстване по път 64, което означавало, че няма да успее да стигне навреме. Твоята майка, не моята. — Сви рамене от притеснение и добави припряно: — Дойдох с църковния автобус и реших да те предупредя, че тя ще закъснее, ако си тук и я чакаш. — Цялото й изражение, интонацията на гласа й — всичко в нея изглеждаше и звучеше неловко, пропито с примирение, нещастно.

Пол предложи:

— Ще изчакам тук.

— Благодаря, друже. — В гласа ми пролича съвсем лека нотка сарказъм. Той би могъл да занесе праха ми на майка ми, след като Ди изгореше и последните остатъци от малкото ми съхранено самоуважение. За част от секундата се замислих дали не можех да й каже „не“. — Добре, да вървим.

Пол направи мрачна гримаса, преди да последвам Ди, която тръгна пред мен по тротоара. Тя не каза нищо, докато оставяхме гарата зад гърба си, нито когато поехме по стръмните улички, водещи към центъра на града. Една пресечка по-нататък видях „Музикалната школа на Евънс-Браун“ и се зачудих дали гайдарят Бил още е там, или изчезва някъде в пространството, когато не съм наоколо да го наблюдавам — като Ноала. Гледах как, докато минавахме покрай голите прозорци на изоставените магазини, отраженията ни се разширяват и свиват в тях. Ди, със скръстени на гърдите си ръце, хапеща устните си. Аз, с ръце в джобовете, с присвити рамене; бях като остров, до който тя не можеше да достигне, качена на малката си лодка.

— Чувствам се ужасно — каза Ди най-накрая. Изявлението ѝ ми звучеше някак неискрено. Егоистично. Явно и тя си бе помислила същото, защото добави: — За това, което ти причиних. Аз… всяка нощ плача, когато се сетя как разруших всичко между нас.

Не отговорих нищо. Минахме покрай магазин за мъжко облекло; на предния прозорец имаше множество глави на манекени с шапки. Главата ми се отрази за секунда върху едно бомбе.

— Аз… не знам защо го направих… просто съжалявам. Толкова много съжалявам. Не искам това между нас да свърши по този начин. Знам, че сбърках. Съсипана съм. Нещо не е в ред с мен и знам, че оплесках всичко. — Все още не плачеше, но гласът ѝ я издаде, когато каза „съсипана съм“. Загледах се в пукнатините по тротоара. Множество мравки вървяха в стройни редици по тях. Това не означаваше ли, че ще завали? Спомних си как веднъж майка ми каза, че мравките вървят в такива прави линии, за да оставят следи с миризмата си и да могат да намерят пътя обратно към дома. Колкото по-близо една до друга ходели, толкова по-силна била следата от миризмата им. И толкова по-лесно намирали пътя си.

Ди сграбчи ръката ми и спря рязко, принуждавайки ме да спра и аз.

— Джеймс, моля те, кажи нещо. Моля те. Това… беше ми наистина много трудно да го направя. Моля те, *само кажи нещо*.

Имаше думи, които се блъскаха в главата ми, но те не бяха думи, които можех да кажа на глас. Бяха ярки образи, стотици букви, правещи думи, които трябваше да бъдат записани. И така, ето ме, застанал по средата на тротоара, Ди стискаше ръката ми толкова силно, че ми причиняваше болка, гледаше ме с прекалено сияйните си, изпълнени с тъга очи, главата ми беше направо задръстена от думи, а аз не можех да кажа нищо.

Но трябваше. Когато най-накрая го направих, се изненадах колко спокоен звучеше гласът ми и колко свързани и смислени бяха изреченията. Сякаш всезнаещ, безпристрастен разказвач беше проникнал в тялото ми и правеше безлични обръщения към публиката.

— Не знам какво да ти кажа, Ди. Не знам какво искаш от мен.

И после, изведнъж вече знаех кои са думите, които трябваше да произнеса, и те просто избухнаха в главата ми едновременно с желанието да й ги кажа сега, веднага: … *но ти ме нарани. Прати ме право в ада. Това, че стоя тук с теб и ти държиш ръката ми, ме убива. Играеш ли си с мен? Как можеш да ми го причиняваш? Нищо ли не означавам вече за теб? Само един заместител ли съм?*

Но не ги казах.

Ди обаче ме гледаше така, сякаш ги беше чула; очите й се бяха разширили толкова, че се замислих дали наистина не съм ги казал на глас. Тя извърна поглед встрани, към празния тротоар, после сведе очи надолу, като че ли видът на нейните „Док Мартинс“ щеше да й вдъхне смелост.

— Смятах да ти кажа. Че наистина го харесвам. Люк.

— Харесваш го — повторих думите й и чух гласа си: глух, невярващ тон, но не се опитах да го променя.

— Добре. *Обичам го*. Не исках да ти го казвам. Чувствах се виновна. Макар тогава да смятах, че с теб сме само приятели. — Поколеба се за миг, но нямах намерение да я облекчавам. — Беше ми наистина много трудно, след като той… си тръгна. Знаех, че никога вече няма да го видя, и знаех, че трябва да го преодолея; чувствах се така, сякаш се катеря нагоре, за да изпълзя от дълбока дупка, и просто се хванах за най-близкото нещо, което намерих, и това беше ти, а не трябваше да го правя. Сгреших.

Погледна ме и за пръв път вече в очите й имаше сълзи и знаех, че ще направя всичко, което поискаше от мен, както винаги.

— Моля те, Джеймс. Главата ми ще се пръсне. Ти си най-най-добрият ми приятел и не мога да изгубя и теб.

— Не мисля, че мога да го направя — казах аз. — Това, което искаш.

Почувствах се добре, че не излъгах. Такава беше истината и нищо не можех да сторя.

Ди се загледа в мен за секунда, преглъщайки думите, които се канеше да каже. После прикри лицето си с ръце и се извърна настрани. Разплака се така, както плачат хората, когато не ги интересува кой ги гледа, когато са толкова смазани, че не им пука изобщо дали някой ще види, че се разпадат.

Не можех да го понеса.

Хванах я за раменете и я придърпах в прегръдките си. Познатата силна миризма на шампоана ѝ ми подейства като машина на времето и ме върна към безбройните прегръдки, които бяхме споделяли през годините, в които я познавах — преди Люк — когато тя се нуждаеше единствено от мен. Отпуснах челото си на рамото ѝ и се загледах в отражението ни в прозореца — ние, двамата, отново прегърнати. *Моля те, не мисли за него в този момент.*

— Няма — прошепна Ди и зарови по-дълбоко лицето си в рамото ми, напоявайки със сълзите си тениската ми.

Не знаех дали помагам на Ди да излезе от дупката си, или тя ме въвличаше със себе си навътре.

— Знам, че съм луда. — Гласът ѝ пак звучеше нормално. — Просто остани с мен, Джеймс. Става ли? Докато всичко това отшуми, докато забравим за лятото… И може би, може би тогава ще опитаме отново. И този път ще бъде по правилния начин. И няма да объркам нещата.

Не знаех дали има предвид да опитаме да бъдем отново приятели, или пак да се целунем, или да дишаме, но точно сега всяко едно от тях ми се струваше болезнено свързано с усилията ми да се опитам да ѝ повярвам. Погалих косата ѝ, притеглих я към себе си, знаейки с абсолютна сигурност, че тя ще ме нарани отново и че не бях толкова силен, за да я отблъсна, преди да ми го причини.

Ноала

Кое е туй, що гърлото ми свива?
Нектарен вкус и остро жило,
внимание сърдечно, което ми разкрива
ръцете ти красиви и всички дреболии,
невидими за чуждото око.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Като се замисля за този следобед, се сещам за всички начини, по които можех да попреча на Елинор да забележи какво изпитвам към Джеймс. Представям си как я възпирам да ме забележи въобще. А ако не можех да й избягам напълно, все пак трябваше да има начин да прикрия нашата близост.

Джеймс чакаше на автобусната спирка с Кръглоликия. Тъпата Ди се беше върнала обратно в училището. Очевидно усилието да накара Джеймс да се чувства като лайно я беше изтощило и имаше нужда от почивка, за да възстанови красотата си. Кръглоликият знаеше някакви магически трикове — явно и той имаше своите скрити таланти — и правеше фокуси с кламери с ръце. За *мен* беше лесно да забележа трика, с който го постигаше, но трябваше да призная, че му се получаваше добре. Правеше го е небрежен, разсеяно ненатрапчив маниер, сякаш казваше *но, разбира се, магията съществува*.

Джеймс му се усмихваше иронично — вече смятах, че това изражение е неделима част от него. Усмихваше се, защото знаеше, че магията наистина съществува и че това, което Кръглоликият му показваше, не беше магия, но продължаваше да се прави на глупак и му харесваше това противоречие.

Бях на няколкостотин метра от тях, лежах в тревата, достатъчно далече, за да не може Джеймс да ме усети, но и достатъчно близо, за да мога да ги чувам. Джеймс грееше, както обикновено, с ярка златиста светлина и за пръв път от няколко месеца осъзнах, че бях *гладна*.

За първи път си дадох сметка, че да не сключа сделка е човешко същество преди Хелоуин, може да бъде болезнено за мен.

В този момент осъзнах и нещо друго — че нямам желание да взема нито една от годините живот на Джеймс в замяна на

услугите си дори ако той се съгласеше.

Зави ми се свят. Вече не бях сигурна коя съм.

— Автобуса ли чакаш?

Не познах кадифените мъхестозелени обувки, спрели пред мен, но познах гласа на Елинор. Вдигнах поглед нагоре и видях безименния консорт на Кралицата на феите, стоящ до нея. Мъжът се приведе напред и ми протегна ръка, сякаш искаше да ми помогне да стана, но Елинор го плесна леко през пръстите и той ги отдръпна.

— Не, не е добра идея, любов моя. Тя е гладна, а ти си истински деликатес, нали знаеш. — Погледна надолу към мен и ми протегна своята ръка. На всичките си пръсти имаше пръстени и някои от тях бяха свързани един с друг от дълга златна верижка, а халките висяха по дланите й. Елинор се намръщи леко към мен с изражение на нежно и същевременно жестоко съжаление. — Няма ли да се изправиш пред своята кралица, скъпа? Или си прекалено слаба?

Погледнах я и усетих, че раздразнението пролича в гласа ми, но не направих опит да го прикрия.

— Защо? Ще ме убиеш ли, ако не го направя?

Елинор присви бледите си устни.

— О, значи ти си отказала да помогнеш онази нощ? Казах ти и по-рано, че тук правим неща, в които не е необходимо да се забъркваш.

Консортът ме погледна. Лицето му казваше *„изправи се“* по един категоричен, безмълвен начин. Все още ми беше трудно да разчитам мислите му, но можех да усетя, че наскоро беше видял нечия смърт и нямаше желание да бъде свидетел на още една.

Станах.

— Не съм се забъркала. — Поне не мислех, че бях. Предполагам, че може би не бях осъзнала, че е станало нещо такова. Погледнах към Джеймс и Елинор също го направи. На автобусната спирка една жена се приближаваше с широко отворени за прегръдка ръце, макар да бе още на метри от него. Лицето на Джеймс грееше от искрено щастие. Не мисля, че някога го бях виждала щастлив досега.

Елинор започна да се смее и смехът й беше толкова силен, че дори хората, намиращи се на няколкостотин метра разстояние, потръпнаха и се огледаха наоколо, правейки коментари за предстоящата буря, която се очакваше да връхлети. Елинор потърка очите си — все едно можеше да се разплаче — и поклати глава; усмивката й беше изпълнена с недоверие.

— О, малка *леанан шии*, това ли е твоят избраник?

Не ми хареса смехът й, нито начинът, по който гледаше към

него.

— Колко странен и същевременно подходящ избор си направила. Едва не го убих преди няколко месеца, но *дийна шии* го върнаха обратно към живота заради малката Повелителка на детелините. А сега ти ще го довършиш. Цикълът се затваря, нали?

Не казах нищо. Само скръстих ръце на гърдите си, стоях там и гледах как Джеймс се усмихва гордо, докато майка му прегръща Кръглоликия, сякаш той самият беше измислил и прегръдката, и майка си.

— О. — Ръката на Елинор полетя отново към устата й. Наведе се към своя спътник, без да може да скрие задоволството, което я изпълваше. — О. Виждаш ли това, скъпи? — Консортът издаде лек звук в знак на съгласие. Кралицата се обърна отново към мен: — Значи затова потръпваш от желание, малка курво? Защото не си взела нищо от него?

Лъжеше мръсницата. Не треперех. Добре си бях. Не беше минало чак толкова време от Стивън.

— Това не е твоя работа.

— Всичко е моя работа. Дълбоко съм загрижена за всичките си поданици и не ми е приятно да мисля, че желаеш нещо, което не можеш да имаш.

— Нима? — запитах с насмешка аз.

— Трябва само да ме помолиш — каза Елинор. Обърна се по посока на Джеймс и се усмихна разсеяно, сякаш си спомняше нещо. — Какво не е наред? Той не иска да направи сделка с теб? Мога да го накарам да бъде по-отстъпчив. Много лесно го пречупих първия път.

Видях спомена за него в главата й, как лежеше наранен и стенещ — беше толкова ясен и знаех, че тя говори напълно сериозно. Гласът ми стана леден.

— Не искам да го караш да сключва сделка с мен. Моите сделки са си моя работа. Ти си имаш своите дела, аз — моите. Аз не се меся в твоите и ти не се меси в моите.

Бях отишла прекалено далече, но образът на прекършеното му тяло беше пробудил нещо, таено досега дълбоко вътре в мен. Извърнах глава в очакване на нейния гняв.

Но тя само постави ръката си на рамото ми и поклати глава, цъкайки лекичко с език.

— Пази си силите. Ако искаш да издържиш до Деня на мъртвите, без да направиш сделка с него, ще ти е нужна всяка частица от тях.

Вдигнах очи към лицето й и видях, че се усмихваше. Усмихваше се по ужасяващ начин, който ми казваше, че тя знае точно какво изпитвам към Джеймс и го намира за интересно.

Елинор — като всички дворцови феи — обичаше да си играе с интересни неща и после да ги унищожава, особено такива, които вече веднъж беше съсипвала.

Отблъснах пръстите ѝ от рамото си, но когато се обърнах да я погледна отново, тя беше изчезнала.

Създай текстово съобщение
218/200

До: Джеймс

Добре ли си? Нищо не е наред, трябваше да ти кажа всичко. Но сега не мога. Ами ако ми кажеш да спра? Ако ме попиташ дали съм получила съобщението ти? Дали знам какво искам? Мразя да лъжа.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

В повечето класове в добрия стар „Торнкинг-Аш“ има по около осемнайсет ученици. Учителят обикновено се настанява пред нас, а с течение на времето ние си създадохме определен ред на заемане на местата в класната стая в зависимост от характера и индивидуалността си. Предната редица: жадните за знание и свръхамбициозните като мен. Втората редица: приятелите на жадните за знание и на свръхамбициозните. И тези, които искат да им бъдат приятели. Трета редица: онези, които не са нито любознателни, нито съвсем големи издънки (тези заемаха последния ред). Хората от третия ред не ме интересуваха. Нито някой друг, като се замисля. Бяха прекалено добри, за да са лоши, и прекалено лоши, за да са добри. И последният ред: както споменах преди, издънките, създаващите проблеми и такива, на които не им пукаше за нищо.

Странно, можех да принадлежа и на първия, и на последния ред. Преди не мислех, че това е възможно.

Както и да е, тази сутрин обичайната ни уютна атмосфера в стаята бе разбита на пух и прах, защото класът на Съливан беше смесен с театралния клас на мисис Линет по някакви неизвестни и със сигурност скверни причини, които щяха да се изяснят по-нататък през часа.

Така че бяхме отведени в една от по-големите и светли стаи надолу по коридора, която можеше да побере всички ни, и внезапно се оказа, че отново трябва да се боря, за да възстановим йерархията на заемането на местата. Ето как с Пол се озовахме на последния ред, място, към което вероятно принадлежах по право, а Пол — като следствие от приятелското мотаене с мен. Не очаквах обаче да се окажа седнал до Ди, която принадлежеше на задната редица толкова, колкото аз на самия „Торнкинг-Аш“ по принцип. Двамата не посещавахме едни и същи часове и ми беше нужно малко време, за да се усетя, че е тук, защото е в класа по история на театъра и драматургия на мисис Линет.

Стоях там няколко секунди; в един миг есенният вятър задуха през големите прозорци от другата страна на стаята и разпиля листовете по чиновете, а аз си седях и мислех за нещата, които да й кажа — всички забавни и умни неща, които можех да кажа. Накрая просто изтърсих:

— Значи наистина имаш часове тук.

Ди ме възнагради с лек смях, макар това да беше вероятно най-куцата ми реплика на всички времена, и се приведе над чина

си, за да ми прошепне:

— Съжалявам, че бях такава ревла вчера.

От другата ми страна Пол хвана ръката ми, за да може да пише върху нея. Усещах как внимателно дращи по кожата ми, докато се опитвах да измъдря нещо смислено, което да кажа на Ди. Тя ме гледаше с големите си очи и беше красива, както обикновено, но ми липсваше онази раздираща ме отвътре необходимост да бъда забавен, която изпитвах обикновено, когато бях край нея.

Помислих си: *Може би все пак ще успея да я преодолея. Може би не трябва да има болка*.

— Преди да започнем, искам всички да ми предадете есетата си — провикна се мисис Линет и ме спаси от изтърсването на втората най-тъпа реплика в живота ми. Тя изглеждаше още по-дребна и крехка, гледана от редицата на издънките-създаващи-проблеми-и-неинтересуващи се от нищо. — Освен това ще събера и темите за мистър Съливан. Разбрах, че имате краен срок. — Нямаше следа от Съливан на подиума пред нас; обикновено вече би седял на бюрото с чаша кафе.

До мен Ди отвори тетрадката си, за да извади своето есе, и докато го правеше, мярнах лист хартия под него. Някакъв тест. С голямо „42“, изписано с червен маркер, заградено в кръг. И едно F до него, в случай че не е схванала идеята, че резултат от 42 точки на теста означава пълен провал[31].

Красивата, изоставила предната редица Ди, изкарваща винаги само отлични оценки, ме погледна, сякаш разбра инстинктивно, че съм видял теста и че знам какво означава това 42 за нея. Очите ѝ бяха разширени и уплашени и за секунда като че ли умоляващи, а аз просто стоях там и я зяпах, без да се опитвам да прикрия шока си. Ди постави ръка върху теста си много внимателно, за да попречи на вятъра да отвее листа. Пръстите ѝ закриха оценката.

Но това не промени факта, че тя съществуваше. Беше толкова… *погрешно*.

— Задната редица! Подайте есетата си напред, ако обичате — каза Линет с нелюбезния си глас; човек направо можеше да усети заостренитe му ръбове.

Сякаш ни зашлевиха шамар. Ди подаде есето си към предната редица, а аз и Пол направихме същото с еднаквите си проекти на „Балада“-та. Подпрях се на лакти на чина си, а Пол се примъкна леко до мен и започна да пише по кожата ми. Успя да намери достатъчно свободно място, за да напише думите *жените ме убиват* на лявата ми ръка. Повдигнах въпросително вежди, а той сви рамене и ми метна поглед, който казваше *какво, не е ли така?*

42. По дяволите. Не мисля, че Ди някога беше получавала по-ниска оценка от В плюс — всъщност това й се случи само веднъж и тя ми се обади специално, за да ми се оплаче. Ди е програмирана за техническо съвършенство във всяко отношение от самото си раждане; оценка като тази сигурно беше предизвикала късо съединение и тотална неизправност в цялата й система.

Не можех да спра да мисля за това.

— Искам да сформирате групи от по четирима — провикна се Линет пред нас. — И двата класа сте приключили с четенето и гледането на „Хамлет“ и ще направите кратко обсъждане на пиесата. Ще наблюдавам участието ви в дискусията и ще осведомя мистър Съливан колко сте били активни, когато той си дойде този следобед. — Написа на дъската въпросите за обсъждането и се подготви да чете нашите теми, докато ние трябваше да се заемем с говоренето и каквото там беше, затова започнахме да тътрим чиновете си, за да ги оформим в кръг. Правехме го бавно и с удоволствие, защото личеше, че скърцането на металическите крака на столовете направо я побъркваше.

Нашата група се състоеше от мен, Пол, Ди и едно момиче от третия ред, което не изглеждаше особено въодушевено, че е попаднало в компанията на издънките от последната редица.

Казваше се Джорджия и свиреше на тромпет — опитах се да не използвам този факт срещу нея. Тя реши да поеме нещата в свои ръце и започна да чете въпросите от дъската.

— Добре. Първият въпрос. С кой герой от „Хамлет“ се идентифицирате най-много?

Погледнах настойчиво към Ди — с един от онези погледи, които не просто можеха да вцепенят човека, но и да прогорят дупки в тялото му — и казах:

— Офелия, защото никой не й казва какво, по дяволите, става и тя се самоубива.

Ди примигна.

Джорджия примигна.

Пол се разсмя.

Линет погледна от мястото си към нас с подозрение, защото — нека си признаем — когато пет минути след началото на обсъждането на пиеса, в която на практика всички измират или са умрели още от самото начало, се чуе истеричен смях, това определено привлича внимание.

— Времето ви е дадено за обсъждане, не за разговори — каза мисис Линет, втренчила поглед в нас. Понесе се към групичката ни със злокобни плавни движения като медуза. Очите й упорито отбягваха изрисуваните ми ръце.

— Ние *обсъждаме*. — Погледнах отново към Ди. — Тъкмо говорехме за последствията в реалния живот от липсата на комуникация между Хамлет и Офелия и какъв задник е Хамлет, че не обелва нито дума с нея за това какво изпитва.

Съливан щеше да оцени свободния ми анализ на материала — ей, поне си бях направил труда да прочета пиесата, нали? — но Линет ми се намръщи.

— Предпочитам да не използвате този език в класната ми стая.

Вдигнах очи към нея и се опитах да звуча, сякаш наистина ме интересува.

— Ще се постарая да си държа езика зад зъбите.

— Направете го. Сигурна съм, че мистър Съливан не позволява да говорите така в час. — Начинът, по който го каза, намекваше, че поставя въпросителна в края, сякаш всъщност не е сигурна в това.

Усмихнах й се.

Линет се намръщи още повече и отплава с медузестите си пипала към друга група.

Джорджия ме погледна, потупа с молив по тетрадката си и каза:

— Мисля, че се идентифицирам най-много с Хорацио, защото…

— Може би Хамлет е знаел, че Офелия няма да го разбере — прекъсна я Ди и Джорджия завъртя очи възмутено. — Офелия щеше да каже на Хамлет, че се държи като глупак, тъй като тя не е наясно с целия контекст на ситуацията.

— Ти предполагаш, че Офелия не знае нищо за това, през което преминава Хамлет — казах аз. — Но Офелия е била *там* първия път, не помниш ли? Тя знае много добре какви подмолни изроди са Гертруда и Клавдий. Не за първи път се мотае из датските дворци, Ди.

— Ехо, за какво говорите? — попита Джорджия. — Офелия не знае нищо за Гертруда и Клавдий. Хамлет знае, че Клавдий е убил баща му, защото самият дух му го е казал, а и духът говори само с него. Така че Офелия няма откъде да знае.

Не й обърнах внимание и продължих да говоря на Ди:

— Офелия не е наясно, защото Хамлет не й вярва достатъчно, за да й се довери. Очевидно той смята, че може да прави всичко сам, което не беше вярно първия път и определено няма да е вярно и този път. Трябва да позволи на Офелия да му помогне.

Очите на Ди бяха прекалено искрящи; мигна и се избистриха.

— Офелия не е най-големият разбирач на характери. Тя просто е трябвало да стои настрани от Хамлет, както й казва и

Полоний. Хората само страдат, когато са близо до Хамлет. *Всички* умират по негова вина. Имал е право да отблъсне Офелия.

Джорджия започна да говори, но аз се приведох над чина си към Ди и казах със стиснати зъби:

— Но Офелия е била влюбена в Хамлет.

Ди ме погледна, после сведе поглед, после пак вдигна очи към мен, шокирана, че го казах, и тогава Пол спаси ситуацията, като се намеси:

— Разбрах го! Цялата тази метафора с противопоставянето на половете направо ме разби. Съливан сигурно е Полоний. Той има онова типично бащинско отношение спрямо Офелия.

— Благодаря, капитан Очевидност — казах му аз, облягайки се обратно на стола си.

Джорджия посочи към дъската.

— Някой иска ли да поговорим по втория въпрос?

Никой не искаше да говори по втория въпрос.

Скръстих ръце на гърдите си. Чувствах се прекрасно, някак отстранен от случващото се; струваше ми се, че за първи път виждам обективно нещата в присъствието на Ди. Бях я преодолял. Може би наистина я бях преодолял.

— Просто не мисля, че Хамлет би трябвало да отговаря на обажданията на Офелия, ако само ще я лъже — казах аз. — Офелия постепенно щеше да се пребори с мъката си, да забрави, че Хамлет е разкъсал сърцето ѝ, и щяха да си останат просто приятели, но дори просто приятелите *не се лъжат един друг*.

Джорджия направи кисела гримаса и се опита да каже нещо, но Пол постави пръста си на устните ѝ и погледна Ди.

Гласът на Ди беше спокоен и нямаше нищо общо с типичния ѝ училищен глас. Нали знаете как всички имат два гласа — един, който използват на обществени места, пред другите, и друг, който е *само за теб*, гласът за времето, когато сте само двамата и никой не ви чува. Тя използва точно него, гласа от изминалото лято, тогава, когато наистина вярвах, че ни предстоят още много лета и нищо няма да се промени.

— Хамлет не би могъл да понесе Офелия да пострада отново.

Погледна ме. Не в очите, а в белега над ухото ми.

— О — казах аз.

По някаква причина до този момент — когато Ди погледна белега ми и използва стария си глас — не бях осъзнал, че тя също ме е обичала. Обичала ме е истински, само че не така, както аз исках.

Добре, по дяволите.

Есенният вятър, който нахлуваше през високите прозорци, изведнъж ми се стори по-студен, наситен със странни ухания:

мащерка, детелини и проклетият мирис, който се появява, когато обърнеш голям камък. Просто си седях там и дълго време не казах нищо.

— Може ли Джеймс и Пол да дойдат при мен за момент? — Линет се беше изправила зад бюрото си със злокобно изражение. Изглеждаше много по-учителски, отколкото Съливан, който обикновено седеше върху бюрото си, а не зад него. Отбелязах си наум никога да не сядам зад бюро. — Диърдри и Джорджия, двете може да продължите обсъждането.

Изправих се, но преди да тръгна към мисис Линет, докоснах леко ръката на Ди. Не бях сигурен дали тя знае какво означава това, но исках да разбере, че… всъщност не знаех какво искам да разбере. Мисля, че някак исках тя да разбере, че най-накрая всичко е свършило. Не можах да видя лицето ѝ, след като я докоснах, но видях как Джорджия се намръщи към Пол и мен.

Двамата с Пол застанахме прави пред бюрото на мисис Линет пред целия клас, като рицари, очакващи да бъдат посветени. Е, поне аз стоях; Пол неспокойно шаваше. Май никога досега не беше имал проблеми с преподаватели.

— Двамата приятели ли сте? — попита Линет. Приличаше на малка птичка зад голямото бюро, косата ѝ стърчеше встрани като руса перушина. Примигваше към нас с тъмните си напрегнати очи.

Канех се да обясня за почти кръвната връзка между мен и Пол, когато той се обади:

— И съквартиранти.

— Добре. — Линет разтвори проектите ни пред нас. — Тогава не разбирам. Това някакъв вид измама ли е или плагиатство? Или някаква ужасно неуместна шега? Не е моя работа да оценявам съчиненията на ученици на господин Съливан, но не можех да не забележа, че проектите ви върху „Хамлет“ са на практика еднакви.

Пол погледна към мен. Аз погледнах към Линет.

— Нито едното, нито другото. Прочетохте ли ги?

Линет махна небрежно с ръка.

— И двата ми се сториха пълни с безсмислици. — Извади заглавната страница на моя, приближи го до очите си и прочете на глас:

> Балада:
> Пиеса в три действия, основана изцяло на метафората, безсмислена за онзи, който вижда света такъв, какъвто е.

Погледна ни с извити въпросително вежди.

— Не разбирам по какъв начин това отговаря на зададената задача — есе в десет страници за метафората в пиесата? А и това не обяснява защо съчиненията ви са еднакви.

— Съл… господин Съливан ще разбере. — Изкушавах се да изтръгна проекта си от ръцете ѝ, преди да напише нещо върху него с червената си химикалка, която лежеше на сантиметри от пръстите ѝ. — Това е групов проект и самата пиеса е нашето есе. Написахме я и ще я изпълним заедно.

— Само двамата? Нещо като пародия?

Не разбирах защо трябва да ѝ обяснявам, когато не тя щеше да ни оценява. Линет прегъваше страниците на единия проект, без да откъсва очи от нас. Исках да я зашлевя през пръстите.

— Аз, Пол и други наши съученици. Както казах, господин Съливан няма нищо против.

— Има ли други подобни *творби*? — Линет се намръщи към нас, а после и към намачкания край на листовете пред себе си, сякаш не разбираше как е станало това. — Струва ми се нечестно да се оценяват по един и същи начин този драстично различен проект и останалите по-традиционни съчинения, които са написани по правилата.

О, Господи, щеше да започне да говори за правилата и аз нямаше да се овладея и щях да кажа нещо невероятно иронично, а това щеше да докара неприятности и на ангела Пол. Не исках да го забърквам в това. Прехапах устни и се опитах да не гледам към нея.

— Господин Съливан е нов в „Торнкинг-Аш“. Освен това е и доста млад, за да преподава. Не мисля, че осъзнава усложненията, които възникват, когато на учениците се позволява да се отклоняват от правилата. — Линет подреди в купчинка съчиненията ни и се пресегна за червената химикалка. Примигнах, когато видях да пише *формат/структура* върху всеки от тях. — Мисля, че трябва да си поговоря с него, когато се върне. Вероятно ще трябва да пренапишете съчиненията си. Съжалявам, ако той е създал у вас впечатление, че можете да интерпретирате задачата толкова свободно.

Исках да ѝ отвърна с нещо наистина жестоко като *а аз съжалявам, че вие сте интерпретирали понятието „женственост“ толкова свободно или кой е умрял и ви е направил бог, съкровище*, но само я възнаградих с усмивка през стиснати зъби.

— Добре. Нещо друго?

Тя ме погледна сърдито, сякаш наистина бях изказал мислите си на глас.

— Познавам децата като вас, мистър Морган. Мислите си, че сте нещо специално, но почакайте само да попаднете в истинския

свят. Не сте по-специален от останалите и вашето пренебрежение и незачитане на авторитетите няма да ви доведе до никъде. Мистър Съливан може и да смята, че сте изгряваща звезда, но ви уверявам, че аз не съм на същото мнение. Наблюдавам как звезди като вас изгарят в атмосферата като обикновени метеорити всеки ден.

— Благодаря за съвета — казах аз.

* * *

Свирех отвратително. Стоях на върха на моя прекрасен хълм в средата на прекрасния ден и всичко беше наситено с цветовете на есента, и гайдата ми звучеше великолепно, и кожата ми се наслаждаваше на свежия въздух, но аз не можех да се съсредоточа само върху едно нещо.

Голямото червено F на Ди.

Списъкът с мъртви на Пол.

Пръстите на Ноала върху китката ми.

Затворих очи и спрях да свиря. Издишах бавно и се опитах да се фокусирам върху тази част от мен, в която обикновено се оттеглях по време на репетиции, но чувствах, че в момента не мога да стигна до там; беше като недостижимо висока скала, а аз бях прекалено тромав и напрегнат, за да се изкача на нея.

Отворих очи. Хълмът беше все още празен, защото всички останали бяха в час или на индивидуални уроци. Което също беше чудесно. Защото така никой нямаше да чуе отвратителното ми свирене. Може би наистина не бях звезда, а просто голям падащ метеорит, както казваше Линет, и когато излезех оттук, щях да се превърна в едно голямо нищо и да се забия в някаква тъпа канцеларска работа на бюро.

Втренчих се в сянката си, синьо-зелена и издължена сред утъпканата трева, и в това време друга дълга сянка се появи до нея.

— Звучиш ужасно — отбеляза равнодушно Ноала.

— Благодаря за подкрепата — казах аз.

— Не се предполага да те подкрепям, нито да те карам да се чувстваш добре. — Тя застана пред мен и ме погледна в лицето, а аз преглътнах тежко при вида на тесните ѝ дънки с ниска талия и плътно прилепналата тениска във всички нюанси на океана — като очите ѝ. — Предполага се да те накарам да *свириш* по-добре. Донесох ти нещо.

Протегна свития си юмрук към мен и разтвори с леко театрален жест пръсти.

— Ноала — казах аз, протягайки ръка, за да взема подаръка й. — Това е камък. — Приближих го до лицето си, за да го разгледам по-внимателно, но си беше просто едно камъче. С големината на палеца ми, матовобяло и изгладено от времето.

Тя изсумтя и го грабна от ръката ми, преди да успея да я спра.

— Това е камъкът на тревогите. Виж, глупави човеко. — Постави камъка на отворената си длан и потърка повърхността му с палеца и показалеца си.

— И какво се очаква да стане сега?

Ноала премести камъчето върху лявата си длан, хвана с дясната си ръка моята и я постави върху камъка по същия начин, както го държеше самата тя преди това.

— Потъркай го. — Устните й леко се извиха нагоре в нещо като почти усмивка. — За да се успокоиш. — Прокара пръстите си по моя палец точно както беше направила с камъка. Допирът й до кожата ми беше като даване на неизказани обещания и — *о, мамка му!* — усетих, че коленете ми се разтреперват и ми премалява.

Тя се ухили и плесна силно камъчето в ръката ми.

— Да. Схвана идеята. Потъркай камъка, когато си нервен или имаш нужда да се съсредоточиш. Реших, че така може и да спреш да пишеш по ръката си. Не че ще спреш да бъдеш невротичен и смахнат тип. Но поне другите няма да те наричат така зад гърба ти.

Преглътнах отново тежко, но този път по различни причини. Камъкът на тревогите беше може би най-смисленото нещо, което съм получавал от някого. Не можех да си спомня последния път, когато не е трябвало да се преструвам, казвайки „благодаря“ за подарък, а сега, когато наистина бях благодарен, думите не ми се струваха достатъчни, за да го изразя.

Струваше ми се погрешно, че първото, което ми хрумна, беше саркастична забележка. Нещо, което да заличи топлото вълнение, което ме изпълваше, и да си върна отново самоконтрола.

— Ще ми благодариш по-късно. — Ноала изтри длани в дънките си, макар по камъка да нямаше никаква кал, от която да ги чисти. — Следващия път ще си забравиш химикалката и това е.

— Това… — Спрях, защото гласът ми звучеше странно.

— Знам — каза тя. — Сега какво, ще свириш ли или не? Не можеш да останеш с онази последна жига. Беше, как да кажа…

— Пълна отврат? — предложих аз вече с напълно нормалния си глас, докато пъхах камъчето в джоба си и нагласявах гайдата.

— Щях да кажа нещо по-мило като… ами… всъщност си прав. Беше пълна отврат. — Млъкна за миг и лицето й доби съвсем

различно изражение. Изглеждаше почти невинна. — Може ли да изсвириш моята мелодия? — Имаше предвид онази, която ми изпрати в съня ми, онази, която изсвирих на пианото.

Беше ми неприятно да й откажа. Чувствах, че трябва да я възнаградя по някакъв начин за тези кратки моменти на яснота, в които не изпитваше желание да убива хора.

— Не е подходяща за гайдата.

— Можем да я променим.

Направих гримаса. Можехме да я променим наистина, за да пасне, но щяхме да изстискаме живота от нея. Красотата на мелодията беше във високите й тонове, които нямаше как да постигна с гайдата.

— Ще стане, хайде! — каза Ноала. Очевидно осъзнаваше, че изглежда много сладка, защото веждите й се повдигнаха игриво и тя добави: — Няма начин да бъде по-зле от жигата, която преди малко направо уби.

— Ха. Думите ти ме пробождат като нож. Добре. Докажи ми, че не съм прав.

Нагласих гайдата си отново и Ноала застана до рамото ми. Сенките ни се сляха в една синьо-зелена форма на тревата пред нас, два крака и четири ръце. Поколебах се за момент, преди да се протегна назад и да хвана едната й ръка. Придърпах я към себе си така, че пръстите й да се разперят над гайдуницата. Ръката й изглеждаше много малка, докато се опитваше да покрие всички дупки.

— Знаеш, че няма да се получи — каза нежно Ноала.

Да, знаех. Което не означаваше, че трябва да ми харесва. Плъзнах ръката си под нейната и покрих дупките с пръстите си, а дланта й продължаваше да лежи върху моята.

— Тогава ще се преструваме. Къде е другата ти ръка?

Тя трябваше да се пъхне някак си между тялото и мишницата ми, за да не докосне меха, но успя да го направи и постави пръстите си върху моите. Нелепите й високи подметки я правеха достатъчно висока, за да може да постави брадичката си на рамото ми.

Гласът ми беше леко прегракнал, когато проговорих:

— Първо жигата, а после твоята мелодия?

— Ти решаваш — каза тя.

— О, отдавна копнея да чуя тези думи — отвърнах и започнах да свиря.

Този път не беше отврат. Сякаш всичко, за което бях мислил някога, беше изчезнало, освен музиката и ръцете на Ноала, увити около мен. Жигата звучеше лека като балон с хелий, високите тонове се издигаха в небето, а ниските потъваха в земята, преди

да успеят да излетят отново нагоре. И пръстите ми — отново вършеха работа. Движеха се скоростно като съвършен смазан механизъм, всяка нота излизаше идеална, чиста и равна. Игривите изящни звуци бълбукаха като искрен смях между по-равните, по-спокойни тонове на основния ритъм.

Спрях и гайдата замлъкна — абсолютно, чисто мълчание и се ухилих доволно.

Ноала каза:

— Добре, вече няма нужда да се доказваш, нали? Искаш ли помощта ми или не?

— Какво? — Пробвах да си обърна главата, за да я видя, но брадичката й, опряна на рамото ми, беше прекалено близо и не различавах лицето й. Опитах се да си спомня дали усещах магическата й сила върху себе си, но помнех само музиката и усещането за допира на пръстите й върху моите. И после дойде чистата радост от жигата.

— Мислех, че ми помагаш.

— Както и да е. Не ми обръщай внимание. Ще свирим ли?

— Ти решаваш — подкачих я аз.

— О, колко отдавна копнея за тези думи — не ми остана длъжна тя. Повдигнах ручилата в очакване Ноала да ми каже какво да правя. *Този път* наистина го почувствах — първо, нещо като пълна тишина, пронизваща тялото ми, и после, топлината на греещото в златно сияние вдъхновение, което протичаше през мен и излизаше от пръстите ми на дълги снопове. Мелодията, която свирех на пианото, се превърна в едно цяло в главата ми, в малка кутийка, която мислено можех да въртя на всички страни, за да видя как е направена, какво създава красотата й и къде можех да махна излишни ноти или да добавя, ако беше нужно, за да направя мелодията подходяща за гайдата.

Дъхът на Ноала пареше врата ми, а пръстите й бяха плътно допрени до моите, сякаш можеше да накара гайдата да свири за нея и да позволи на мелодията да излети навън. Чувах рефрените отпреди, сърцевината на мелодията, начина, по който можех да променя звученето й, за да компенсирам липсата на високите тонове на гайдата. Мелодията беше изпълнена с копнеж, задъхваше се, извиваше се, блестеше и ме болеше само като я свирех, защото заради това беше направена гайдата. Може би аз самият бях направен заради това. За да изсвиря тази песен с ухаещия на лято дъх на Ноала в лицето ми, с този покой и тишина в сърцето ми. В момента нищо не беше по-важно от тази музика.

Почти можех да чуя гласа на Ноала, тананикащ мелодията в ухото ми, и когато извъртях наполовина главата си, видях, че

очите ѝ бяха затворени и тя се усмихваше с най-красивата усмивка на света, а лицето ѝ беше изпъстрено с лунички и грееше от щастие.

Това беше целият свят, този миг. Вятърът привеждаше златната трева надолу отново и отново, а само дълбоката чиста синева на небето над нас ни показваше, че сме тук, на земята. Без тежестта на ясното небе сигурно щяхме да се понесем в надвисналите бели облаци и да напуснем това несъвършено място.

Ноала отпусна ръце от мен и отстъпи назад.

Оставих гайдата да замлъкне напълно и се обърнах с лице към нея.

Бях на границата да кажа: „Моля те, нека сключим сделката. Не ми позволявай да кажа «не». Не ме оставяй да бъда падащ метеорит, изгарящ някъде в мрака“. Но изражението ѝ ме спря.

— Не ме моли — каза тя. — Оттеглям предложението си. Не искам да сключвам сделка с теб.

Ноала

Това е моята есен, моят край на годината,
моят отчаян спомен за лятото.
Така й казвах кой съм аз.
Толкова далеч съм от началото.
Толкова исках всичко, толкова исках да бъда себе си,
толкова исках нея.
Това е моята есен, моят грях,
моето спускане в красивия ад.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Когато се родих за пръв път, греех като пламък. Не си спомням първия си ученик, но помня, че картините му бяха огромни и жълти и че смъртта му беше бърза и насилствена.

Второто момче живя по-дълго. Мисля, че бяха почти шест месеца, но може би сега просто исках да се почувствам по-добре и споменът ми беше фалшив. Той ме желаеше толкова силно; сънищата, които му изпращах, и думите, които шепнех в ухото му, го измъчваха толкова много, че дори не изчака тялото му да го предаде. Внезапно изпитах *глад* по средата на нощта и когато го намерих, той висеше обесен като мъртво прасе в месарница.

И после дойде първият, когото наистина можех да си спомня. Тогава вече се контролирах по-добре и знаех как да се държа с тях, за да живеят по-дълго. Името му беше Джак Килиан и беше удивителен изпълнител на фидел. Напомняше ми за Джеймс сега, за това как винаги иска *повече*. Той дори не знаеше какво е това повече, просто беше сигурен, че иска нещо повече за себе си, че трябва да има нещо повече в този живот, че ако не го намери, животът ще се окаже просто една лоша шега, която природата си е направила с него.

Две години. Накарах неговия фидел да звучи толкова красиво, че слушателите му се разплакваха. Мелодиите, които създаде, бяха основани на традицията, но можеше и да рискува, когато се налагаше да вмъкне модерни мотиви. Беше като динамит. Килиан пътуваше по турнета и пътуваше, и пътуваше, продаваше безброй албуми, но искаше още и още, и вземаше още и още, и още, и още, докато един ден погледна към мен и ми каза: „Бриана — това беше името, с което ме познаваше, —

мисля, че умирам“.

Това беше преди много години. Сега седя в киното по начина, по който казват на децата да не го правят — с вдигнати върху предната седалка крака — и се опитвам да не мисля за миналото. В киното няма достатъчно хора, за да се притесняват от позата, в която седя; все пак е просто сутрешна прожекция в малкото градче Галън, Вирджиния.

Филмът беше приключенски и действието му се развиваше на три континента. Беше пълен с екшън сцени и напрежение и всякакъв вид простотии, които трябваше да привлекат вниманието ми, но аз мислех само за това как Джеймс ме гледаше там, на хълма, умолявайки ме да сключа сделката.

Затворих очи, но видях лицето на Килиан. Смятах, че съм го забравила отдавна.

— Да вдигнем това място във въздуха — каза недодялано красивият герой на екрана и аз отворих очи. Беше поставил пръста си на някакъв детонатор и не осъзнаваше, че обектът на романтичната му страст беше затворен в капан някъде вътре в сградата, която искаше да взриви. Тя му звънна по телефона и камерата показа, че неговият е включен на вибрация и той не може да го чуе от шума на летящите хеликоптери. Идиот. Тъпанари като него заслужават да умрат.

Не се предполагаше да ми пука за съдбата на моите мишени. Как можеше да ми пука и да оцелея?

Пред мен грубоватият красавец натисна червения бутон на детонатора. Екранът се запълни от гигантска огнена топка, която забърса по пътя си два хеликоптера.

Ако аз бях режисьор на филма, щях да покажа отново лицето на героинята секунди преди експлозията, за да се види как се напряга цялата — „В капан съм. Няма начин да се измъкна“.

Бях ужасно гладна. Никога не бях оставала толкова дълго без сключена сделка.

Отново се сетих за Килиан, как ме погледна тогава, в минутите преди да умре; чух гласа му — мислех, че и това съм забравила. Но този път, когато видях сцената в главата си, аз бях тази, която говореше, аз гледах към Джеймс.

— Джеймс — казах. — Мисля, че умирам.

Създай текстово съобщение
164/200

До: Джеймс

Всяка вечер танцуваме на хълма и свирим. Толкова се страхувах, че ще се досетиш, когато видиш оценките

ми. Първият изпит, на който се провалям. Но вече не ме интересува.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

— Вътрешното светилище — каза Пол с благоговеен глас, докато чуках по вратата на Съливан.

Погледнах го смразяващо, но истината беше, че и аз бях дяволски любопитен. Първо, за да разбера какво иска Съливан от нас. И второ, за да видя как изглежда една учителска стая. Винаги съм си представял, че учителите идват да ни преподават сутрин, а после вечер се прибират в кутии за обувки и се пъхат под нечие легло, докато отново ни потрябват.

— Какво иска според теб? — попита Пол за стотен път, откакто получихме бележката, че той ни вика.

— Кой може да знае какво иска Съливан? — отвърнах аз.

Гласът му се чу отвътре:

— Отворено е.

Пол само ме погледна с опулените си очи, така че бутнах вратата и влязох пръв.

Да бъдеш в стаята на Съливан беше… странно. Защото изглеждаше като *нашата* стая. Същият стар, висок таван, боядисан в бяло, което не беше съвсем бяло („като изкакано от пиле“, нарече го веднъж Пол, но го пренебрегнах, защото се предполагаше аз, а не той да бъде саркастичният), и тясното легло с чекмеджета, и скърцащият, протрит дървен под… Един прозорец гледаше към паркинга зад общежитието.

Най-голямата разлика в стаите беше, че Съливан си имаше малко кухненско помещение, залепено до банята. И още нещо — в нашата миришеше на „Доритос“, мръсни дрехи и обувки, а в неговата — на канела от запалената свещ на нощното му шкафче (съвсем според инструкциите на Марта Стюарт) и на цветя. На миниатюрната му кухненска маса имаше голяма ваза с маргаритки, която според мен беше източникът на цветното ухание.

С Пол погледнахме към маргаритките и после си размениxме изненадани погледи. Пич. Цветята бяха направо отвратително… красиви.

— Искате ли омлет? — попита Съливан от кухнята. Беше странно да го видим без учителската му униформа. Носеше черен суичър с качулка с надпис на „Джулиард“ и дънки, които изглеждаха подозрително модерни за учител, и държеше готварска шпатула в ръка. — Не мога да готвя нищо друго, освен омлет.

— Тъкмо вечеряхме — каза Пол. Изглеждаше леко уплашен — сякаш фактът, че май имаше вероятност Съливан да

се окаже истински човек, и то не много по-възрастен от нас, го ужасяваше.

Приближих се към него и погледнах в тигана.

— Приличат просто на пържени яйца.

— Омлет е — настоя Съливан.

— И все пак приличат на пържени яйца. И миришат така.

— Уверявам те, това е омлет.

Дръпнах един от столовете край кръглата маса (всички бяха различни) и седнах. Пол побърза да последва примера ми.

— Може да ме уверявате, че това е прасе сукалче, ако искате — казах аз, — но пак ще смятам, че това са просто пържени яйца.

Съливан ми се намръщи и извърши сложния ритуал по пренасяне на яйцата от тигана, опитвайки се да запази палачинковата им форма.

— Е, аз ще ям, докато си говорим, стига това да не ви притеснява, момчета.

— Не бихме искали да изгубите силите си заради нас. Загазили ли сме?

Той примъкна стола от бюрото си в кухнята и се настани на масата заедно с яйцата си.

— В известна степен *ти* винаги си загазил, Джеймс. Пол никога. Колко време е минало от залез-слънце?

— Трийсет и две минути — каза Пол и двамата със Съливан погледнахме втрещено към него. Внезапно осъзнах, че след първата ни среща никога не съм се вглеждал истински в съквартиранта си. Сякаш си бях създал мнение за него от кръглите му очи зад кръглите очила на кръглото му лице върху кръглата му глава и бях продължил да приемам като даденост това първо впечатление всеки път, когато съм го поглеждал. Изглеждаше ми странно, че всъщност не съм осъзнавал колко напрегнато беше изражението в очите му или колко притеснение личеше в гънката край устните му, докато седяхме под бледата флуоресцентна светлина на кухненската маса на Съливан. Все пак седмици наред бяхме прекарвали всяка нощ заедно. Запитах се дали той се беше променил или аз.

— Ти си страхотен метеоролог — казах, леко раздразнен, че се показва пред Съливан като човек, който се интересува кога залязва слънцето, а и затова, че беше променил добродушното си кръглолико поведение, докато не го бях гледал. — Или както се нарича там онзи, който знае кога изгрява и залязва слънцето и познава фазите на луната.

— Не е зле човек да е информиран — добави Съливан и ме стресна с поглед, сякаш изявлението му трябваше да ме накара да

се почувствам виновен за нещо. Не се чувствах. Отхапа от яйцата и заговори с пълна уста. — Чух се с д-р Линет днес.

С Пол изсумтяхме и аз попитах:

— А тя по какво е доктор? По грозота?

— Не позна, Джеймс. Има докторска степен по английска литература, психология или нещо такова. Трябва само да знаете, че тези две букви пред името ѝ — „д-р“ — показват, че има властта да вгорчи живота ни, защото аз съм само асистент. Което в това училище означава, че съм белият мъж, завързан от индианците на жертвения стълб. — Съливан преглътна още няколко хапки и посочи с вилицата си към папката на масата. — Донесе ми проектите ви. Очевидно са ѝ направили голямо впечатление.

— Аха. Тя сподели някои от впечатленията си с нас в часа. — Отворих папката. Нашите еднакви теми бяха поставени вътре, листовете все още бяха прегънати от едната страна там, където Линет беше мачкала ъгълчетата им. Това все още ме вбесяваше.

— Тя направи някои сериозни забележки. — Съливан бутна чинията си встрани и качи краката си на масата. — Първо, отбеляза, че вашият проект очевидно е прекалено свободна интерпретация на задачата ми. Изкоментира, че принципно целият ми подход към класа ми е крайно небрежен. И освен това беше на мнение, че Джеймс се е държал арогантно в нейния час.

Не казах нищо. Като се замисля, забележките ѝ не бяха съвсем неверни.

— Тя препоръча… да видя. Подай ми тази папка. Записах си го, защото не исках да забравя нещо. — Съливан протегна ръка и Пол предпазливо постави папката в нея. Извади един лист изпод нашите проекти. — Така… Препоръки. „Първо. Установи строги правила за задачите си и бъди готов да ги прилагаш старателно, особено с трудните ученици, а ти имаш поне един такъв. Второ. Поддържай дистанция между теб и учениците си, за да им вдъхнеш респект. Трето. Бъди особено непримирим към трудните ученици; при липсата на респект възникват проблеми с отношението и учениците започват да правят демонстрации“.

Свали листа и погледна първо мен, после Пол.

— После ми препоръча да ти кажа — кимна към Пол — да пренапишеш темата си, следвайки условията на задачата, преди часа в понеделник, за да имаш шанс да промениш оценката си от С на В, а на теб — кимна към мен — да пиша С и да ти кажа да пренапишеш своята тема преди понеделник, за да не получиш F.

Устата на Пол оформи широк кръг — бях сигурен, че дори не го осъзнава. Скръстих ръце на гърдите си и не казах нищо. Каквото и да направеше Съливан, вече го беше решил — и сляпа

маймуна можеше да го види. Но в никакъв случай нямаше да се моля за по-висока оценка. Майната му.

Той плъзна папката на масата и скръсти ръцете си точно като мен.

— Така че имам само един въпрос, Джеймс.

— Давайте.

Посочи с брадичка проектите ни.

— Кой ще играе призрака? Мисля, че аз ще бъда чудесен призрак.

Пол направо се ухили, а аз също не издържах и пуснах лека усмивчица.

— Това означава ли, че няма да получа С за проекта?

Съливан свали краката си от масата.

— Означава, че не съм в добри отношения с правилата. Означава, че една заядлива учителка по драма няма да ми казва как да преподавам в класа си. Тази пиеса е *убиец*, момчета. Дори в този схематичен вид мога да го видя. Ще бъде странна самокритична сатира и не виждам защо да не покажете най-доброто от себе си и да не получите оценка. Но ще трябва да поработите повече от останалата част от класа — те имат само есета за писане.

— Не ни интересува — каза Пол веднага. — Така е по-готино.

— Вярно е. Къде ще репетирате?

Никой от нас не отговори, защото в далечината чухме как рогатият започна да пее, бавно и завладяващо.

С голямо усилие на волята си наложих да кажа:

— Мислехме за „Бриджид Хол“.

— Интересен избор — каза Съливан. Очите му се плъзнаха към Пол, който барабанеше с пръсти по масата по един маниакален начин, като човек, поел прекалено много кофеин, и мигаше често. Не че пееше на глас заедно с владетеля на мъртвите, но със същия успех би могъл да си сложи на челото и табела с надпис „Обадете се на психиатъра ми. Той знае какво да прави“.

Погледнах го така, че ако с поглед можеше да се убива, вече щеше да е мъртъв.

— Нещо не е наред ли, Пол? — попита Съливан.

— Той… — започнах аз.

— Чувам владетеля на мъртвите — изстреля приятелят ми.

Е, сега направо ме уби. Зарових лице в ръцете си.

Съливан погледна първо към мен, а после и към Пол.

— Какво ти казва?

— Това е списък с мъртъвци. — Пол се беше хванал за края на масата и стискаше толкова силно, че кокалчетата му бяха

побелели. Продължаваше да движи пръстите си така, сякаш свиреше някаква мелодия върху самата маса. — Не вече умрели хора. Бъдещи мъртъвци. Мислите ли ме за луд?

— Не. — Съливан отиде до прозореца и го натисна с рамо. Той поддаде с пукане и се отвори малко; студеният въздух нахлу в стаята заедно с песента. Тя влезе в костите ми, подтикна ме да стана и да я последвам. Беше ми нужна цялата воля, която имах, за да не скоча през прозореца и да не се затичам към хълма. — Мнозина — добре де, не мнозина, но доста хора го чуват през октомври, чак до Хелоуин.

— Защо? — попита Пол. — Защо именно аз го чувам?

Съливан поклати глава.

— Не знам. Той казва различни неща на различните хора. Това не означава, че си луд. — Някак си обаче думите му не прозвучаха успокояващо. Сякаш казваше, че да бъдеш луд може би е по-добрият вариант. Отиде до бюрото си и взе от там един бележник; постави го пред Пол. Той послушно хвана химикалката, която лежеше до нашите проекти.

— Какво да правя?

Съливан отвори прозореца малко по-широко и ми хвърли бърз поглед, преди да се обърне отново към Пол.

— Ще ти бъда много благодарен, ако напишеш тук имената, които той ти казва.

Създай текстово съобщение
167/200

До: Джеймс

Линет ме хвана да се прибирам от сборището на феите миналата вечер. Знам, че знае къде съм била, и се уплаших, защото тя е ужасна в клас. Но тя само ми каза да не допускам и друг да разбере.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Фоайето на „Сюард Хол“, нашето общежитие, беше страшно удобно и някак сигурно, а определено в момента имах нужда да се скрия в безопасно като майчината утроба място. Имаше четири от най-удобните столове на света, което е задължително условие за сигурните места, и четири меки диванчета, поставени до всеки един от тях. В ъглите имаше и четири ниши, в които беше разположено по едно от чудесата на света.

Северният ъгъл: пиано, по-старо от Мойсей, което звучеше като калиопа[32].

Южният ъгъл: копие на гръцка статуя — някаква безглава мацка със съвършени цици.

Източният ъгъл: шкаф с книги, в който можеше да се намери Абсолютно Всяка Важна Книга, Която Никога Не Си Чел, С Твърда Корица.

Западният ъгъл: машина с всякакви лакомства (понеже понякога чипсът е единствената закуска, от която имаш нужда).

Беше два часът сутринта. Долу по коридора Съливан спеше зад затворената си врата в неведение за моето скиталчество. Някъде на четвъртия етаж Пол похъркваше. Завиждах на умението му да спи. Чувствах се така, все едно е задължително да се мятам насам-натам, да пищя или нещо подобно; не можех да спра да мисля за Хелоуин. Всеки път, когато го правех, косата ми като че ли се изправяше, а по раменете ме побиваха студени тръпки. Сънят беше абсолютно невъзможен.

Фоайето сякаш сдържаше дъха си, застинало, мълчаливо и мрачно, странно осветено в червено-оранжево от уличните лампи, които се виждаха през предните прозорци. Най-удобните столове на света хвърляха сенки, които се простираха напред, десет пъти по-големи от самите столове. Строполих се на един от тях и останах така, напълно безжизнен, все едно бях забравил какво е да се движиш.

Бях самотен.

Нямах химикалка. Извадих камъчето на тревогите от джоба си и го завъртях между пръстите си, докато спрях да усещам необходимост да пиша по кожата си.

Ноала, тук ли си?

— Тук съм — прошепна тя от един от другите столове; седеше на самия му край, готова да скочи и да побегне, ако се налага. Не знаех защо шепнеше, след като само аз можех да я чувам, но прекалено много се радвах, че е при мен, за да й се подигравам за това. Не я бях виждал от репетицията на хълма и

вече бях решил, че си е отишла завинаги и че може би така е по-добре и за двама ни. Запримъквах стола си с тътрене по дървения под, докато застанах с лице срещу нея и голите ни колене се докоснаха.

Погледнах лицето ѝ. Не исках да ѝ задавам на глас въпроса. *Наистина ли смяташ, че ще умрем, както мисли Пол? Смяташ ли, че Те ще го направят? А не някой откачен тип от общежитието например?*

На слабата светлина светлите очи на Ноала изглеждаха черни и си личаха тъмните кръгове под тях.

— Те убиват феи. Самотни феи като мен. Онези, които общуват повече с хората. Видях телата. Може би смятат, че ще ви предупредим за нещо, не знам. Не че ни казват каквото и да било.

Беше странно да си мисля, че изглежда уморена. Приличаше съвсем на човешко същество, ранима, като джудже на фона на големия стол зад нея. Ако тя беше Ди, трябваше да се опитам да я успокоя или да се пошегувам, но с Ноала нямаше нужда да се преструвам. Тя вече знаеше какво става в главата ми, така че нямаше смисъл да ѝ показвам нещо друго, освен истината.

А истината беше, че започвах да чувствам как нещата излизат извън контрол. Отпуснах лице в ръцете си и почнах да търкам очите си толкова силно, че накрая видях цветни искри.

— Не трябваше ли да го предвидиш? Нали си великият, невероятният, свръхчувствителният ясновидец? — Гласът на Ноала беше изпълнен с горчивина, сякаш смяташе, че нарочно съм скрил от нея за надвисналата смърт и унищожение.

— Ноала, това, което се случва — откровенията на Пол, ужасните неща, които ми казваш сега, странното поведение на Ди — всичко е напълно ново за мен. Просто не съм добър… ясновидец. Мога да кажа, когато нещо не е както трябва — понякога, но не мога да видя какво точно е, кога е или дали мога да направя нещо, за да го предотвратя. Опитвам се да видя повече, но не се получава. То е просто някакво усещане, а не ясни думи. Искаш ли истината? Тук стават толкова странни неща, че дори не мога да разбера от кое всъщност ме побиват тръпки и ми се изправя косата. Аз съм… — спрях.

— … пренатоварен — довърши Ноала вместо мен, разчитайки мислите ми. — Каквото и да става, сигурно е нещо голямо като самия ад.

Стреснах се, защото ми се стори, че чух звуци в нощта. И двамата застинахме, седяхме в мълчание, заслушани в мрака, докато се убедихме, че се чуват само профучаващите някъде в далечината по магистралата камиони и тук сме само ние.

Макар цялото общежитие да спеше, не казах нищо на глас.

Вместо това прокарах пръстите си по крехките голи колене на Ноала, проследявайки линиите на костите й до мястото, където се допираха до моите колене. Загледах се в сенките, които хвърляхме на пода. *Какво, по дяволите, става, Ноала? Защо Те не ни оставят на мира? Какво биха могли да искат от нас?*

Тя мълча дълго и гледаше как изписвам букви с пръсти по кожата й. Когато проговори, гласът й беше леко нервен:

— Сила. *Тя* иска сила. И мисля, че е сключила съюз с *дийна шии*.

— Това е древният народ, който живее заради музиката, нали? Мислех, че са врагове на Кралицата.

— На *старата* кралица. Онази, която твоята приятелка негадже любезно помогна да убият в цялото й тийнейджърско великолепие. Това беше тогава, когато *дийна шии* можеха да се появяват само по време на слънцестоене и при звуците на великолепна музика. Но нещо се е променило. А това не може да е станало без позволението на новата кралица. Онзи, който… — Ноала спря за миг, после опита отново. — Онзи, когото видя, тъпия лебед, беше един от тях. Той не би трябвало да танцува наяве, освен ако не е слънцестоене, но беше тук.

— Иска ми се да го намеря. — Думите ми ме изненадаха. Произнесени на глас, гневни…

Ноала погледна към мен, очите й бяха мрачни и пламтящи от ярост, а изражението й казваше: *И на мен…*

— Изглеждаш уморена. — По някаква причина не ми харесваше да я виждам такава, уморена, също както не ми хареса да чуя как се разстройва, докато описваше лебеда фея, който се опита да я насили.

Тя дори не се замисли, преди да отговори, което, вече знаех, е най-голямото доказателство, че лъже.

— Не, не съм. — Извърна поглед встрани и после каза решително: — Ще разбера какво правят. Нямам какво да губя. Така или иначе ще умра до седмица, седмица и половина най-много.

Въздъхнах и притиснах ръцете си плътно до краката й, очаквайки да ме побият познатите студени тръпки. Нищо не стана.

— Обаче отново ще възкръснеш. Като феникс, нали? От пепелта. Така че няма да умреш наистина.

Ноала посочи с рязко движение към гърдите си.

— *Това* момиче ще умре. Всичко, което ме прави тази, която съм сега, ще изчезне. Само защото друго тяло ще излезе от пепелта, това не означава, че ще съм аз.

Плъзнах ръцете си нагоре по бедрата й и хванах дланите й,

които лежаха отпуснати встрани на стола. Събрах ги в моите и ги задържах между нас, сякаш исках да ги скрия от света. Ръцете ѝ бяха толкова деликатни и меки, с дълги грациозни пръсти. Нищо общо с моите квадратни широки длани, нито с прекалено мускулестите ми от многото свирене на гайдата пръсти.

— Щях да полудея, ако бях на твое място. Толкова си смела, че ме караш да се чувствам зле.

— Ти си смел — каза Ноала. — До глупост. Това е част от чара ти.

Поклатих глава.

— Това лято преди инцидента с колата *знаех*, че ще катастрофирам. Знаех го в мига, в който се събудих сутринта, за да отида на свиренето с групата. Знаех го през целия ден. И просто продължих да чакам да се случи. — Изсмях се горчиво. — Бях нервен през цялото време. И когато стана, си помислих само *е, значи това било*.

— Ти не можеш да четеш мислите ми. — Ръцете на Ноала бяха напрегнати в моите. — Направо съм изперкала. Нямаше да смяташ, че съм толкова смела, ако знаеше какво си мисля.

Погледнах я.

— А какво си мислиш?

Тя веднага сведе очи към ръцете си; нашите пръсти някак си се бяха сплели по-здраво. Моите — жилави, изписани, обвиваха изцяло нейните, които бяха болезнено крехки и небелязани.

— Колко е трудно. Колко е нечестно. Колко много ще боли да изгориш жива като вещица на кладата. — Изсмя се мрачно и зловещо.

— Защо отиваш тогава? След като знаеш, че ще умреш на кладата на Хелоуин, защо просто не се заключиш в някоя стая някъде? А когато *Те* запалят огньовете и поискат да влезеш в тях, им кажи да си заврат клечките кибрит там, където слънцето не огрява.

Ноала ми хвърли най-унищожителния поглед в историята на унищожителните погледи.

— Каква *гениална* идея. *Никога* не съм се сещала за това. И съм сигурна, че всичките ми предишни версии също никога не са си го помисляли. *Идиот*.

— Добре, добре. Разбрах. Това вероятно ще ми спечели още един критичен поглед, но все пак — наистина ли си сигурна?

— За какво? Че си идиот? — Ноала се засмя иронично, но пръстите ѝ затрепериха в дланите ми. Стиснах ги по-силно, за да ги успокоя.

— Сигурна, че ще изгориш.

— Беше ли сигурен, че ще умреш в катастрофата?

Хвана ме. Направих гримаса.

— Просто *знам*, разбра ли? Всички знаят и милион феи са ми казвали, но дори и преди това, и без тях, аз го знаех. Не мога да понеса да бъда в близост дори до обикновена свещ. — Раменете ѝ потръпнаха; вдигна ръце и ги обви около себе си, за да се успокои. — През изминалите години си мислех, че умирането ще бъде най-болезненото нещо, защото нямаше нищо друго, което да си струваше да помня. Нищо, което да не мога да направя отново в следващия си живот, нали разбираш? Но сега мисля, че най-много боли от друго — че ще забравя. Не искам да забравям.

— Какво се промени?

Ноала ме погледна и отвърна направо побесняла:

— Ти. Ти, задник такъв! Ти съсипа всичко. Ти направи всичко това да бъде невъзможно.

Когато казват „сърцето ми спря да бие“, е пълна глупост. Това, което се случва всъщност, е, че сърцето някак си заеква, сякаш се замисля за секунда дали наистина да спре, преди да си спомни, че ще бъде хубаво да го направи. О, мамка му, Ноала. Не и аз. Не глупавият, надут аз.

Тя се дръпна рязко от мен.

— Млъкни! Вече знам, че си задник.

— Е, какво облекчение.

Ноала ми спести повече коментар по тази тема и каза нещо друго:

— Мислех си за привличането. Имам теория. За любовта. — Дори не погледна към мен.

Преглътнах тежко, но успях да кажа:

— Трябва да е нещо специално.

Ноала ме стрелна сърдито с очи.

— Млъквай. Не мисля, че любовта има нещо общо с това кой и какъв е другият човек. Е, може би, съвсем малко. Мисля, че имаш значение само ти. Да вземем например теб — ти си един наистина самодоволен, егоцентричен задник. Но това няма никакво значение. Важно е как този задник кара другия човек да се чувства. Ако се чувства като най-доброто същество на света, когато е с теб, това ще го накара да те харесва. Наистина изобщо не е важно дали някой е добър човек или не.

Прехапах нервно долната си устна.

— Харесва ми. Като наръчник за любовта за егоисти. Не е свързано с теб, скъпи, а с мен. Аз съм влюбена в теб.

Ноала се усмихна разсеяно, без видима причина.

— Мисля, че разбираш за какво говоря. — Млъкна, а когато заговори отново, сякаш нищо вече не можеше да я спре, сякаш думите просто се лееха сами от нея. — Харесва ми как изглеждам

сега. Харесва ми как се държа и какво правя. Всички смятат, че ще ти се нахвърля и ще изсмуча живота от теб, защото те желая толкова силно, тъй като си невероятен музикант. Не вярват, че мога да устоя. Но аз мога. Ето те тук и изглеждаш изумително, а аз не съм взела нищо от теб. Дори не го искам. Всъщност искам го, направо ме убива, че не го правя, но не искам да се отказваш и от миг живот заради мен. Никога не съм го правила преди. Аз… *се гордея* със себе си. Не съм само една пиявица. Не съм просто поредната фея. Не искам да те използвам. Искам да съм тази, която съм, когато съм с теб.

Не знаех какво да й кажа. Не знаех какво изпитвам. Нямах желание да пиша нищо по ръцете си. Нито да скоча и да избягам от стаята. Не се чувствах нелепо или неловко, нито ми беше студено, нито бях гладен, нищо такова. Просто знаех, че седя тук, коленете ми докосват нейните, а челото ми е отпуснато върху пръстите ни, все още събрани в едно.

— Не искам да забравя това, защото се влюбих в теб. И не те убих — каза Ноала. Гласът й звучеше странно; беше й трудно да изкаже това, което искаше. — Не е нужно да ми отговаряш. Знам, че си влюбен в своята глупава, егоистична приятелка, а не в мен. Няма проблем. Аз просто…

Наведох се към нея и я целунах. Знам, че я изненадах, защото устните й още оформяха думата, която искаше да произнесе, когато моите устни ги докоснаха. Кожата ми се стегна от студа, съвсем малко, докато я целувах, но не ме побиха тръпки.

Облегнах се назад в стола си и затворих очи. Отворих ги отново. Облизах долната си устна, която имаше вкус на лято и на Ноала, и леко я засмуках.

Тя ме гледаше втренчено.

— Добре ли беше? — попитах я аз.

— Целувката беше хубава. Искам да кажа, не се ласкай, не беше най-добрата целувка, която някога съм получавала, но…

Гласът й звучеше толкова невероятно нормален, че знаех, че е положила големи усилия за това.

— Добре ли беше, че те целунах? — попитах отново аз. Казах го наистина бавно и предпазливо, защото и аз самият се опитвах да се овладея.

Ноала само ме погледна; аз също продължавах да се взирам в нея. После тя внимателно разгъна пръстите ми, издърпа своите от дланите ми, отдалечи коленете си от моите и се изправи. Изгледа ме за миг, застанала така над мен, русата й коса падаше край лицето й като на нежен ангел убиец. Аз само я гледах и гледах, толкова упорито, че забравих да мисля за това какво ли е изражението на лицето ми.

Ноала се приведе бавно и седна в скута ми, като присви на една страна нежните си голи крака, ухаещи на лято. *О, по дяволите*. Все още се опитвах да се владея, когато тя се протегна, хвана ръцете ми една по една и ги постави така, че да обвият цялото й тяло.

После се наклони към мен с лукавата си, особена усмивка, която ме накара да забравя кой съм аз и коя е тя.

И ме целуна.

Мислех, че можеш да отидеш в ада, ако го правиш с фея.

И аз я целунах.

* * *

Събудих се миг преди да чуя гласа й.

— Събуди се! — Гласът на Ноала ехтеше право в ухото ми. — Отвън има някого.

Отворих очи. Десният ми крак беше изтръпнал, защото Ноала седеше върху него, сгушена до мен в най-удобния стол на света.

— По дяволите — изсъсках й аз. — Не си чувствам крака.

Ноала се изплъзна от скута ми, стъпи безшумно на пода встрани от стола и погледна към ръката си, а на лицето й ясно личеше изненадата, че все още стисках пръстите й. Използвах тежестта й, за да се вдигна от стола, и се намръщих, когато изтръпналият ми крак докосна земята. Не чувах нищо.

— Какво правиш?

Гласът на Ноала беше съвсем тих.

— Искам да чуеш.

Тръгнахме хванати за ръка към задната врата. Добре де, Ноала вървеше. Аз накуцвах и се чувствах ужасно тъпо заради това. Спряхме точно пред вратата, покрита като с мантия от топлия мрак навън; все още се държахме здраво за ръце, макар да стояхме раздалечени на няколко стъпки един от друг. Сякаш играехме на цепеница и чакахме някой да се втурне през вратата и да се опита да премине през нашата „верига“[33].

Сега чух това, за което говореше Ноала.

Съливан.

Имаше два гласа зад вратата и единият от тях със сигурност беше на Съливан: прецизен и суров.

— … искам да знам каква работа имате тук. По средата на нощта, точно до общежитията.

Другият глас беше високомерен, женски и някак много познат.

— Бях на къмпинг. Не можах да заспя, затова реших да се

поразходя из града.

— Как ли пък не. Видях ви как палите стръкове мащерка. Знам за какво се прави това. Мислите, че не съм наясно, че тук става нещо странно?

Ноала се приближи до мен, за да ми прошепне съвсем тихо в ухото, притискайки устните си плътно до кожата ми така, че думите й да не стигнат до никого другиго.

— Чувала съм този глас и преди. Тя убива самотните феи.

Нямах време да обмисля идеята, че вторият глас беше познат и на двама ни; разговорът от другата страна на вратата продължаваше.

— Според мен ти смяташ, че си по-умен, отколкото си — каза женският глас. Можех почти да го напасна с лицето на жената само от снизхождението, което струеше от него. — Но всъщност не знаеш нищо. Мисля, че трябва да се махнеш от пътя ми, преди да се ядосам истински и да реша да кажа на ченгетата някои крайно неприятни неща за теб.

Ноала погледна към мен.

— Човеци — прошепна ми тя.

— О, госпожо — гласът на Съливан беше поне двайсет градуса под нулата. — Няма смисъл да ме заплашвате. Виждал съм много по-страшни неща от вас. — Пауза, боричкане. — Няма да ходите никъде, преди да ми кажете защо Ги призовавахте точно пред общежитието на децата. И не ми излизайте повече с глупостите за къмпинг или проучване на билки. Аз знам. *Знам*.

— Не е твоя работа. Ако знаеше дори съвсем малко за *Тях*, щеше да си наясно, че е по-добре да не си пъхаш носа там, където може да бъде отрязан.

Дилия, сепнах се внезапно и Ноала ми се намръщи, тъй като не познаваше името. *Лелята на Ди. Сега познах гласа й. Преди много години феите са спасили живота й и оттогава тя Им помага.*

Вежди на Ноала се повдигнаха рязко нагоре.

— Не ми казвайте какво да правя. Посветих последните две години от живота си на тези деца, за да съм сигурен, че няма да им се налага да изживеят това, през което преминах аз. — Въпреки учтивата форма гласът на Съливан вече приличаше по-скоро на ръмжене. — Но през цялото това време не ми беше хрумнало, че ще трябва да се притеснявам и от хората. Кажете ми. Сега. Какво правите тук?

Гласът на Дилия беше леден.

— Добре. Просто използвах музиката на децата, за да призова един от народа на *дийна шии*. Дължи ми услуга.

— Сигурно ме смятате за голям наивник.

— Всъщност ми изгледаш много крехък. — Дълго мълчание, през което се зачудих какво точно се случва от другата страна на вратата. — Приличаш на човек, който има много за губене, а аз познавам хора, които с удоволствие ще ти помогнат да го загубиш.

Съливан звучеше непреклонен.

— Много жестоко сте се объркали, госпожо. За щастие не съм възпрепятстван от типичните за повечето хора задръжки, нито страдам от пристрастяване към някакви материални блага, именно благодарение на вашите приятели. От друга страна, мога да ви създам големи неприятности, ако не ми кажете веднага защо сте тук.

— Правя някои услуги на новата кралица — изстреля Дилия. — Техни си работи. Неща, които не могат да уредят сами помежду си.

— Новата кралица? — Гласът на Съливан леко изтъня. — Елинор?

Сърцето ми спря. Откъде знаеше името ѝ?

— Да, Елинор. Аз ѝ пазя гърба, а тя пази моя.

Съливан вече звучеше по-напрегнато.

— Защо е дошла тук?

Мълчание. Дали имаше някакво кимване или поклащане на глава, които не можехме да видим оттук? Или нищо не се случваше?

После отново се чу гласът на Съливан, леко притеснен.

— Да не би *тук* да има повелител на детелините?

Дилия се изсмя.

— И *ти* се предполага да защитаваш тези деца! Изобщо нямаш представа какво става.

Съливан попита:

— Кой е?

Около минута отвън цареше тишина и тогава с Ноала внезапно отскочихме от вратата, защото пантите ѝ изскърцаха.

Едва успях да разпозная гласа на Съливан, когато изръмжа:

— Убих един от Тях и съм сигурен, че ще ми бъде много полесно да се справя с човек. Не си *играй* с мен.

Гласът на Дилия беше спокоен, равен и напоен с отрова.

— Момче, свали си ръцете от мен.

Вратата изскърца отново.

— Ще ти кажа само това — каза Дилия със странно приглушен глас. — Така че по-добре слушай внимателно. Ти искаш това, което искат и *Те*. Ти искаш *Те* да се махнат от човешкия свят, а *Те* искат ние да изчезнем от *Техния*. Аз ще убия всички феи, които общуват с хората, а *Те* ще убият всички хора,

които общуват с феи. Да, някои от твоите *деца* — поясни тя с презрение — може да умрат. Но като погледнеш в перспектива, ще бъдеш идиот, ако се намесиш.

Сега вече Съливан звучеше отново почти нормално.

— Защо? Защо сега?

— Ако познаваш Елинор, не би трябвало да питаш „защо“ отвърна Дилия. — Е, чуваш ли *Ги? Те* идват. И няма да *Им* хареса, че ми се пречкаш.

— Не искам да те виждам никога вече на територията на училището.

— О, определено няма да ме видиш никога повече.

Последва тишина и аз и Ноала отстъпихме назад в сенки те, в очакване някой да влезе вътре. Но вратата остана затворена и запази зад себе си Съливан и неговите тайни.

Създай текстово съобщение
217/200

До: Джеймс

Не принадлежа на това място, принадлежа на Тях. Те са изтъкани от музика като мен. Принадлежа на Люк. Миналата нощ той ми каза, че ме обича. Иска ми се да го беше чул. Толкова е странен и далечен понякога, че трябва да си припомням какъв беше преди.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Оказа се, че двамата с Пол бяхме най-глупавите умни хора, раждали се някога, защото не можехме да направим нищо с проклетата пиеса. Бяхме с Мегън и Ерик, който киснеше на стола в очакване да дойде неговия ред да си каже репликите. Казах на Съливан, че все още нямаме нужда от него, и добре, че го направихме, защото единственото нещо, с което имахме някакъв успех досега, беше да се покажем като пълни идиоти.

До пианото Мегън се мръщеше, докато четеше своята роля. Ръцете й мачкаха ужасно листовете с текста на пиесата, което направо ме побъркваше, но се опитах да се съсредоточа и да се вслушам в думите й. Тя се обръщаше към мен, но не гледаше в моята посока, защото още не беше научила наизуст нито една реплика. Произнасяше ги равно и поставяше интонацията върху всички думи по един и същи начин, така че те просто се сливаха една с друга:

— ПростодумиЛеонНомера на фокусникТоваевсичко…

Пристъпвах от крак на крак.

— Защо е толкова трудна тази част? Сякаш някой е изял цял буркан с мед и после е повърнал на сцената. А после може и да се е изпикал отгоре.

— Това не е твоята реплика! — каза възмутено Пол.

— Майтапиш се! — провикна се Ерик. Беше раздразнителен, защото още не бяхме стигнали до сцена, в която участваше и той.

— Уф, тъпото пиано ме разсейва — казах, като се стараех да не гледам към Мегън. — Мислите ли, че можем да го преместим в онази част на сцената? Заема прекалено много място.

— Защо се тормозиш с това пиано? — попита Мегън.

— Не ни трябва тук отпред, нито в центъра. Ще свирим на него само в онези сцени, в които Пол не свири на обой.

— *Това е без значение* — каза Мегън. Размахваше намачкания сценарий в ръката си — Господи, това ме дразнеше ужасно, не можеше ли просто да държи листа опънат? — и ме зяпаше. — Готови ли сме да продължим?

Пол предложи:

— Прочети последната си реплика още веднъж.

Помислих си, че ще трябва да го направи поне още десет пъти, докато започне да звучи като човек, а не като робот в женска форма, но и веднъж беше добро начало.

Мегън размаха проклетия сценарий отново и повтори репликата си.

— ПростодумиЛеонНомера на фокусникТоваевсичко…

Нямах нужда да гледам към сценария, но ми беше неудобно да погледна Мегън в лицето, така че погледът ми се рееше над главата ѝ, докато тя продължаваше да се взира в намачкания лист в ръката си.

— Аз бях там, Ана. Видях го да го прави. Пълна отврат.

— Това не е твоята реплика! — каза пак Пол.

— Майтапиш се! — обади се отново Ерик. — Обаче е вярно.

— Гладен съм. — Пол звучеше особено жалостиво. Бях им обещал да поръчам китайско, ако пропуснат вечерята в трапезарията, за да репетираме.

Прииска ми се да напиша *автомат* на ръката си, за да се подсетя да гръмна някого, но напипах камъчето на Ноала в джоба си и го потърках. Въртях го нервно между пръстите си, взирах се в текста и се опитвах да проумея защо се чувствам толкова колосално тъпо да правя това.

— Никаква храна, докато не направим и сцената с Ерик. Пиесата е едва половин час, стига сте мрънкали.

Вратата проскърца и всички погледнахме гузно натам, сякаш ни бяха хванали да вършим нещо много по-лошо от това да играем ужасно зле пиеса, пълна с метафори. Видях как устните на Пол оформят думите „секси парче“, преди да осъзная, че през червената врата на залата е влязла Ноала.

Ноала тръгна по централната пътека между сгъваемите столове — изглеждаше като амазонка в тесните си клош дънки и очевидно изобщо не ѝ правеше впечатление, че всички са се втренчили в нея. Качи се на сцената, дойде при мен и взе сценария от ръцете ми. Жълтата ѝ тениска с дълги ръкави разкриваше изкусителна част от корема ѝ; по ръкавите имаше поредица от думи, изписани с черен шрифт — *втвоитеръцевтвоитеръцевтвоитеръце*.

Опитах се да остана спокоен, но по някаква причина на лицето ми заплашваше да се появи усмивка, затова просто забих поглед в сценария в ръцете ѝ, сякаш го четях заедно с нея, и казах:

— Приятели, това е Ноала.

Тя не ги погледна.

— Здравейте — каза, без да се обръща специално към някого. — Тук съм, за да ви помогна да не звучите отвратително. Съгласни ли сте?

— Супер — прошепна Пол.

Мегън не откъсваше очи от Ноала. Мисля, че ревнуваше. Е, добре, ще трябва да го преодолее. Само от присъствието на Ноала до мен вече се чувствах по-добре.

— Добре, изиграйте пак първата сцена, за да видя какво мога

да направя — каза Ноала. Очаквах някой да оспори авторитета й, но никой не посмя. Май истината беше, че всички толкова много се радвахме да видим някого, който изглежда знаеше какво да прави — или поне се държеше така, че не ни пукаше кой е той. Тя ме погледна въпросително — имаше много лукав, дяволски вид — все едно искаше да получи потвърждение от мен, че съм съгласен да поеме нещата в свои ръце.

Сякаш някога те е интересувало дали имаш одобрението ми за нещо, помислих си аз и тя ми се усмихна самодоволно. Докосна ме леко по ръката — на едно от малкото непокрити с мастило места — и ми върна сценария. Тази глупава усмивка продължаваше да напира да се появи на лицето ми. Прехапах долната си устна и забих поглед в текста, за да успея да се овладея.

— Готови ли сме да опитаме отново?

Ноала се сви в края на подиума с леко хищнически вид, докато ние започнахме да четем първата сцена. Бяхме минали едва половината и се чувствахме още по-тъпо от факта, че сега бяхме наблюдавани, когато тя ни спря.

— Леле — каза и взе отново текста от мен. — Хора, наистина не ставате.

— Я пак ми кажи коя си ти? — попита Мегън.

Ноала махна с ръка към нея, сякаш казвайки *млъкни*, и се загледа намръщено в сценария.

— Добре… Първо, Джеймс, ти въобще не ставаш за ролята на Леон. Кръглоли… Пол трябва да го играе. Защо го караш да играе Кембъл? Кембъл е неразбран мегаломан, музикален феномен. Очевидно е, че това си ти.

Другите се засмяха.

— Наистина ли е толкова очевидно? — попитах аз.

— О, моля те — каза Ноала. Посочи отново текста. — Това тук има финеса на бубонна чума. Кембъл, брилянтният неразбран музикален гений, и неговият верен приятел Леон са разкъсани на парчета от овчедушното общество, което се страхува от истинската магия? Майчице, чудя се за кого ли може да става дума? Но поне в тази част има някакво очарование. — Посочи към Мегън, която примигна, сякаш се страхуваше, че от пръстите на Ноала ще се изстрелят смъртоносни лазери. — Мисля, че ще ти е по-лесно да отнесеш думите си към Пол-Леон, отколкото към Джеймс-Леон. Защото да се опитваш да си представиш Джеймс като Леон е просто… ха-ха. — Явно идеята й се струваше толкова нелепа, че дори не можеше да измисли подходящо сравнение. — Както и да е. Опитай така. И бъди Ана. Не си ли чела сценария? Не си ли спомняш какво става с нея?

— Ами нищо особено в сравнение с ролите на Леон и Кембъл — изсумтя Мегън.

— Мислиш така, защото не си го прочела, както трябва. — Ноала премина бързо през текста, като се стараеше да държи изправени листата, без да ги мачка — Господи, толкова си падах по нея! — и посочи едно място. — Виждаш ли тук? Криза на убежденията. Трябва да кажеш всяка от тези реплики така, че когато стигнеш до тук и изречеш последните думи, публиката да ахне — о, мамка му! — и да почувства как вече не им вярва и не ги подкрепя, както е направила и Ана.

Мегън прелисти сценария си, за да открие мястото.

— Не съм мислила за това по този начин.

Ноала сви рамене — *е, а би трябвало* — и погледна към мен.

— Ти изпълни ролята на Пол от началото. Обърни се към публиката като Кембъл. Трябва ли да ти казвам да повярваш в образа на героя си и да накараш и нас да повярваме?

Не трябваше и тя го знаеше много добре. Нямаше нужда да вземам отново сценария от нея, защото бях запомнил наизуст първата страница.

— Почакай — каза Ноала и отиде до пулта за осветлението. Изгаси лампите, които осветяваха залата, и пусна още една редица от прожекторите над сцената, превръщайки я в остров светлина сред морето от мрак в залата.

Внезапно всичко стана съвсем истинско.

— Сега — каза тя с гласа си, който пазеше само за мен, и посочи предната част на сцената. — Това е мястото ти.

Тръгнах натам — *бъди Кембъл* — и разперих ръце встрани, сякаш приветствах публиката или призовавах някой или нещо да слезе при нас от небето.

— Добре дошли, дами и господа. Аз съм Иън Евърет Джохан Кембъл, трети и последни. Надявам се, че ще задържа вниманието ви. Трябва да ви кажа, че това, което ще видите тази вечер, е напълно истинско. Може да не е изумително, нито пък шокиращо, може да не е скандално, но ще ви кажа без всякакво съмнение: то е истина. И за това… — спрях за миг — най-искрено съжалявам.

Свалих ръцете си, събрах ги до тялото си, прехапах устни и погледнах към сцената, а после се обърнах и слязох от нея. Ерик изръкопляска от залата, докато присядах до Ноала на ръба на подиума.

— Слава Богу, така е по-добре — прошепна тя в ухото ми. Нямаше нужда да го казва. Гледахме как Пол и Мегън играят Леон и Ана и чудо на чудесата, Пол беше много по-добър Леон от мен, а не знам дали заради него или заради думите на Ноала, но

Мегън също беше много по-добра Ана. Все още трябваше да надзъртат в текстовете си, но пиесата вече изглеждаше… приемливо.

— Просто думи, Леон. Номера на фокусник — каза Мегън. Дори сви рамене. Точно както би направил човек в истински разговор. — Това е всичко.

И Пол наистина се разбесня. Искам да кажа — той *беше* Леон.

— Бях там, Ана. Видях го да го прави. Една жена от публиката се разплака. Те помислиха, че е истина. Те знаеха, че е истина.

Не можах да се въздържа и се ухилих доволно.

Ноала ме ощипа по ръката и когато се обърнах да я погледна, видях, че цялата сияеше от радостта на творчеството. Нещо, което приемах за даденост през целия си живот. *Благодаря, Изи Леопард*, помислих си аз.

— Моля, имаше нужда от това — каза Ноала, но бях сигурен, че това, което имаше предвид, беше — *и аз ти благодаря*.

* * *

На момчетата не беше позволено да водят момичета в „Сюард Хол“ (при заплахата да ти бъде отсечена главата и пратена на родителите ти с препоръчана поща никой не се и опитваше да го прави), затова изчакахме доставчика с китайската храна пред вратата, а после изнесохме най-удобните столове на света от фоайето в тухления вътрешен двор отзад.

Вечерта беше просто великолепна, разстилаше се над хълмовете зад общежитието в жълти, златни и червени ярки цветове. Достатъчно студено, за да не се навъртат наоколо кръвопиещи насекоми, и достатъчно топло, за да не те побиват кръпки. Нищо не е толкова вкусно като китайския ориз с пилешко, който ядеш от кутия с пластмасова вилица, докато си се излегнал на любимия си стол, а момичето ти се е свило до теб на облегалката му.

— Опитвам се да ти кажа, че има хора, които са алергични към водата — обясняваше Пол, докато нагъваше нещо червено и доста мазно.

— Не можеш да си алергичен към вода — протестираше Мегън. — Тялото е деветдесет процента вода.

Прекъснах я.

— Не са деветдесет. Само тялото на мисис Тийвс има толкова вода. Тя на практика се разплисква, когато ходи.

Ерик изсумтя, закашля се и изплю малко ориз.

— О, това е невероятно секси — каза Мегън, гледайки го как почиства ориза от тухлите. — Както и да е, никой не може да е алергичен към водата. Все едно да си алергичен към… дишането.

Ноала метна смразяващ поглед към нея, преди да се обади:

— Вярно е. Мисля, че е имало поне два такива случая. Чела съм за тях. Толкова рядко се случва, че цяла вечност не могли да ги диагностицират, и сега тези хора трябва да правят странни неща, за да се поддържат живи.

Пол я възнагради с благодарствен поглед и добави:

— Както при онези хора, които са алергични към слънчева светлина. Получават жестоки изгаряния като малки и ако не се крият от слънцето, умират от рак на кожата. Трябва да стоят затворени и изолирани от дневната светлина през целия си живот. Иначе им излизат гигантски мехури.

— Сигурно е ужасно — каза Ерик. — Все едно да си алергичен към себе си или към живота. Сякаш си роден да умреш.

Ноала извърна поглед някъде над хълмовете. Пръстите ми обвиха китката ѝ и вниманието ѝ отново се пренесе към мен. Предложих ѝ кутията с ориз:

— Искаш ли да опиташ?

Погледът ѝ сякаш казваше — *да не се майтапиш?* Но май идеята я заинтригува или пък не искаше да ме разочарова, а може би го направи, за да прилича на нормално човешко същество пред другите, защото се наведе към мен и отвори уста. Успях да ѝ подам ориза, без да го разпилея целия в скута ѝ, което не беше толкова лесно, колкото звучи. Само едно зърно залепна на долната ѝ устна и остана там, докато тя преглъщаше храната с колебливо изражение на лицето.

— Имаш тук… ето, просто… — посочих към устната ѝ и се пресегнах за салфетките, но осъзнах, че всичките са у Мегън. Ноала можеше да го махне с ръка, но вместо това се наведе към мен — косата ѝ ухаеше прекалено добре — и така се случи, че когато Ди се присъедини при нас, аз смучех много нежно долната ѝ устна.

— Здрасти, Ди — каза Пол. Очите му бяха широко отворени и имаше изражение тип „леле, някого май го спипаха“.

Ноала бавно плъзна устната си по зъбите ми и се облегна назад, а аз преглътнах незабележимо, преди да се обърна към Ди. Внезапно изпитах желание да се изсмея.

Как се чувстваш сега, Ди?

Лицето на Ди, осветено наполовина от златистата светлина на залеза, се беше вкаменило. Тя скръсти ръце на гърдите си и ме погледна.

— Здрасти, Джеймс.

— Здрасти. — Гласът ми звучеше добре. Нормално. *Да, здрасти, Ди. Аз просто си седя тук и похапвам ориз с това страхотно секси маце. Ти как си?*

Лека усмивка се появи на лицето на Ноала.

— Поръчали сте си храна отвън? — попита Ди, макар да беше очевидно.

— Не — отвърнах аз. — Пол откраднa кола и се оказа, че е на доставчика от „Градината на късмета“. А уж бил непохватен.

Тя не се усмихна.

За разлика от моята фея.

— Има много храна — каза Ноала. Погледна ме и вече я познавах достатъчно добре, за да усетя режещата нотка в гласа й. — Ще стигне за всички ни.

Ди ме изгледа внимателно, а когато проговори, гласът й беше леден.

— Познавам Пол и Мегън. Не мисля, че съм срещала останалите.

Очевидно не се интересуваше от Ерик, когато каза „останалите“, но въпреки това й представих първо него.

— Това е Ерик, асистент на нашия учител през деня и борец срещу неправдата нощем. — Погледнах към Ноала, която се взираше в мен напрегнато по начин, който не знаех как да тълкувам. Караше ме да изпитам желание да намеря отнякъде химикалка. Или да извадя камъка на тревогите от джоба си веднага. — Това е Ноала. — Замислих се дали да добавя *моето гадже* само за да видя реакцията на Ди, но не го направих; просто погледнах луничките на Ноала и напомнящите й на океана очи и си помислих колко е различна от Ди. Разликата беше убийствена сега, когато бяха една до друга.

Осъзнах, че съм гледал Ноала прекалено дълго. Вдигнах очи отново към Ди — изражението й не се беше променило. Гласът й обаче беше успял да се стопли с няколко градуса.

— И ти ли си ученичка тук, Ноала?

Феята отмести погледа си от мен към Ди и видях как неприязънта направо струи от него. Това някак си ме изненада, защото не беше като ревността, която бях забелязал у Мегън. Беше… по-дълбока. Сякаш искаше да ме защити. Би трябвало да ми изкара акъла, но се почувствах добре.

— Уча много неща. — Ноала се усмихна на Ди; по-скоро беше измъчен опит за усмивка с оголване на зъбите. — Значи си приятелка на Джеймс?

Ди отвърна с фалшивата сценична усмивка, която ми беше позната от дните в старото ни училище.

— Познаваме се от девет години.

Ноала прокара ръката си през косата ми, трябваше да положа усилия да не затворя очи при допира ѝ.

— Това е много време.

— Ние сме много добри приятели — каза Ди.

— Ясно.

Зад гърба на Ди Пол направи знак във въздуха сякаш дращеше с пръсти, а с устни оформи едно *мяу*.

— А вие откога се познавате, *Ноала*? — попита Ди.

— О, от около месец.

Усмивката на Ди замръзна отново.

— Е, значи отскоро.

Ноала също спря да се усмихва, и то така решително, сякаш подготвяше финалния си залп. Плъзна пръстите си по косата ми и ги обви небрежно около врата ми.

— О, не ми беше нужно много време, за да разбера какво съм открила. Но не трябва точно на *теб* да го обяснявам, нали? Ти го познаваш от *девет* години.

Ди се взираше в пръстите на Ноала и в начина, по който тялото ми цялото беше наклонено към нея, и лицето ѝ леко се изопна.

— Да — отвърна тя. — Така е, няма нужда да ми го обясняваш. — Очите ѝ шареха из нашата странна групичка: Мегън и двете ѝ отворени кутии с храна, Ерик и китарата му, облегната на стената, Пол с опулените си кръгли очи, Ноала и пръстите ѝ, заровени в тениската на гърба ми, и аз. Знаех как изглежда отстрани. Изглеждаше, че се справям добре без нея. Седях тук с моите приятели, смеехме се, похапвахме китайско, напълно доволни от живота си. А Ноала седеше на облегалката на стола ми и всеки можеше да си помисли, че е луда по мен и че сме заедно като истинска двойка.

Както би казал Кембъл: „Може да не е изумително, нито пък шокиращо, може да не е скандално, но ще ви кажа без всякакво съмнение: то е истина. И за това най-искрено съжалявам“.

Вярно беше. Аз наистина *бях* добре.

И искрено съжалявах.

Защото бях решил, че ще се почувствам страхотно, ако ситуацията се обърне и Ди се окаже на моето място, но не беше така. Видях изражението на лицето ѝ — по-скоро *липсата* на изражение — и го разпознах веднага, защото го бях виждал прекалено често на моето лице преди това.

Тя измърмори нещо, за да оправдае тръгването си, и макар да съжалявах, не изпитвах чак толкова вина, че да я последвам. Не го направих заради Ноала. Бях сигурен, че макар феята да я мразеше, нямаше да ме спре да тръгна след Ди и да се опитам да

облекча болката й.

Но вече нямах желание да я утешавам. Нима тя някога го беше правила за мен? Приключих с това.

Изпитах силно желание да целуна Ноала, защото тя ме беше освободила.

Ноала

Не е нужно да казваш на птицата, че е птица.
Или да напомняш на рибата, че трябва да плува.
Само ние, хората, губим посоката,
само ние, хората, се нуждаем от имена.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Бях започнала да възприемам най-удобните столове на света, както ги наричаше Джеймс, като моето лично малко царство. Мислех си, че трябва да изляза и да изпълня обещанието си да разбера какво точно става тук, но малко преди полунощ Джеймс се измъкна от стаята си, за да ме види. Беше бос, стъпваше напълно безшумно и изглеждаше много сладък по тениска и спортния клин, с който обикновено спеше. Станах от стола, за да го пресрещна на половината път във фоайето, и от близо видях, че не изглеждаше само сладък, но и безкрайно изтощен. Големи торбички под очите му. Като се замисля, не можех да си спомня откога не беше спал.

— Привет, откачалке. — Личеше, че се чувства малко неудобно в мое присъствие сега, когато не правехме опити да се убием взаимно.

Стоях там с отпуснати отстрани на тялото си ръце.

— Привет, задник.

И после се целунахме. Не беше луда и страстна целувка, а просто нежно и леко докосване на устните, защото можехме да си го позволим. Почувствах се странно, сякаш бяхме напълно различни хора от тези, които бяхме по-рано през същия ден, когато аз се държах като строгия режисьор за пръв път през всичките си животи или когато Джеймс хапеше устните ми пред своята приятелка, не-гадже. Не беше лошо, просто странно. Не знам защо, но досега не смятах, че Джеймс е способен на такъв вид целувки.

Без да си говорим, се наместихме в един от големите плюшени столове и се сгушихме един в друг; отпуснах глава на гърдите му и се заслушах в бавните и успокояващи удари на сърцето му.

Чувах мислите му. Чудеше се как да ме попита — *какво правим?* Мислеше и за наближаващия Хелоуин. А после се сети,

че мога да чувам мислите му, и се почувства виновен, защото не искаше да ми припомня колко малко живот ми остава.

Сякаш можех да забравя.

— Беше страшна на репетицията — прошепна Джеймс, за да отклони потока на мисълта си от края на месеца.

— Знам.

Думите му заглъхваха в косата ми.

— Е, нямаше голям екран или нещо такова…

— Млъкни. — Не знам защо, но не ми се говореше нито за щастието, което бях изпитала, нито за Хелоуин.

Нараних го. Мислите му прескочиха към камъка на тревогите и как му се иска „Балада“ да е неговият подарък за мен, но не каза нищо. Джеймс никога не показваше, че нещо е наранило чувствата му.

— Млъкни — обадих се отново, макар той да не беше казал нищо на глас. Трябваше да положа голямо усилие гласът ми да прозвучи нормално. По някаква причина гърлото ми беше пресъхнало, едва преглъщах и ми беше трудно да дам плът на това, което изпитвах. — Знаеш, че я харесвам. Просто искаш да погъделичкам егото ти.

Джеймс се хвана за думите ми.

— Така е. Искам да ми кажеш колко съм чудесен и невероятен. Ти си изумително интуитивна, сякаш *наистина ми четеш мислите*.

Ощипах го.

— А ти си изумителен *кретен*.

Той издаде доволен звук, сякаш бе поласкан.

Не каза нищо повече, нито пък аз, така че си стояхме там, сгушени един в друг, със затворени очи, вслушвайки се в спокойното си дишане. Красавицата и Звяра. Е, май по-скоро бяхме Звяра и Звяра.

Не смятах да заспивам. Всъщност, освен онзи един път, не бях спала никога в живота си. Знаех какво означават думи като „уморена“ или „отегчена“, но не и „сънлива“ или „изтощена до болка“. Не и досега. Не и след като от Хелоуин ме деляха само няколко дни, а не бях правила сделка от месеци и тялото ми започваше да ме предава. Исках да спазя обещанието си пред Джеймс и тази нощ да разбера какво правят феите тук. Или по-точно, какво общо имат учениците с това.

Но заспах. За три часа и двайсет и седем минути.

Умората ми ме плашеше. Струваше ми се, че в някоя от тези нощи мога да затворя очи и да не ги отворя никога повече. И после — нищо. Това ни казваха винаги — феите нямат душа.

Докато спях, Джеймс се беше извил малко встрани от мен,

със свити юмруци, готови за жестоката битка, която винаги водеше със съня си. Позата му ми позволяваше да се изправя бавно от стола и да напусна тялото си, без да го събудя. В мига, в който станах невидима, видях по пода да се разпиляват сухи листа, а косъмчетата по ръцете на Джеймс настръхнаха.

Преди обичах да гледам вихрушката от листа, която съпътстваше промяната на формата ми. Беше като символ на свободата ми. Можех да бъда навсякъде. Доскоро, когато се променях, се появяваха цветя и зелени летни листа. После цветята бяха заменени с горски плодове — малини, къпини — и шушулки със семена, а листата бяха първо жълти, после червени. Сега листата бяха стари, сухи и мъртви. Нямаше цветя. Нито шушулки.

Понесох се извън общежитието, над хълмовете, за да намеря онова, което винаги бях избягвала: феите.

Прозях се леко. Вече отново бях уморена.

Ноала

Танцуваме, танцуваме —
душата ми отделяш ти от тялото.
Извиваш се, въртиш се —
разкриваш малка част от цялото.
И смеем се замаяни,
така далеч съм от началото.
Аз падам, падам в мрака, забравила коя съм.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

За втори път видях сборището на танцуващите феи зад „Торнкинг-Аш“. В мига, в който стъпих в средата на техния кръг, студът на октомврийската нощ изчезна, прогонен от жегата, която излъчваха танцуващите тела и смехът им. Бясната музика завладя изтощеното ми тяло изведнъж, тласна ме напред и прогони всяка мисъл от главата ми, освен една: *танц*.

Както винаги, тръгнах към музикантите, като наблюдавах линиите, които телата им очертаваха, докато освобождаваха мелодията от фиделите, флейтите и арфите. Застанах до тях и започнах да се олюлявам, оглеждайки безбройните феи на хълма, а сърцето ми следваше ритъма на бумтящия тъпан. Идеята да дойда тук ми се струваше много добра, тъй като танците освобождаваха задръжките и все някой щеше да се похвали с това, което правеше, но след като вече наистина бях тук, направо се смразих от неизмеримото множество на танцьорите и непосилността на задачата.

Някаква ръка хвана моята и ме издърпа встрани от музикантите. Обърнах се, като се препъвах, и видях един от *дийна ши*. Лицето и косата му бяха искрящо светли като вътрешната страна на свежо листо. Опитах се да се отскубна от хватката му, а стомахът ми се беше свил от притеснение.

— Почакай — каза той. Момиче от народа на *дийна ши* се появи до него; беше облечена с дълга бална рокля, разкъсана в долната си част — отдолу се показваха работни дочени панталони, покрити с множество верижки. Момчето, което държеше ръката ми, каза: — Исках само да проверя дали наистина си ти. Мислех, че си мъртва.

Издърпах пръстите му, все още впити в плътта ми, със

свободната си ръка.

— И защо си смятал така?

Той се наведе по-близо към мен.

— Мислех, че и теб са убили. Защото общуваш с хората.

Момичето зад него прокара демонстративно пръст през гърлото си, в случай че не бях разбрала напълно смисъла на „убили“.

Спрях и опитах отново да го отблъсна.

— Кои сте вие?

Момичето каза:

— Аз съм Уна, а той е Брендън. — И после се засмя, сякаш това беше изключително забавно.

Присвих очи.

— И каква е причината за очевидния ви интерес към мен?

Брендън погледна към другите феи.

— Танцувай с нас — каза Уна, хвана с едната си ръка Брендън, а другата протегна към мен.

— Стискаш ме прекалено силно — изръмжа Брендън към нея, но освободи китката ми и нежно постави дланта си върху моята, сякаш ми предлагаше примирие. Когато се поколебах, добави: — Заради гайдаря е.

Хванах здраво ръката му.

И се понесохме в танца, само тримата, малък кръг в по-големия около нас. В един момент Уна се пусна и с грациозен подскок се завъртя във въздуха на сантиметър от главите ни. За секунда видях искрящ кръг над нас, приличащ на ефирна паяжина — тя падна върху ни и ни покри точно когато Уна отново хвана ръката ми.

Обзе ме странно чувство, сякаш звукът на музиката беше изсмукан от ушите ми и се беше превърнал в приглушено тананикане, носещо се от много, много далече.

— Не бихме искали някой да чуе разговора ни, нали? — каза Уна. — Продължавай да следваш стъпките на другите, за да не забележат. Отдай дължимото възхищение на сръчността ми, *леанан шии*.

— Направо невероятно — казах аз. — А сега, какво за гайдаря?

— Всъщност не става дума само за него — намеси се Брендън. — Каза го само за да дойдеш тук с нас. По-скоро се отнася за мъртвите.

— Което е свързано с гайдаря, защото той ще бъде един от тях — добави Уна със сияйна усмивка. — Както и ти. Така че май се отнася също и за теб.

— Първо, трябва да ни кажеш на чия страна си — продължи

Брендън. — На страната на феите или на страната на хората.

— И не се опитвай да ни мамиш — предупреди ме все така лъчезарно Уна.

Продължаваха да ме стискат силно за ръцете, докато се въртяхме и танцувахме; чувствах се в капан. Не можех да лъжа, но не можех и да им кажа истината. Не можех да си представя какво щяха да направят, ако започнех да им говоря за чувствата си. Мълчанието ми увисна във въздуха като присъда.

Брендън наблюдаваше лицето ми определено със задоволство.

— Добре. Надявах се да си влюбена в гайдаря. Народът на *дийна шии* не изпитва чувства — особено към човешките същества, но точно сега имаме нужда от този човек. Ти си толкова близо до хората, колкото е възможно за една фея, а привързаността ти към гайдаря ме убеждава напълно, че можем да ти вярваме. Знам на коя страна ще застанеш.

Гласът ми беше суров.

— Какво искате от мен? Вече умирам. Нямам намерение да ви бъда момиче за поръчки.

— Нашата нова *кралица* — язвителността в гласа на Брендън се чу съвсем ясно — преследва неуморно човешките повелители на детелините, където и да отидат. Носят се слухове, че възнамерява да се съюзи с Господаря на смъртта и да унищожи силата на тези хора, които привличат феите, както светлината привлича пеперудите, но не знам каква нечиста магия смята да използва за тази героична цел.

— Но можеш да си сигурна, че ще има намесена кръв — каза Уна. — Много кръв!

— Да — съгласи се Брендън. — Човешка кръв. Хората ще пострадат. Не *дийна шии*.

— Тогава защо се намесвате? Особено ако не изпитвате чувства към човешките същества? — попитах аз.

— Едно е да си свободен — започна Брендън. — И съвсем различно да смениш един господар с друг. Въпросът е дали сме готови да заменим зависимостта си от повелителите на детелините за служба на рогатия господар? Да загубим отношенията си с хората само за да станем като загубените души и тъмните феи, които вече са под неговата власт? Наистина е трудно да следваш Елинор, защото тя води всички ни към това мрачно място.

Не можех да не се съглася.

— И какво искате да направя?

— Наблюдавай Повелителката на детелините — каза Брендън. — Постарай се да я опазиш на този Хелоуин.

Няма що, точно това горях от желание да правя през последния ден от живота си: да бъда бавачка на Ди.

— Малко ще бъда заета тогава — казах рязко аз. — Ще изгарям на празничната клада, не помниш ли?

— Затова ни трябва и гайдарят — отвърна Брендън. — Кажи му всичко. Той я обича.

Спънах се. Уна ми помогна да се изправя. Около нас танцьорите сякаш увеличаваха скоростта, музиката беше все по-трескава, по-настоятелна. Както се въртяхме, изведнъж зърнах Елинор и нейния консорт, които пристъпваха в средата на кръга. Въздухът потрепери от красотата ѝ. Бъдещият крал на нашия свят хвърли крадешком поглед към своята любима, когато тя не гледаше към него, и за частица от секундата видях, че беше уплашен.

Препънах се отново.

— Май приключихме с танците — обърна се Уна към Брендън.

— Аз решавам кога съм приключила — прекъснах я аз. — Никой не ме познава, освен мен.

Но те пуснаха ръцете ми и звукът на музиката нахлу в ушите ми по-силно отпреди.

Въпреки това се завъртях на пръсти, много по-лека без тях. Останалите ми правеха път, докато танцувах сама. Ритъмът пулсираше в тялото ми, неумолимо, подлудяващо, в хармония с ритъма на сърцето ми. За миг си представих, че Джеймс е тук, на сборището, и танцува с мен. Щом мисълта оживя в съзнанието ми, вече не можех да я залича: загорелите му от слънцето ръце, обвити около талията ми, силното му тяло, плътно прилепнало и парещо до моето, наболата му брада, която жулеше кожата ми… Изпълни ме толкова пареща *нужда*, че не можех да дишам.

Беше като сън наяве. Тъпаните биеха, обещавайки безкраен танц и вечен живот, и аз затворих очи и се оставих на фантазията си…

Пръстите на Джеймс, притиснати до голата кожа на кръста ми, докато се носим в ритъма на музиката, ме възпламеняват. Той ухае на кожа и сапун, челата ни са допрени едно до друго, устните му притискат моите, бедрата ни са неразделни, телата ни се движат като съвършен хармоничен инструмент, извиващ се шеметно във всички посоки, нагоре, надолу, нагоре, надолу… Музиката ни понася и тласка безспирно напред — *танцувай, танцувай, танцувай* — и тялото ми крещи до полуда *още, още, още*.

Не знаех дали светът се върти или аз.

Желаех го. Толкова силно исках да бъде тук, да танцува с

мен, че почти можех да чуя гласа му.

Ноала. Ноала. Отвори очи.

На хълма се стъмваше; нощта надвиваше светлината от кръговете на феите. Музиката заглъхваше. Чувах само тъпана, който продължаваше да бие с ритъма на сърцето ми.

По дяволите, Ноала.

Можех да видя звездите над мен и усещах аромата му, гайдата му, дъха му, кожата му.

Ноала, просто ми кажи какво да направя. Не знам какво да правя. Кажи ми как да ти помогна.

Мислех си само, че ако беше дошъл по-рано, можехме да потанцуваме заедно.

Създай текстово съобщение
248/200

До: Джеймс

Все още не мога да повярвам, че убих някого. Аз съм убийца. Знаеш ли какво направи Люк? Сви рамене. Лъгала съм се през цялото време. Истинският Люк изчезна, опитвах се да обичам призрак. Той знаеше какво ще ми се случи и не го спря.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Създай текстово съобщение
73/200

До: Джеймс

О, Господи, през цялото време е бил някой друг, не Люк. Какво да правя?

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Създай текстово съобщение

236/200

До: Джеймс

Човекът, на когото можех да се доверя, е бил тук, точно до мен. Пишех му есемеси, но не ги пращах. Като този, който също няма да изпратя. Вече е много късно и не искам да пострадаш. Чувам ги, те идват. Обичам те.

От: Ди

Изпращане на съобщението: да/не
Съобщението ви не е изпратено.

Запазване на съобщението: да/не
Съобщението ви ще се пази 30 дни.

Джеймс

Беше толкова рано, че дневната светлина изглеждаше ужасно крехка; струваше ми се, че ако си поемех по-дълбоко въздух, светлината на хоризонта щеше да се взриви и да се разсее в тъмнината. В този смразяващо студен сумрак намерих Ноала в подножието на хълма, зад училището. Кафявият ми суичър изобщо не ме пазеше от студа и само няколко минути след като приседнах до нея на земята, вече зъзнех.

— Ноала — повторих отново, защото не знаех какво друго да кажа.

Толкова бях свикнал с нейния напорист характер, с проявите й на сила и дори арогантност, че сега просто не можех да откъсна изумения си поглед от нея. Беше полегнала в тревата и приличаше на онези пластмасови кукли, използвани за модели за първа помощ, с разперени встрани ръце; голите й дълги крака бяха кръстосани един върху друг. Тя наистина беше просто едно момиче с нежно, крехко тяло, което сякаш беше облякло нечии чужди дрехи, за да изглежда по-голямо.

Защо не се събуждаш? Дишането й беше много забавено, все едно не й костваше никакво усилие просто да пропусне едно поемане на въздух и после още едно, и още едно…

Скърцах със зъби и замръзвах от студ, но свалих суичъра си и завих с него голите й крака. Пъхнах едната си ръка под коленете й — Господи, кожата й беше направо *ледена* — а другата под врата й, повдигнах я в скута си и я притиснах към тялото си.

По кожата ми плъзнаха тръпки, но този път не бяха от нея, а от студа. Облегнах главата й на гърдите си; дори през тениската си усещах колко хладна беше бузата й. Свих се по-близо до нея. Дъхът й обливаше лицето ми, но този път не усещах никакво ухание. Нямаше цветя. Нищо.

— Какво не е наред? — попитах аз.

Не изпитвах нито тъга, нито гняв, понеже не можех да си представя защо все още не отваря очите си. Можех да мисля само за това, че седя в средата на полето с умиращо момиче в ръцете си, а мозъкът ми отказваше да се съсредоточи върху нещо друго, освен това как косата й падаше върху лицето й, лишената от цвят трева на зазоряване и една малка част от ръкава на суичъра ми, която се беше разнищила.

Изведнъж си дадох сметка, че още някой се беше свил на тревата срещу мен, и това направо ми изкара ангелите, защото не знаех как е дошъл тук, нито колко време е стоял и ни е наблюдавал.

— Сантименталността е доста опасно нещо — каза този някой и с ужас осъзнах, че знам чий е този глас.

— И как стигна до този извод? — попитах, като измъкнах ръката си изпод коленете на Ноала, за да може Елинор да види желязната ми гривна.

— О, не се притеснявай, гайдарю — каза тя. — Този път не съм дошла, за да отнема живота ти. Зърнах тревогата ти и просто реших да видя дали не мога да бъда от помощ на един от моите умиращи поданици.

Беше толкова ужасяващо красива по един сладък и жесток начин, че гърлото ми се присви от непозната болка. Коленичи пред мен и протегна дългите си пръсти към челото на Ноала, но не я докосна.

— Наистина не разбирам как може да понася това желязо, бедничката. Каква ирония — в крайна сметка именно човек ще я убие.

— Откъде ти хрумна?

Елинор се изправи отново, бледозелената й рокля се разпиля около нея като ефирни цветя в тревата.

— Е, все пак тя е *леанан шии*, гайдарю. Със сигурност си наясно как поддържа живота си?

Беше права. Аз бях виновен. Просто досега не си бях позволил да мисля за това.

— С живота на другите, нали? С живота на хората.

— С години, гайдарю. Тя взема години от живота на тези, които дарява с вдъхновението си. А от теб не е взела нищо, нали? — Кралицата събра грациозно ръцете си в скута си и ги изгледа нежно, сякаш позицията на събраните й един до друг пръсти й доставяше истинска наслада. — Както казах, сантименталността е доста опасно нещо. И също така много човешко.

Разтреперих се целият — и от студения въздух, и от близостта на Елинор. Всичко в мен крещеше, че тя е древно, диво създание и трябва да се махна *веднага* оттук. Беше ми нужна цялата ми сила, за да не пусна Ноала на земята и да не се разкарам на мига от това място.

— Колко години й трябват?

Кралицата на феите вдигна лицето си към мен и ми се усмихна с ужасяващо съвършените си перлени зъби. Разбрах, че се е надявала да задам точно този въпрос. Но не ми пукаше. Просто исках да знам.

— Мисля, че две години ще й стигнат, за да издържи до Хелоуин — каза тя и се усмихна отново, този път на ръцете си, малка, почти неуловима усмивка, от която тревата около нас се

олюля. — Тя трябва да изгори, нали знаеш. Тялото ѝ живее само шестнайсет години дори да не се е лишавала от човешки живот. Затова отива доброволно на кладата на всеки шестнайсет години. Бедното създание е наясно, че ако не се изпече доброволно — Елинор сви рамене, — ще умре завинаги. Разбира се, сега вероятно ще умре, каквото и да стане.

Затворих очи за частица от секундата. Исках да ги държа така по-дълго, за да помисля малко, но мисълта, че няма да виждам намиращата се толкова близо до мен Елинор във всеки един миг, ми се струваше най-страшната на света.

— Как да го направя?

Елинор ме погледна нежно.

— Какво да направиш, гайдарю?

С голямо усилие процедих през зъби:

— Да ѝ дам две години от живота си. — Две години не са много време. Когато стана стар побъркан дядо, няма да ми пука дали ще умра две години по-рано. Бях готов да направя всичко, за да върна топлината в студената до смърт кожа на Ноала и цвета в устните ѝ.

— Знаеш, че тя ще те забрави, след като изгори, нали? — Устните ѝ бяха присвити като съвършена по форма роза, но очите ѝ искряха. Беше като малко дете, което знаеше някаква тайна и се пръскаше от нетърпение да я сподели.

— Така си мислех преди — отвърнах аз. — Но предполагам, че сега ще ми кажеш нещо друго.

Слънцето се надигаше зад хълмовете. Устните на Елинор се разтегнаха широко от удоволствие и събудиха в мен спомени за пеперуди, цветя, слънце, смърт, разложена плът…

— Така е — каза тя, леко задъхвайки се. — Не позволявай някой да твърди, че Кралицата не е загрижена за своите поданици. Ако ти се довери напълно и ти каже истинското си име, гайдарю, истинското си име, което ще ти даде власт над нея — както става с всички феи — можеш да съхраниш спомените ѝ. Ще я гледаш как изгаря от началото до самия край и когато това стане, трябва да кажеш на глас истинското ѝ име седем пъти, без прекъсване, и щом тя се надигне възродена от пепелта… ще си спомни всичко.

Подозрението направо физически пропълзя по кожата ми, но думите на Елинор звучаха като истина. Все пак трябваше да попитам:

— Защо искаш да ѝ помогнеш?

Кралицата разпери небрежно ръце, сякаш отваряше книга, и сви деликатно ръце.

— Просто съм великодушна. Сега, по-добре побързай и я

целуни, гайдарю. Дай й чрез дъха си две години, ако това желаеш. — Изправи се и изтупа коленете си с бледите си, бледи ръце. — Та-та!

И с едно потрепване на въздуха наоколо и рязко свиване, което прониза дробовете ми, тя изчезна. И слънцето изгря. И Ноала беше до мен.

Отместих разпилените светли кичури коса от луничавото й лице и леко притиснах устни до нейните. Не чувствах, че целувам Ноала. По-скоро все едно беше труп. Нищо не стана. Целувах мъртво момиче и нищо не се получаваше.

Две години, Ноала. Не е чак толкова много. Искам да ти ги дам. Просто ги вземи. Целунах я отново и вдишах силно дъха си в устата й.

Все още не чувствах никаква промяна. По дяволите. Не трябваше ли да се съживи и да подскочи, ако номерът действа? Пробвах отново — три пъти за късмет, нали? — и се опитах да си представя как моят живот се влива в нея. Не ми пукаше, че ще ми отнеме две години. Не ми пукаше дори да бяха десет. Главата й се отметна назад и кожата й изпръхна цялата. Изглеждаше мъртва и студена като замразено пиле.

— *По дяволите,* Ноала! — Ръцете ми трепереха, а малко по-късно и цялото ми тяло се разтресе. Извадих телефона от джоба си, отворих го с една ръка, затворих очи и се опитах да извикам в главата точните цифри. Представих си ги изписани върху кожата ми и те се появиха. Набрах номера и позвъних.

Телефонът иззвъня два пъти и гласът на Съливан, дрезгав и сънлив, се чу от другата страна:

— Ало? — После добави като по задължение: — Тук е Патрик Съливан от „Торнкинг-Аш“.

— Имам нужда от вас — казах аз. — Помогнете ми.

Внезапно дрезгавият глас прозвуча много по-будно:

— Джеймс? Какво става?

Не знаех какво да му кажа. *Едно момиче умира в ръцете ми*.

— Аз… Има ли някой друг буден? Трябва да доведа някого. Имам нужда от помощта ви. — Осъзнах, че се повтарям, и млъкнах.

— Нямам представа за какво говориш, но ще отключа задната врата. Явно не си го направил още…

— Ще бъда там след няколко минути — прекъснах го аз. — Съливан казваше още нещо, но аз затворих телефона и го прибрах обратно в джоба си. Подхванах Ноала под мишниците и под коленете и се опитах да я вдигна.

— Хайде, миличка. — Изправих се на крака и се олюлях леко. Суичърът ми падна на земята. Все тая, ще го взема по-късно.

Заклатушках се из високата трева — на места стигаше до кръста ми, докато стигнах до територията на училището и след това минах откъм гърба на общежитието.

Съливан ме чакаше на задната врата по пижама. Без да каже и дума, задържа вратата, докато пренасях Ноала вътре.

Каза само:

— Стаята ми е отворена.

Вътре все още миришеше на канела и маргаритки, макар никъде да не се виждаха нито свещи, нито цветя; по целия под бяха разпилени изписани листове. Съливан ми посочи леглото си, което беше напълно оправено и осветено от студената светлина на бледото утринно слънце, влизаща през прозореца.

Трябваше да положа Ноала внимателно на леглото, но ръцете вече адски ме боляха и по-скоро я изпуснах върху него.

Съливан постави ръката си на рамото ми.

— Ученичка ли е?

— Не. — Махнах косата от лицето й. — Оправи я.

Той се изсмя някак отчаяно.

— Явно имаш голяма вяра в мен. Какво й е?

— Не знам. Мисля, че аз съм виновен. — Не го поглеждах. — Тя е фея. Муза.

— Господи, Джеймс! — Съливан ме стисна силно за рамото и ме обърна към себе си. — Ти ми каза, че не си сключил сделка с нея! Какво, по дяволите, прави в леглото ми?

Стоях там, пръстите му се забиваха в плътта ми, а аз се взирах в него. Той трепереше и по цялото му изражение личеше, че в момента ме мрази.

— Не съм направил нищо. И затова тя е тук. Не взе нищо от мен и мисля, че сега умира. Мистър Съливан, моля ви.

Той ме погледна отново.

— Моля ви.

Не можах да позная гласа си. Звучеше странно. Слаб. Отчаян.

Съливан издиша тежко и ме пусна. Потърка лицето си с ръка известно време, сякаш мислеше за нещо, а после застана до мен пред леглото.

— Джеймс, сигурно грешиш. *Леанан шии* изчезва, когато не е получила редовната си порция енергия. Не може да остане видима. Тази фея — това момиче… това е странно — реакцията е напълно човешка.

— Тя не е човек.

Съливан постави ръка на челото на Ноала, очите му пробягаха по цялото й тяло.

— Много е слаба — отбеляза той. — Кога за последно е яла?

— Какво? Не знам. Тя не яде човешка храна. — Но щом го

казах, се сетих за зрънцето ориз, полепнало по устната й.

— Да бе, много смешно. Покрий я, замръзва.

Скри се в малката кухничка и чух как отваря вратата на хладилника. Измъкнах одеялото изпод краката на Ноала и го метнах върху нея. Прокарах пръст по студената й скула; нямаше никакъв признак, че е започнала да се стопля. Проследих тъмните хлътнали кухини под затворените й очи. Обзе ме някакво странно самосъжалително чувство, прииска ми се да се свия на кълбо до нея и също да затворя очи.

Когато Съливан се появи от кухнята, около него се носеше силен плодов аромат.

— Това е сода — каза, сякаш се извиняваше. Очите му се спряха за миг върху пръстите ми, които все още докосваха кожата на Ноала. — Най-сладкото и наситено със захар нещо, което имам подръка. Имам и мед, но е прекалено лепкав. Изправи я. Надявам се, че ще може да го преглътне. Нямам идея какво, по дяволите, правя.

Опитах се да повдигна леко Ноала. Тялото й увисна безжизнено на рамото ми. Имах чувството, че със Съливан сме като бавачки на малко дете. Повдигнах челюстта й, а той започна да налива содата в устата й.

— Леко, да не се задави.

Облегнах главата й назад и прокарах ръка по гърлото й. Бях виждал Ди да прави така, когато искаше кучето й да преглътне хапчетата си.

Ноала преглътна.

И после още веднъж. Продължихме да го правим, докато се убедихме, че е изпила поне половината чаша сода, и после тя се закашля.

Кашлянето е добър признак, нали?

— Още? — попита Съливан. Не знаех кого точно пита, защото изобщо не разбирах какво правим.

Ноала отвори очи. За около секунда изглеждаше като че ли погледът й не може да се съсредоточи върху нищо, просто се рееше, но после видях как очите й се спират върху мен, после върху Съливан и след това оглеждат стаята.

Първите думи, които каза, бяха типични за нея.

— О, мамка му.

Ноала

Приятелят Смърт ме разкъса парче по парче,
а аз във дланта му гнездото си свих.
Погълна ме той наведнъж като малко дете,
потънах в усмивката нежна, бледен и тих.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

— По-добре ли се чувстваш? — попита ме Джеймс. По някаква причина ми напомняше за ябълка. Лицето му беше загоряло от всичките следобеди, прекарани навън в репетиции, а след като косата му беше пораснала отново, изглеждаше дори още по-червена отпреди. Всичко, свързано с него — как стоеше на хълма до мен, а пръстите му си играят с връхчетата на златната трева — наистина ми напомняше за ябълка. За къснозреещите плодове, които се наливат през лятото, преди да се разкрият в пълната си прелест.

Мачках нервно опаковката на някакъв десерт, озовал се неизвестно как в ръцете ми.

— Всичко е по-добре от смъртта, нали? Какво, по дяволите, иска от мен Съливан? Защо ме прати на този хълм? Не съм някакъв енот, който си намерил да рови в боклука ти. Не можеш просто да ме върнеш обратно в дивата природа и да очакваш да се изпаря.

Джеймс ми се усмихна леко, но видях, че пръстите му потъркват камъчето на тревогите в джоба му.

— Не мисля, че Съливан очаква да изчезнеш отново в пустошта, моя скъпа пепелянке. Може би се надява. Но не го очаква. Каза, че иска да си поговорите.

— Можем да си говорим навсякъде.

— О, прекрасно го знам. Но разбирам какво има предвид. Твоето… някак определено нетрадиционно и — малко е да се каже — проблемно появяване може да привлече нежелано внимание. Особено в момчешкото общежитие.

Сухата трева изшумоля, когато полегнах по гръб на земята и се загледах в дълбокото синьо небе. Нямаше нито един облак и както си лежах така, не виждах никое от ярко оцветените дървета в подножието на хълма. Все пак всичко в този ден — студът, който хапеше кожата ми, миризмата на пушек и гора, устремният

порив на вятъра — крещеше, че Хелоуин вече е тук.

Джеймс се наведе над мен, тялото му хвърляше сянка върху моето. Когато слънцето не ме докосваше, ми ставаше ужасно студено.

— Добре ли си?

— Спри да ме питаш това — казах аз — Супер съм. Направо цъфтя. На върха на щастието съм, няма накъде повече. Как ме откри?

— Лежиш в тревата на метър от мен. Не е нужна голяма интелигентност.

— Легни долу, за да те шамаросам — казах му аз, а той се усмихна с обичайната си полуусмивка. — Имах предвид преди. Как ме откри на хълма, когато изпаднах в безсъзнание? Беше нощ.

О, Господи. Изчерви се. Дори не знаех, че Джеймс Морган може да се изчервява. Със сигурност знаех, че не можех да си го представя. Той извърна поглед, сякаш така щеше да прикрие поруменелите си страни, но все още виждах червените му уши.

— Аз… аз те сънувах.

— Сънувал си ме? — Първото, за което помислих, бяха всички онези нощи, в които беше сънувал Ди, а не мен. После си дадох сметка какво означаваше изчервяването му. — *Какъв* точно беше сънят?

Джеймс разсеяно погали камъчето в джоба си, преди да скръсти ръце на гърдите си.

— Ха. Много добре знаеш какъв беше сънят.

Намръщих се за миг и го погледнах изненадано, но след това се сетих, че той смяташе, че вече съм разчела мислите му. И тогава осъзнах, че не го бях направила.

А после разбрах, че не мога да го направя.

Взирах се в него и се опитвах да открия каквато и да било следа от мислите, които нормално виждах и тълкувах, но там нямаше нищо. Дори не можех да си спомня как го бях правила преди. Беше като да откриеш, че си спрял да дишаш, и да се опиташ да си спомниш как се вкарва въздух в дробовете.

Джеймс вдигна ръце в знак, че се предава.

— Ей. Нямам власт над подсъзнанието си. Не можеш да ме държиш отговорен за фантазиите ми по време на сън. Сериозно се съмнявам, че мога да танцувам така в реалния живот.

Докато се опитвах да уловя мислите му, внезапно забелязах нещо. Той вече не беше златист. Кога бях спряла да виждам музиката вътре в него? Не можех да си спомня последния път… И после разбрах. *Знаех*, че не той се беше променил. А аз.

Както лежах в тревата, вдигнах ръце и покрих лицето си.

— Не става дума за съня с танца. — Думите на Джеймс не бяха въпрос. Чух как приседна на земята до мен. — Станало ли е нещо през тази нощ?

— Не мога да чуя мислите ти — прошепнах, но не махнах ръцете си.

Джеймс мълчеше. Не можех да разбера дали защото не знае какво да каже, или защото внезапно е осъзнал колко важно е било това за мен. После се протегна и смъкна ръцете ми от лицето, защото след като не можех да чувам мислите му, поне трябваше да виждам изражението му. Но не гледаше към мен, а някъде надалече. Мислите му бяха напълно недостижими за мен, сякаш никога не бяха съществували.

— Кажи нещо. — Гласът ми звучеше жално. — Толкова е тихо. Кажи ми за какво мислиш.

— Добре дошла в живота ми — каза Джеймс. — На мен ми се налага да предполагам какво се случва в главите на хората. — Погледна ме и нещо, което видя на лицето ми, явно го накара да смекчи тона си. Сви рамене. — Чудех се дали е просто част от онова. От приближаването до Хелоуин. Видях Елинор. Тя каза, че тялото ти залинява все повече, все едно се износва, и че трябва да изгориш, за да останеш жива. Може би това е станало — износила си се.

— Не се чувствам износена. Чувствам се… — беше ме страх да го кажа.

Джеймс прокара пръстите си по вътрешната част на дланта ми, гледайки я така, сякаш беше изключително важно нещо.

— Знам. Виж, Ноала… — Поколеба се. — Елинор каза и нещо друго. Каза ми, че има начин да запазя спомените ти, ако го искам.

Стомахът ми се преобърна.

— И защо я е грижа за мен?

— Не знам. Може ли да ме е излъгала?

Поклатих глава, тревата изшумоля под главата ми. Сетих се за това, което ми бяха казали Брендън и Уна.

— Не. Но по-скоро би стояла отстрани и би гледала за забавление как изгарям.

Джеймс направи гримаса.

— Да, и аз това си помислих. Тя ми каза, че ако произнеса името ти седем пъти, докато изгаряш, ще запазя спомените ти.

— *Моето истинско име?* — Но това, което си мислех, беше — *моите спомени?*

Той кимна.

— Знаеш ли въобще какво означава това?

— Имам смътна представа, че да кажеш името си на глас, е

доста лоша идея, нали? Така хората могат да те контролират, да се възползват от теб и да те карат да правиш ужасни неща — като перверзен секс, да гледаш филми със Стивън Сегал и други неща, които иначе никога не би направила.

— Ето защо никога не бих го казала на никого — допълних аз.

Джеймс се загледа в ръката си, спуснатите му клепачи прикриваха очите му.

— Да, знам.

— С изключение на теб. — Надигнах се така, че очите ми да са на едно ниво с неговите. — Но трябва да ми обещаеш нещо.

Очите на Джеймс бяха широко отворени, но не знаех дали от изненада или от притеснение. Не бях виждала досега нито едно от тези изражения.

— Да ти обещая какво?

— Обещай ми никога да не ме караш… да правя тези неща.

— Ноала — каза Джеймс тържествено. — Никога няма да те карам да гледаш филми със Стивън Сегал.

Той не знаеше. Нямаше и представа колко важно е това. Никой не казва на хората истинското си име. Никой.

— Обещай ми… обещай ми, че… — Не можех да се сетя какво да поискам да ми обещае. Сякаш човешкото обещание означаваше нещо. Те можеха да лъжат безнаказано.

Джеймс се наведе и за миг си помислих, че ще ме целуне. Вместо това просто обви ръце около мен и полегна, допирайки лицето си до моето. Можех да усетя ударите на сърцето му, спокойни, непоколебими и топли, наполовина по-бавни от моите; за разлика от това дишането му беше нервно и учестено. Една целувка никога не би могла да изрази това, което изпитваше, толкова ясно.

— Ноала. — Гласът му беше тих и някак странно пресипнал. — Не се страхувай от мен. Не е нужно да ми казваш нищо. Но аз… ще го направя за теб, ако го искаш. Знам, че сигурно има някаква уловка, но съм готов да опитам.

Затворих очи. Беше прекалено много. Възможността да запазя спомените си, казаното от феите по време на танца, рискът от това да му разкрия името си, думите му, които пареха ухото ми… Не бях мислила, че ще стигна толкова далече.

Присвих очите си с такава сила, че зад клепачите ми просветнаха сивкави искри.

— *Amhran-Liath-na-Meine*.

Почувствах истинска лекота, след като го казах. Наистина го казах на глас. Наистина го направих.

Джеймс ме стисна по-здраво, сякаш така щеше да ме спре да

не треперя. Прошепна ми:

— Слава Богу. Помислих си, че ще кажеш Изи Леопард, и тогава щях да се разсмея, а ти щеше да ме убиеш.

— Голям кретен си — казах аз, но изпитах облекчение. Бях абсолютно ужасена от това, което бях направила, но и облекчена.

Джеймс ме пусна. Побързах да се уверя, че съм се овладяла напълно и не би могъл да забележи вълнението по лицето ми. Той се облегна назад и размърда краката си.

— Задникът ми изтръпна. Смяташ ли, че ще бъде зле, ако не успея да го произнеса правилно? Все пак не е лесно име като Джейн Доу например?

— Това е сериозно! — прозвучах по-рязко, отколкото възнамерявах. Не трябваше да викам. *Знаех*, че пуска шеги дори когато е сериозен, но ми беше трудно да помня такива неща, особено като нямах достъп до мислите му, за да си ги припомням по-лесно.

— Знам, че е сериозно, не ме убивай — каза той. — Може би най-сериозното и важно нещо, което съм правил през живота си.

И двамата се стреснахме, когато телефонът му звънна в джоба му. Джеймс го извади и се намръщи при вида на изписаното име.

— Съливан е.

Отговори на повикването и постави телефона между моето и неговото ухо, така че и двамата да чуваме разговора.

— Ало?

— Джеймс?

— Защо всички *питат* това? — попита Джеймс. — Да, аз съм.

Гласът на Съливан се чуваше като от много далече.

— Звучиш много различно по телефона. Тя още ли е с теб?

— Разбира се, че е.

— Виж. Съжалявам, че се забавих толкова. Тук… по дяволите. Задръж малко. — Пауза. — Извинявай. Можеш ли да я доведеш в града? До закусвалнята? Седнете на маса отвън. На някоя от железните. Тя ще го понесе ли?

— Да.

— Добре. Добре. Ще се видим там след… да кажем, петнайсет минути. — Съливан се поколеба отново. — Джеймс… — Втора пауза, а после въздъхна тежко. — Джеймс, не казвай на никого от съучениците си. Виждал ли си Диърдри Монахан наскоро?

Джеймс

Около нас птичките пееха, колите ръмжаха край заведението и денят беше прекрасен.

Отпуснах ръце върху масата, много предпазливо, въртейки камъчето на Ноала между пръстите си. Толкова много исках да изпиша *вина* върху кожата си, че почти усещах вкуса на буквите в устата си. Беше горчив.

— Съливан не трябваше да ти казва това — проговори първа Ноала. Загледа се в сервитьорката, която се върна с чашите ни вода. — Да, добре, така е добре. Оставете ги тук! — Последните думи бяха насочени към момичето, което се опитваше да улови погледа ми, докато подреждаше излишно чашите ни на масата. — Сериозно. Чакаме някого. Просто… — Ноала направи жест с пръсти, сякаш изтръсква капки вода от тях.

Сервитьорката най-накрая си тръгна.

Опитах се да си спомня последните думи, които бях казал на Ди. Дали не беше нещо ужасно жестоко? Не я бях виждал от онзи път, когато оставих Ноала да я разкъса — но не можех да си спомня колко гаден съм бил. Някак си обаче помнех, че бях казал нещо много гадно. Някак си нейното изчезване беше по моя вина.

— Гайдарю — откъсна ме от мислите ми Ноала; гласът ѝ звучеше остро. — Той не каза, че задължително е станало нещо лошо. Само те попита дали не си я виждал. Самонавиването не води до добро. — Отвори уста, сякаш щеше да каже още нещо, но вместо това наведе стола си към масата зад нас и взе химикалката, оставена там до сметката. Подаде ми я. — Просто го направи.

Още нещо, заради което съжалявах. Кожата ми беше почти изцяло изписана отново и ставах все по-зле.

Тя пъхна химикалката между пръстите ми.

— Освен ако не искаш аз да го направя вместо теб.

Почувствах облекчение в секундата, в която върхът на химикалката се допря до дланта ми. Надрасках *черна река* на кожата си, натиснах капачката, за да се прибере пълнителят, и въздъхнах.

— И какво, по дяволите, означава това? — попита Ноала.

Не знаех. Просто се почувствах добре, че можех да го напиша.

Ноала грабна изписания ми пръст и го ощипа силно.

— Вече не мога да чета мислите ти. Трябва да говориш с мен.

— Не знам какво означава — казах аз. — Когато те срещнах, все още нямах представа какво означават и половината от думите по мен.

Тя ми се намръщи, но после се загледа в забързания към нас Съливан, който излизаше от закусвалнята и се канеше да дойде на масата ни. Преди да влезе в двора обаче, се спря до вратата и каза нещо на сервитьорката.

Отвори уста, но аз го изпреварих.

— Намериха ли Ди?

Съливан поклати глава.

— Не. — Повъртя се на стола си няколко секунди, докато остана доволен от разстоянието до ръбовете на масата. — Но, моля те, Джеймс, не се побъркваи. Казах ти го само защото знам, че сте приятели, и помислих, че може би си се чувал с нея. Наистина се надявах, че ти се е обадила или нещо такова. Има поне хиляда напълно безопасни места, където би могла да бъде.

Ноала ми хвърли многозначителен поглед, но не разбрах какво точно иска да ми намекне.

— И поне хиляда не толкова безопасни места — възразих му аз.

— Което важи и за всички нас. — Съливан отвори менюто, но не погледна в него. — Има хора, които я търсят, а ние можем само да правим догадки, което е безсмислено. Точно сега вниманието ми е съсредоточено над друг конкретен проблем, който седи срещу мен.

— Аз — каза Ноала. Когато Съливан я погледна, тя добави: — Разбирам. Вие ме мразите. Нищо лично.

Съливан направи гримаса.

— Не те мразя. Просто не ти вярвам. И… дори не е лично. Досега не съм срещал безопасен представител на твоята раса.

— И все още не сте срещнали — каза Ноала с усмивка, приличаща по-скоро на озъбване. — Но никога не бих наранила Джеймс.

Той погледна към мен.

— Нещо да добавиш, Джеймс?

Свих рамене.

— Вярвам й. Казах ви го и преди. Не сме сключили сделка. Тя не е взела нищо от мен. — Освен това се целува страхотно и знае повече за мен от всеки друг на света. Това последното го запазих за себе си.

Съливан се намръщи, между веждите му се образува дълбока бръчка и той я потърка с пръсти, сякаш знаеше, че се е появила там.

— Ще ми докараш язва. Можеш ли да си представиш колко по-лесен щеше да бъде животът ти, ако просто беше влизал в часовете, беше се научил да свириш на пиано и бе завършил с повече латински титли зад името си, отколкото Цицерон? Нали се

сещаш, такива нормални неща, а не да се сприятеляваш със смъртоносна фея, чийто *modus operandi*[34] е да изсмуква живота от хората, които са й се доверили? Можеш ли да разбереш с какво се опитвам да се боря тук?

— Сервитьорката — предупреди ни Ноала с приглушен глас.

Трябваше да млъкнем, когато тя се появи и попита за поръчките ни. Никой не беше погледнал в менюто, а Ноала така или иначе не знаеше какъв е вкусът на никоя храна, затова просто казах:

— Сандвичи с печено телешко и пържени картофки за всички.

— За мен без майонеза — каза Съливан навъсено, като въртеше нервно железния пръстен около пръста си.

— Харесвам ли пържени картофки? — попита ме Ноала.

— Всички харесват пържени картофи. Дори хората, които казват, че не ги обичат, всъщност ги обичат — казах аз.

Съливан кимна.

— Вярно е.

Сервитьорката ни изгледа странно и отнесе менютата.

След като си тръгна, казах:

— Искам да знам защо Ноала трябва да яде сега?

— Защо гледаш към *мен*? — попита Съливан.

— Защото имам чувството, че на тази маса ти знаеш най-много за феите — казах аз. — Което е доста невероятно, като се има предвид каква компания се е събрала.

Той въздъхна.

— Прекарах седем години с *Тях*, така че е нормално да знам доста неща. Бях съпруг на една от придворните дами на Кралицата.

Можеше да бъде всяка от дамите в двора, но някак веднага се сетих за една. Ноала очевидно беше на същата вълна като мен, защото каза:

— Елинор.

— Не искам да знам как си разбрала — каза Съливан. — Надявам се, че не си ме виждала заедно с нея.

— Не — отвърнах Ноала. — Защо, да не си бил безумно влюбен?

Съливан потърка по-силно бръчката между веждите си. Погледна ме.

— Както и да е, за седем години можеш да научиш много, ако внимаваш. Когато бях с Елинор, открих, че никой не гледаше към *мен*. Така че аз можех да виждам повече неща, ако исках. И това, което видях, не ми харесваше. Те използваха хора, за да убиват други хора. Черна магия. Ритуали, които биха накарали косата ти да се изправи. Хора, загубили себе си за… наслади, които ги

лишаваха от душата им. Там нищо нямаше смисъл за мен. Нямаше време. Нямаше последствия. Нямаше… Най-лошото беше това, което правеха с човешките деца.

Той не потръпна. Просто притвори наполовина очите си и извърна поглед встрани за миг. После погледна отново към мен, към рамото ми.

— Имаш комар на рамото си.

Плеснах с ръка там, където се беше втренчил, и проверих дланта си. Нищо.

Съливан звучеше уморено.

— Ето това сме ние за *Тях*, за дворцовите феи — нищо. Това открих. Ние не сме им равностойна раса. Нашето страдание не означава нищо за Елинор и за другите като нея. Ние сме просто размазан комар на рамото им.

Ноала каза:

— За дворцовите феи може би. Но не и за самотните феи, феите отшелници. Не и за мен.

Съливан повдигна въпросително вежди.

— Нима? И не си искала да сключиш сделка с Джеймс? Просто изпитваше искрено и невинно приятелско чувство и искаше да се радвате заедно на птичките и тревичките?

Исках да я защитя, макар да знаех, че е прав. Когато се срещнахме, бях просто поредната мишена на Ноала. Но и аз бях също толкова виновен, нали? Защото и тя беше просто поредната фея за мен.

Ноала само погледна към него, беше прехапала леко устни.

— Вижте — казах аз. — Осъзнавам, че и двамата имате желание да се удушите през масата, но не мисля, че това е най-полезният начин да си уплътним времето, и — честно казано — не смятам, че ще имам достатъчно пари за бакшиш на сервитьорката, за да разчисти, след като се изтрепете. А, ето я и храната ни. Нека да се нахвърлим върху нея, а не един върху друг.

След като момичето остави сандвичите ни и ги огледахме, за да намери Съливан онзи без майонезата, попитах отново:

— И така, защо тя трябва да яде? Ако причината не е в това, че не е взела нещо от мен — както каза и ти преди — тогава защо?

Съливан махна салатата от сандвича си с уста.

— Просто казвам, че тя би трябвало да е много изнемощяла и да й е по-трудно да поддържа видимата си форма, щом не е взела нищо от теб. Освен това изглежда много по-малко… ефирна в сравнение с последния път, когато я видях. — Ноала се канеше да изпротестира нещо, но той добави бързо: — Виждал съм твоята

сестра да отпада и залинява между жертвите си, веднъж, преди години.

Ноала замълча. Не просто замълча, стана абсолютно тиха. Като пълно отсъствие на звук, движение, мигане, дишане. Превърна се в статуя. И след това попита много спокойно:

— Моята сестра?

— Не знаеше ли, че си имала… ами, да, предполагам, че няма откъде да знаеш, нали? — Съливан махна и доматите от сандвича си и ги подреди на купчинка в чинията си, без да се докосват до салатата. — Разбира се, тя не приличаше на теб, когато я видях — все пак ти можеш да изглеждаш както си пожелаеш. Но тя също беше *леанан шии*. Нямаше да си помисля, че сте свързани по някакъв начин, ако Елинор не ми го беше споменала. Имали сте един и същи баща. Съжалявам. Не исках да те разстройвам.

Последната му реплика звучеше малко странно, като се имаше предвид доскорошното му отношение към нея. Може би слисаното й мълчание го беше размекнало.

— Били сме две?

— Две, наричани с едно и също име — каза Съливан. Погледна я така, сякаш това трябваше да означава нещо специално за нея. — *Отвъдните*. За да ви противопоставят на своите, обитаващи техния свят. Все едно сте хора. Не беше хубаво име.

— Чакай — прекъснах го аз. — Значи *Те* са смятали Ноала за човек?

Не мисля, че гласът ми прозвуча обнадеждено, но Съливан кара бързо:

— Не буквално. Само защото *леанан шии* прекарва толкова много време с хората и често прилича на тях. Дори приема някои човешки навици.

Сетих се как Ноала седеше в киното и си фантазираше, че е режисьор. Съвсем като човек.

Осъзнах, че Съливан се е втренчил в нея, и се обърнах да я погледна и аз. Очите й бяха притворени, а на лицето й се беше появила една от дяволитите й доволни усмивки. В ръката си държеше наполовина изяден резен картоф.

— Казах ти, че ще ти хареса.

Тя отвори очи.

— Бих могла да живея само на пържени картофки.

— Щеше да станеш двеста кила за нула време. — Съливан отхапа от сандвича си. — Никога не съм виждал някой от *Тях* да яде човешка храна. Е, чувал съм истории как някои от по-нисшите видове създания ядат зърна и подобни дребни неща, но не бях виждал досега. Кога започна да ядеш човешка храна? Спомняш ли

си първия път?

Споменът за полепналото по устната й оризово зърно накара стомаха ми да се преобърне.

— Джеймс ми даде да опитам от неговия ориз по китайски. Преди няколко дни.

Съливан присви очи и продължи да яде сандвича си, за да си даде време да обмисли чутото.

— Ами ако има процес, обратен на онова, което се случва с хората в света на феите? Всички знаят, че ако хапнеш от храната, която ти предлагат там, ще бъдеш прикован завинаги в техния свят. Не съм чувал същото да важи за феите и храната в човешкия свят, но не се и сещам за много ситуации, в които на една фея може да й предложат човешка храна. Освен, естествено, в този мил, сантиментален сценарий, предложен от вас, който ще ми докара язва.

— Не мога да стана човек — каза Ноала. Гласът й звучеше ожесточено, но не знаех дали от гняв или от отчаяние.

Съливан вдигна ръка, все едно се защитаваше.

— Не съм казал това. Но твоята природа по принцип е доста двойствена. Може би просто се колебаеш между двата свята. Джеймс.

Примигнах, осъзнавайки, че се обръщаше към мен.

— Какво?

— Пол вече ни каза, че чува Кернунос всяка вечер. Ти тактично замълча тогава, но имам някои подозрения по въпроса.

Оставих сандвича в чинията си.

— Наистина няма за какво да ме обвиняваш. Не съм сключвал никакви сделки, нито съм говорил с Кернунос, нито съм направил нещо, което би застрашило моя или нечий чужд живот.

— Спокойно, Джеймс. Просто си мисля, че ако също си го чувал или виждал, би могъл да дадеш някаква информация на новата си приятелка. Не знам много за него и същността му, но мисля, че той е запознат повече с проблема й. — Съливан хвърли поглед към минаващите край нас коли. — Елинор ми намекна за възможна връзка между Кернунос и сестрите *леанан шии*.

— Ами ако връзката между тях е като връзката между мен и този сандвич? — попитах аз. — Не ми харесва да пращам Ноала на среща с Господаря на мъртвите, дори ако тя може да загуби всичките си тъпи свръхестествени способности по една или друга причина. Няма да може просто да го срита в топките, ако нещата тръгнат на зле.

Съливан сви рамене.

— Това е най-доброто ми предложение. Какво друго ви остава? Казахте, че е шестнайсетият й рожден ден, нали? Е, от

това, което знаем, след като изгори, тя ще се върне отново, както обикновено.

— Ако изгоря — каза Ноала. Погледът й беше забит в чинията й.

— Какво? — попитах аз.

— Може би не искам да изгарям — каза тя.

На масата настана мълчание. Съливан го наруши внимателно.

— Ноала. — За първи път я наричаше по име. — Видях сестра ти да изгаря, докато бях в царството на феите. Трябваше да го направи. Знам, че не искаш, ужасно е, че се налага, но в противен случай ще умреш.

Ноала продължаваше да стои със сведена глава.

— Може би ще бъде по-добре, отколкото да се върна отново, както правех преди. — Намачка салфетката си на топка и я постави на масата. — Мисля, че трябва да отида до тоалетната. — Усмивката, която ми отправи, беше доста изкуствена. — Има първи път за всичко, нали?

Стана от стола си и изчезна в заведението.

Съливан въздъхна и потърка челото си с ръка.

— Положението е сериозно, Джеймс. Сестра й никога не е била толкова близо до природата на хората, колкото Ноала. Тя не усещаше абсолютно нищо, когато изгаряше. Ноала… — Присви отново очи и цялото му тяло се напрегна. — Сега ще бъде все едно да изгориш жив човек.

Докоснах камъчето в джоба си и започнах да го въртя нервно между пръстите си. Опитах се да се фокусирам върху кръглата му форма, докато минавах с палеца си по него.

— Ти си добре, нали? Това се опитвам да ти кажа — продължи Съливан. — Тя не е като останалите. Ти все пак си оставаш идиот, че не си побягнал от нея като от адско изчадие, но тя *наистина* е различна.

— Ще отида с нея, за да се срещнем с Кернунос — казах аз. Съливан отвори уста. — Знаете, че не можете да ме спрете. Знам, че щяхте да се опитате. Няма смисъл. По-добре ми кажете какво да направя, за да бъде Ноала в безопасност. Има ли някакъв начин?

— Исусе Христе — каза Съливан. — Като твой учител и наставник на общежитието се предполага да те пазя от неприятности, а не да те упътвам как да нагазиш в тях.

— Идеята беше ваша. Признайте, че една част от вас иска да отида там, иначе не бихте заговорили за това пред мен.

— Не се прави на психолог, Джеймс. — Съливан направо се опитваше да пробие челото си с пръсти, толкова силно мачкаше

бръчката между веждите си. — Бих дошъл с теб, но тази година не съм чувал песента му. Не можеш да го намериш, освен ако той не те повика. Това е истинска лудост. По дяволите, Джеймс… Не знам. Носи червено. Сложи сол в джобовете си. Това винаги върши работа.

— Не мога да повярвам, че ми го казва учител — опитах се прозвуча иронично.

— Не мога да повярвам, че аз съм учителят, който ти го казва — отвърна Съливан.

Пишех *червено* и *сол* на ръката си, когато Ноала излезе от закусвалнята. Каквито и емоции да беше изпитвала преди, сега бяха напълно заличени, а в очите ѝ грееше особена решителност.

— Готови ли сме да ставаме? — попита тя.

Джеймс

Ако Ноала още можеше да чете мислите ми, сигурно щеше да ме убие. Защото докато вървяхме заедно през високата трева, си мислех, че изглежда като обикновено момиче, макар упорито да твърдеше, че не би могла да се превърне в човек. В града й купих суичър и дънки (тя не хареса нито едното, нито другото, защото покриваха по-голямата част от тялото й), за да не измръзне от студ до смърт, докато се скитаме из хълмовете тази вечер в търсене на смъртта. Иронично, нали?

Това, че изглеждаше като човек, не беше лошо. Така фактът, че я държах за ръка и търсехме Господаря на мъртвите, ме плашеше по-малко. Сегашният й вид ме караше да мисля, че може би, просто може би има някаква вероятност тя да си спомня за мен след Хелоуин и двамата да имаме някакво бъдеще не само в двора на общежитието ми.

— Тук е дяволски студено — обади се Ноала. Звучеше сърдито.

— Май знаех какво говоря, когато ти казах, че трябва да купим суичъра — казах аз.

— Млъкни — отвърна ми тя. Беше смътен кафеникав силует на фона на изумително розовото небе. Някои от дърветата в подножието на хълма вече бяха загубили всичките си листа и черните им голи клони създаваха впечатлението, че зимата е дошла. — Ще подплашиш мъртвите. Чуваш ли песента на Господаря или не?

Не я чувах. Толкова нощи подред се бях преструвал, че не я чувам, че се чудех дали все още мога да бъда част от това. Струваше ми се, че е достатъчно късно и времето е напълно подходящо за срещата с Рогатия, но хълмовете бяха тихи. Освен звука от нашите шумолящи стъпки из тревата. Когато идвах тук през деня, този звук почти не се забелязваше, маскиран от поривите на вятъра, но сега имаше само мълчалив леден ветрец и нашите стъпки звучаха като марш на стадо слонове.

— Не, няма и следа от Голямата стъпка[35]. Да продължим нататък, там, където го видях последния път.

— Не вдигай толкова шум — изсъска ми Ноала.

— Няма как да ходя по-тихо. Все тая, ти също говориш — това е много по-шумно от ходенето.

Тя ме плесна по ръката.

— Нищо не може да е по-шумно от твоето ходене точно сега.

— Освен твоя стържещ глас, скъпа моя — контрирах я аз. — Като на харпия, направо съдира слуха миии…

Спрях толкова рязко, че ръката на Ноала се изплъзна от моята и тя се препъна.

— Какво? — Тя застана до мен, като потъркваше разсеяно дланта си.

— Съжалявам — казах аз, без да го мисля. Погледнах надолу. — Тук има нещо.

В краката ми имаше някаква купчина. Не нещо, някой. Тялото беше така огънато, че очевидно не можеше да е на жив човек. За частица от секундата в ума ми се появи: *Ди*. Но после видях, че тялото е мъжко. Различих туника, тесни панталони и кожени висулки по ботушите. Или отклонил се доста от пътя си участник в някакво представление, или някой, който е имал вземане-даване с феите.

Ноала побутна с крак рамото и тялото се обърна по гръб.

— О, ужас, ще повърна — казах аз, за да предотвратя истинското повръщане.

Ноала въздъхна леко.

— Консортът на Елинор. Беше на танците миналата нощ.

— Кой мислиш, че го е убил?

Тя докосна с обувката си дръжката на ножа, все още стърчаща от гърдите му.

— Това е костен кинжал. Били са *Те*. Виждала съм Елинор да носи подобен нож. Когато за първи път се срещнахме, той ми каза, че ще стане крал. Крал на труповете, може би.

Бях в някакво странно шокирано-ужасено-омагьосано състояние. Досега не бях виждал истински мъртвец, освен по телевизията, а като за пръв път, примерът беше потресаващ. Зачудих се дали трябва да се обадя в полицията. Беше безгрижно от страна на феите да прободат някого и да го захвърлят да лежи така.

— Какво си направил, за да те убият, човеко? — попита Ноала мъртвеца.

Погледнах я. Думите ѝ изглеждаха ужасно състрадателни, особено казани от нея. И тогава осъзнах, че песента на Рогатия звучи в главата ми, нямах представа от колко време е там.

— Ноала, песента. Той…

Тя ме сграбчи за ръката и ме дръпна на другата страна.

— Там!

И той беше там, огромните му рога наподобяваха формата на голите клони на дърветата зад него. Крачеше покрай нас, само на няколко метра разстояние. Никога не бях мислил, че ще трябва да го преследвам. Човек обикновено бяга от нещо толкова ужасяващо.

С Ноала се впуснахме след него, но не успявахме да го

настигнем. Всъщност разстоянието помежду ни все повече се увеличаваше, необятно море от червено-златна трева. И после осъзнах, че той е започнал да тича — с бавните, грациозни подскоци на едро животно. Рогата се издигаха нагоре при всеки гигантски подскок.

Аз също се затичах, а чух, че и стъпките на Ноала станаха по-тежки и по-бързи. Господарят на мъртвите оставяше утъпкана пътека след себе си, но тревата отново се изправяше, преди да успеем да стигнем до нея. Студеният въздух раздираше гърлото ми и вече се канех да се откажа, когато изведнъж видях, че зад гърба му се развява дълъг черен плащ. Щом го различавах, значи бях близо.

Впуснах се в преследването така, сякаш животът ми зависеше от това. Протегнах се колкото можех по-напред и пръстите ми уловиха тъканта, груба и студена като самата смърт. С другата си ръка хванах Ноала. Почувствах как тя ме стисна секунда преди Рогатият да започне да ни тегли след себе си.

Не знаех дали тичам, или летя. Тревата ставаше все по-равна под нас, а слънцето изчезна зад хълмовете. Въздухът се заледи в устата и в носа ми и в мрака се виждаше само заскреженатa пара от дъха ми. Над нас се появиха звездите, милиони и милиони, повече звезди, отколкото бях виждал някога, и чух как Ноала ахна, но не знаех дали от удоволствие или от страх. Може би и двете.

И продължавахме да тичаме. В небето преминаваха комети, вятърът ни удряше силно и хълмовете се скриха завинаги. Нощта стана по-дълбока и по-тъмна и внезапно пред нас се появи огромна черна река. Продължихме право към нея.

Умът ми казваше *пусни се*.

А може би беше Ноала.

Не знам защо увиснах върху плаща, който се вееше от раменете на Рогатия. Смъртта блестеше под нас, черна и пълна със звезди като небето над главите ни. Не бях виждал такова нещо. Никога. Може би бях зърнал частица от него, онова мрачно обещание за края, на което понякога се натъкваме. Но никога не се бях хвърлял право напред, с широко отворени очи.

Някой се разсмя точно когато телата ни се сблъскаха с повърхността на реката.

Ноала

Никога не съм бил така тъжен,
както при вида на твоята усмивка.
Никога не съм бил така фалшив,
както когато ти казваше истината.
Никога не съм бил толкова мъртъв,
както когато те видях жива.
Никога не съм толкова самотен,
както когато съм с теб.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“ Беше тъмно.

Не, не беше тъмно. Беше *нищо*. Ръката на Джеймс трябваше да е в моята, но не усещах нищо. Не чувствах суичъра на раменете си, нито дъха, излизащ от устата ми. Нито устата си.

Допрях ръка до устните си, за да си докажа, че са там, но те не бяха. Нямаше устни. Нямаше ръка. Само поглъщаща тъмнина — защото, естествено, аз нямах тяло, така че нямах и очи, за да видя каквото и да било.

Времето не съществуваше. Нищо не се простираше пред и зад мен, без начало и без край.

Аз самата бях спряла да съществувам.

Започнах да пищя, но без уста или звуци, които някой да чуе, това броеше ли се за писък?

След това разбрах, че имам ръка, защото някой я сграбчи. И уши, защото чух Джеймс да казва:

— Ноала! Защо не може да ме чуе?

Нещо упорито се втриваше в кожата ми, притискаше се в ръката ми, стигаше до устата ми. Сол, като вкуса на пържените картофки.

— Добре дошъл в своята смърт — каза друг глас, нисък, земен, естествен, тътнещ като гръмотевица изпод краката ни или някъде вътре в мен.

Очите ми се отвориха. Внезапно си дадох сметка за магията, която съпътства всяко тяхно движение: начинът, по който клепачите ми се склопяваха, извивката на долните и горните мигли, които се докосваха, когато мигах, лекотата, с която погледът ми се плъзгаше по лицето на Джеймс до мен. Около нас все още не съществуваше нищо, но Джеймс беше тук, с мен, с

червената си блуза, която грееше като залез.

Вкопчих се в ръката, която ми предлагаше, а песъчинките сол противаха дланите ни. Онази част от ръцете му, която виждах, беше настръхнала от студа.

— Свидетел си на собствената си смърт — продължи гласът и осъзнах, че в нищото пред мен се беше появила огромната фигура на Рогатия. — А тя вижда своята. Какво виждаш, Джеймс Антиох Морган?

Джеймс извърна глава по посока на гласа, сякаш там имаше друго какво да се види, освен пустотата.

— Това е градина. Всички цветя са бели и зелени. Всичко е бяло и зелено. Има музика. Мисля… мисля, че тя идва изпод земята. Или може би от цветята.

— Какво виждаш, *Amhran-Liath-na-Meine*? — попита ме Кернунос; гласът му беше още по-дълбок от преди.

Потръпнах.

— Откъде знаеш името ми?

— Знам имената на всички създания, които преминават през царството ми — каза Господарят на мъртвите. — Но твоето го знам, защото сам ти го дадох, дъще.

Ръката на Джеймс стисна моята по-силно, а може би аз стисках неговата. Казах рязко:

— Не съм ничия дъщеря. — А може би бях. Доскоро щях да кажа, че не съм и ничия сестра.

— Какво виждаш, *Amhran*-Liath-na-Meine? — попита отново Рогатия.

— Дървета — излъгах аз. — Големи дървета.

Кернунос пристъпи по-близо до нас, тъмна фигура в тъмното нищо, видима само защото той беше нещо, а нищото — не беше.

— Какво виждаш, *Amhran-Liath-na-Meine*? — попита Владетелят на смъртта за трети път.

Не можех да видя лицето му. Беше прекалено висок и това ме уплаши почти толкова, колкото и отговорът ми.

— Нищо — прошепнах аз. И знаех, че това щях да получа, когато умра, защото нямах душа.

Празнотата погълна думата ми, докато се колебаех дали съм я произнесла.

— Нищото има своето очарование — каза най-накрая Кернунос. Рогата му се простираха над него в черното пространство. Чернотата беше толкова черна, че закопнях за звездите. — Ти не трябва да мислиш за последствията. Имаш вечен живот. Можеш да се отдадеш на безгранични и необуздани наслади. Никоя цена не е висока за такъв живот, особено когато някой ден положиш завинаги глава на студената земя.

Пръстите на Джеймс ту притискаха по-силно моите, ту ги отпускаха. Опитваше се да ми каже нещо. Кернунос наведе главата си към мен. Той също се опитваше да ми каже нещо, за да ме накара да проговоря, но не разбирах какво. Не бях свикнала, че думите могат да бъдат толкова важни.

— Да — казах най-накрая. — И имам изобилие от феи, които ми се подиграват. И купчина мъртви тела зад гърба си, които съм използвала, за да получа живот. И какво правя с този дар? Използвам живота си, за да изсмуквам още живот от още тела. Докато залинея съвсем, изгоря и после продължа по същия начин отново и отново. — Звучах неблагодарно. *Чувствах се* неблагодарна.

Кернунос сви ръцете си — които изобщо не приличаха на животински, за разлика от други части на тялото му — в юмруци. Бяха набръчкани, здрави и призрачно бели.

— Това е защото аз ти дадох това съществуване, дъще моя. Моята отровена кръв във вените ти те води на кладата на всеки шестнайсет години. Моята кръв може да ти даде само половин живот, което означава, че трябва да си откраднеш останалото от онези с душите, да замениш дъха им за твоето вдъхновение. Мислех само, че ще откриеш много удоволствия през всички тези години, в които ще си угаждаш, танцуваш и ще бъдеш обожавана. Не очаквах този живот да ти причинява болка, макар да виждам, че е така.

— Моята сестра — казах аз и горчивината изостри гласа ми несъзнателно. — Тя намираше ли удоволствие в този живот?

— Да — отвърна Кернунос. — Но сега е мъртва. — Направи странен жест към Джеймс с вдигната длан. Джеймс потрепна, сякаш беше видял нещо ужасно, изписано в линиите на ръката на Рогатия.

— Момичето в съня ми — каза Джеймс. — Онова, което беше прободено с железния прът. Мислех, че е Ноала; мислех, че това е нейното бъдеще.

— И ти като мен виждаш едновременно и бъдещото, и миналото. — Рогатия извърна глава, вперил поглед в нищото, сякаш някой го призоваваше. — Не беше предвидено да умре в тази година. Ще си отмъстя за това, дори от мястото, където съм.

Изглеждаше страховит, когато казваше тези думи; в гласа му звучеше съвършена, безусловна истина и за миг изпитах съжаление към този, който беше убил сестра ми.

В тишината между нашите гласове пустотата ме налегна, заплашвайки да ме лиши отново от тялото ми. Потръпнах при мисълта за сестрата, която не бях познавала. Сега тя беше просто едно нищо — сякаш никога не бе съществувала. Което

означаваше, че всички, които бяха дали живота си заради нея, също бяха умрели за нищо. Внезапно осъзнах там, в мрака, че дори да се *чувствах* като човек, не бях. Знаех болезнено ясно, че все още бях фея, която губеше постепенно силите си заради приемането на човешка храна. Ето как щеше да свърши всичко за мен, с тази замайваща пустота.

— Не искам да бъда нищо — изплаках внезапно. Не бях сигурна към кого се обръщам, към Джеймс или към Кернунос.

— Какво искаш тогава, *Amhran-Liath-na-Meine*? — И когато този път Кернунос ме попита, разбрах какво очакваше да кажа порано. Думите бяха точно там, в устата ми, молещи се да излязат. Но преди да ги пусна, в съзнанието ми проблеснаха спомени. Лежа във водата напълно невидима, чувствам се в безопасност. Летя във въздуха из мислите на хората, лека и свободна. Махам с ръка към екрана, за да извикам всеки филм, който ми се прииска да гледам. Опустошаващата сладост на мелодията, която внуших на Джеймс. Сигурността на вечната младост. Всички удоволствия от игрите на феите, които бяха част от моя живот.

— Искам да съм човек — казах аз.

Кернунос повдигна ръцете си и от пръстите му излезе светлина в зелено и бяло, кървяща в нищото. Пространството около нас се изпълваше с все повече цветове, докато накрая се озовахме в сумрачна градина, наполовина обагрена в зелено, което се процеждаше между огромните листа, големи колкото мен самата. Тежки бели цветя във формата на тромпет висяха на най-близките до нас растения, а нежни бледи лилии протягаха крехките си шийки към небето над тях. Струваха ми се гладни.

— Можеш да избереш — каза Кернунос. — Когато изгориш, можеш да избереш сама да се прероди като човек. Направих това предложение и на сестра ти, но тя го отхвърли с насмешка. Погледнах в бъдещето и видях, че и ти ще направиш същото.

— Няма — настоях аз. — Не си видял правилно.

Господарят на мъртвите пристъпи бавно към Джеймс.

Брадичката на гайдаря беше дръзко повдигната. Бях ужасена от изражението на лицето му — очаровано, запленено. Все още не бяхме споменали нищо за избора, който му предстоеше.

— Може би. Това беше преди гайдаря. Гайдарю, знай, че хората, които поискат да напуснат царството ми, не могат да го направят.

Джеймс не трепна. Повдигна нагоре лявата си ръка, тази, която не държах, за да може Кернунос да види думите, изписани върху нея; част от тях бяха стари, неизмити, но имаше и съвсем прясно добавени. Там пишеше *клада*.

— Но аз ще го направя. Нали?

Звучеше леко разочарован.

Кернунос го погледна. Не ми хареса изражението му: оценяващо и гладно.

Джеймс продължи:

— И двамата го знаем. Защото аз ще бъда там, на Хелоуин, с нея. Знам, че не изпитваш същото като мен, защото аз съм човек, но знам и че те е грижа за Ноала. Не искаш тя да бъде сама на кладата.

Рогатия се обърна бавно към него.

— Ти не се страхуваш от мен, гайдарю. И не се притесняваш дали ще напуснеш това място или не. Затова ще си тръгнеш.

Джеймс извърна лицето си от двама ни. Не виждах изражението му, а вече не чувах и мислите му и той ми се струваше ужасно отдалечен. Все още стисках ръката му, но тя беше студена и неподвижна. През последните няколко дни бях забравила, че когато го срещнах, той преследваше смъртта.

Кернунос приближи към мен, върховете на рогата му отместиха крехките филизи на листата над нас и аз се почувствах млада и слаба в неговата сянка.

— Дъще, разбираш ли какво ти казвам?

Кимнах съвсем леко.

— Когато отиваш на кладата, носи черно, дъще. И ти, и гайдарят. Покрийте телата си с черни одежди, за да не могат да ви съзрат моите гладни мъртъвци. — Кернунос постави една от съвсем обикновено изглеждащите си ръце на рамото на Джеймс и той трепна, сякаш беше забравил, че сме тук. — Джеймс Антиох Морган — каза Господарят на мъртвите и когато произнесе името му, то прозвуча като музика. — Ще бъдеш призован и ще трябва да направиш своя избор. Направи правилния.

Очите на Джеймс проблеснаха в мрака.

— Кой е правилният избор?

— Онзи, който ще те нарани — каза Кернунос.

Джеймс

Смъртта мирише като торта за рожден ден. До това заключение стигнах, защото на сутринта, след като се срещнахме с Кернунос, ние направо воняхме на пушек. Е, не съвсем като от торта, но поне като от свещичките на рожденика. Като миризмата, която остава, когато ги духнеш. Бяхме пропити с нея, дрехите ни, косите, всичко…

— Джеймс Морган, няма да загубя работата си заради теб. *Събуди се*.

Първото нещо, което видях, след като бях мъртъв, бе Съливан, лицето му като силует на фона на светлото, осеяно с облаци небе. Първото нещо, което почувствах, беше болката в лицето ми, пареща и кънтяща.

— Да не би да ме зашлевихте току-що?! — попитах го аз.

— Да не би да умря току-що? — върна ми го Съливан. — Опитвам се да те събудя от пет минути. Шамарът беше израз на изгубеното ми търпение.

— Ноала — казах аз и се изправих рязко.

— Тя е добре — каза Съливан с обвинителен тон и в същия миг я видях на няколко стъпки встрани. — Не тя смяташе, че търсенето на смъртта е чудесно занимание.

Пропуснах заяждането му.

— Защо всички седим до фонтана?

Вдигнах поглед нагоре към задника на сатира и видях Пол да седи от другата страна, похапвайки поничка.

— Сега искате ли да ми кажете къде бяхте през последните два дни? — попита Съливан. — Пол, ще пробваш ли пръв, след като ядеш закуската ми?

С Ноала се спогледахме. Казах:

— Пол също ли е ходил да го види? Чакай, *два дни* ли каза?

— Хелоуин е! — отвърна Съливан. — 31 октомври, седем часът сутринта. — Когато всички забихме погледи в него, добави: — Бих ви дал повече детайли, но часовникът ми не може да отмерва наносекунди.

Очаквах изражението на Ноала да се промени, когато чу „Хелоуин“, но тя не трепна. Вместо това каза:

— Ще има ли празнични клади в кампуса?

Съливан кимна.

— Ще ги запалят веднага щом мръкне. Ще има няколко. — Очите му се присвиха. — Какво ви каза той? Кернунос?

Изчаках Пол и Ноала да отговорят нещо, но те ме гледаха, сякаш бях главатар на бандата. Така че преразказах набързо

случилото се, докато Съливан ме слушаше внимателно, подавайки от време на време езика между зъбите си.

— Пол, какво ти каза той? — попита Съливан.

Пол преглътна последната хапка от поничката си.

— Показа ми неща, за които нямам право да говоря.

Съливан се намръщи, но Пол не каза нищо повече.

— Вървете да се почистите — каза Съливан накрая. — Всички смърдите. — И после добави: — И, Джеймс, по-късно отново ще ми трябваш. Норманди иска да те види.

— Страхотно — казах аз.

Хелоуин. Най-накрая дойде. Искаше ми се да избягам.

Джеймс

Мислех, че ще отидем до офиса на Норманди за нашия малък разговор, но вместо това Съливан направи огромна купа кафе в своята стая и ме настани на кухненската си маса с чаша в ръка. Кафето беше черно и силно, както и аз. Черен, не силен.

— И двамата трябва да сме будни тази вечер — каза Съливан. — Кладите няма да бъдат запалени преди девет часа.

Когато каза „клади“, стомахът ми се преобърна, прималя ми и ми се доповръща. Имах само секунда да се замисля за това непознато досега усещане — кога за последен път съм бил притеснен? — когато Грегъри Норманди отвори вратата и влезе в стаята. Както последния път, когато го видях, и сега беше облечен в строг костюм с вратовръзка, само че в момента дрехите му изглеждаха някак смачкани, сякаш ги носеше вече доста време. Не каза нищо на Съливан, само придърпа един стол и се настани срещу мен.

— Здрасти, Джеймс.

Погледнах към Съливан.

— Кафе? — попита той Норманди.

— Да, благодаря. — Директорът прие чашата и насочи отново вниманието си към мен. Изглеждаше много едър, облегнал лакти на масата, която на фона на тялото му приличаше на мебел за джуджета. — Искам да ми кажеш всичко, което знаеш за Диърдри Монахан.

Нещо в начина, по който го каза, това, което намекваше с думите си, ме накара да настръхна. Вдигнах ръка.

— Тя е ето толкова висока, с тъмна коса, сиви очи и изглежда доста секси в дънки.

— Джеймс. — Гласът на Съливан звучеше много сериозно. — Сега не му е времето. Просто отговори на въпроса.

Това ме вбеси още повече. Не ми пукаше, че ми беше учител и наставник, не и след всичко, през което бяхме преминали заедно.

— Защо?

Ако знаех как щеше да отговори на въпроса ми, никога не бих го задал.

Съливан извади малък телефон от джоба си и го плъзна по масата към мен, без да каже каквото и да било. Погледнах го въпросително, а той кимна с брадичка да го взема.

— Прочети неизпратените съобщения.

Преминах през менюто, докато стигнах до съобщенията. Петнайсет неизпратени. Всичките до мен. Устата ми пресъхна, докато ги преглеждах.

липсват ми разговорите с теб
видях още феи
люк беше тук
нищо не е наред
убих някого
мога да ги чуя, те идват

И накрая, най-лошото, защото беше точно като последното съобщение, което й бях изпратил, преди да започнем училище.

обичам те

Дълго гледах екрана, преди да затворя телефона. Сякаш отстрани осъзнавах, че през прозореца се чува досадната еднообразна песен на някаква птица, че на лявата ми ръка се вижда грозно изписано „П“ и че внезапно спрях да дишам и мина цяла минута, преди да си поема отново дъх.

Норманди каза:

— Мисля, че разбираш защо е време да ни се довериш.

— Не, защо не направим друго — отвърнах аз. Чух как звучи гласът ми, спокойно, овладяно, някак чужд, но не направих опит да го променя, докато продължавах да се взирам в екрана на телефона. — Защо вие, момчета, не ми кажете какво правите тук. Тук, в „Торнкинг-Аш“, имам предвид. И не започвайте отново с онези мили думи за това как се грижите да не ни се случи нищо лошо. По-скоро ме осветлете по въпроса защо, по дяволите, ни доведохте тук, когато дори си нямате представа какво става под носа ви. Явно от самото начало сте знаели какво се случва с Ди и е трябвало да направите нещо, а сега я няма…

Спрях се, защото Норманди казваше нещо, а аз осъзнах, че всъщност изобщо не съм ядосан на него. А на себе си.

Забих поглед в ръцете си.

— Джеймс — каза Съливан. Чух как изтрака телефонът на Ди, когато той го вдигна от масата.

— Виж. Ти не си глупаво момче — каза Норманди. — Мисля, че бях пределно ясен за това, когато се срещнахме. Ние — имам предвид себе си и някои от останалите членове на учителския състав — основахме „Торнкинг-Аш“, защото осъзнахме, че *Те* предпочитат да измъчват и отвличат младежи с невероятни музикални дарби. Като моя син.

Смътно си спомнях, че съм го чувал да споменава нещо такова, когато за пръв път кандидатствах за училището с Ди. Едва се удържах да не кажа — „онзи, който се е самоубил“. Звучеше прекалено грубо и жестоко, дори и за мен.

— Той беше отвлечен — каза Норманди с много спокоен

глас. — Тогава още не знаех за *Тях*. После осъзнах, че не мога да допусна това да се случи на някого другиго. Затова основахме училището — за да откриваме рисковите деца и да ги доведем тук, където ще можем да ги закриляме.

— А Кралят на мъртвите, онзи с рогата? — попитах аз. — Очевидно фактът, че си прави джогинга в задния ни двор не е съвпадение, както подсказва и името на училището[36].

— Той е нашето канарче — каза Норманди с лека усмивка, сякаш се предполагаше това твърдение да бъде смешно или поне някога е било такова. — Свръхестествено канарче.

Зяпнах го изумено.

Директорът обясни:

— Преди години миньорите вземали със себе си долу под земята канарче, за да им показва кога кислородът намалява. Ако канарчето внезапно умирало, миньорите знаели, че трябва да се махат от там. Кернунос е нашето канарче. Ако някой от нашите ученици го чуе или види, вече знаем, че той е особено чувствителен към свръхестествена намеса.

Очите на Съливан направо пробиваха дупки в главата ми.

— Е, явно системата ви работи идеално — казах аз.

Норманди пренебрегна сарказма ми.

— Всъщност, да, така е. Не сме имали по-сериозен инцидент с *Добрите ни съседи* — когато каза последното, хвърли поглед към Съливан, което ме накара да се запитам дали тук имаше някаква друга история, или просто знаеше за Съливан и Елинор — от години. Всъщност през последните години бяхме едно обикновено първокласно музикално училище. До тази година — когато на територията на кампуса започнаха да се появяват повече от *Тях*, отколкото през всичките изминали години заедно. Патрик ми каза, че е така, защото в училището се е появил повелител на детелините, макар да не мислех, че все още съществуват. И инстинктът ми говори, че това е Диърдри. Сега вече ти казах всичко за училището, така че може би ти ще ми кажеш дали съм прав.

Нямаше причина да лъжа.

— Да. Мисля, че всичко започна това лято.

Съливан и Норманди се спогледаха.

— Значи тя привлича всички тези създания тук — каза Норманди.

— Какво означава това? Как ще изглежда тази вечер? Ще се задоволят ли с това, че вече имат Диърдри? Или тя е част от нещо по-голямо? — попита Съливан.

— Нещо по-голямо — отвърнах без колебание. Не казах нищо за Ноала; не мисля, че Норманди знаеше за нея.

Съливан каза:

— Мисля, че трябва да предупредим останалите колеги. Има начини да я върнем обратно, но трябва да сме подготвени.

— Ще има съпротива. Минали са години, откакто не сме правили нищо такова. — Норманди се опря на масата, за да се изправи. — Патрик, ела с мен.

Съливан се позабави малко и остави директора да излезе от стаята. Когато останахме сами и никой не можеше да ни чуе, се обърна към мен.

— Дръж Ноала далече оттук и се опитвай да не направиш нищо глупаво. Просто стойте някъде вътре. В „Бриджид Хол“ например. Ако не се видим по-рано, ще се срещнем при фонтана, когато запалят огньовете.

Стоях все още на масата, а по ръцете ми пълзяха тръпки от горе до долу.

— Ами Ди? — попитах аз.

— Ще се справим с това. Ти се погрижи за Ноала.

Нямаше нужда да споменава последното. Вече го бях направил.

Ноала

Сънят е смърт, смъртта е сън —
завръщам се от двете с лекота.
Излизам от съня с подскок навън,
а думите ме връщат от смъртта.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Джеймс бутна червената врата на „Бриджид Хол“ и отстъпи встрани, за да вляза вътре първа.

— Не — казах аз. — Първо дамите.

Той ми хвърли смразяващ поглед, което беше освежаваща промяна в сравнение с предишното му напрегнато изражение.

— Очарователно.

Но въпреки това влезе пред мен. Сгъваемите столове бяха разположени по същия начин като последния път, когато бяхме тук, и Джеймс мина по пътеката между тях с разперени ръце.

— Добре дошли, дами и господа — каза той; лицето му беше красиво осветено от леката светлина, влизаща през заскрежените прозорци зад гърба му. — Аз съм Иън Евърет Джохан Кембъл, трети и последни.

— Прожекторът те следи, докато вървиш по пътеката — прекъснах го аз, пристъпвайки след него.

— Надявам се, че ще задържа вниманието ви — продължи Джеймс. Престори се, че прави пауза и целува ръката на въображаемата дама, седяща на някое от външните места. — Трябва да ви кажа, че това, което ще видите тази вечер, е напълно истинско.

— Тичаш нагоре по стълбите — казах аз. — Музиката започва веднага щом стигнеш до първото стъпало.

Джеймс се затича по стъпалата, от слабата светлина на сцената косата му изглеждаше по-червена, отколкото беше в действителност. Когато стигна до средата, проговори отново:

— Може да не е изумително, нито пък шокиращо, може да не е скандално, но ще ви кажа без всякакво съмнение: то е истина. И за това… — направи пауза.

— Музиката спира — казах аз.

Джеймс затвори очи.

— … най-искрено съжалявам.

Присъединих се към него на сцената.

— Когато играете сцената, в която те извикват и казват какъв си в действителност, някой ще трябва да подаде музика, подходяща за репликата. Не забравяй този момент.

Последва мълчание — само секунда по-дълго, отколкото очаквах — и после Джеймс каза:

— Ти ще пуснеш музиката. — Паузата ми подсказа, че не беше сигурен в думите си. Не знаеше дали това ще бъде възможно след тази вечер. Нито пък аз.

Просто не бях сигурна, че съм създадена за щастлив край.

— Добре — казах след толкова дълбоко мълчание, че в него можеше да изпуснеш цял камион. — Да, разбира се. — Отново бях уморена. Бях доста сериозно отпаднала, сякаш ако този път заспях, повече нямаше да се събудя. Джеймс гледаше през прозореца към умореното следобедно слънце с присвити и далечни очи. Знаех, че усеща напрежението на настъпващия Хелоуин толкова силно, колкото и аз.

— Ще изсвириш ли моята песен? — попитах го аз.

— Ще ме накажеш ли, ако сбъркам?

Седна на пианото, без да дочака отговора ми. Стойката му не беше съвсем идеална като на истински пианист, но раменете му бяха отпуснати напред, а китките му имаха правилна позиция над клавишите.

— Просто се притеснявам, че не мога да го направя без теб.

— Лъжец — отвърнах аз. Но отидох до него и се наместих в скута му, както първия път. Ръцете му ме обгърнаха, докато присядах на ръба на пейката, тялото ми прие неговите очертания. Както преди, поставих дланите си върху неговите и ръцете ми прилепнаха плътно по тяхната линия. Гръбнакът ми се изви в същата форма като неговия. Този път обаче той притисна лице в косата ми и си пое дълбоко дъх; жест, който толкова неудържимо изразяваше желание, че не беше нужно да чета мислите му.

После измъкна ръцете си и ги постави върху моите пръсти, за разлика от предишния път. Клавишите на пианото бяха затоплени от допира му, сякаш бяха живи.

— Джеймс — казах аз.

Той взе ръката ми в своята, все още изписана с мастилени думи, и притисна един от пръстите ми върху клавиша.

Толкова силно исках да чуя звук, че цялото ми тяло крещеше от болка.

Клавишът прошепна, когато го докоснах, а после изсъска и се върна в обичайното си състояние. Нямаше звук.

— Скоро — каза Джеймс. — Скоро ще можеш да свириш като мен. И по-добре.

Дълго гледах пръстите ни — отпуснати един до друг върху клавишите, седях неподвижно облегната на гърдите му, а после затворих очи.

— Те ще направят нещо на Ди тази вечер — промълвих най-накрая. — Затова Елинор ти е казала как да запазиш спомените ми. Иска да бъдеш при моята клада, вместо да се опиташ да намериш Ди.

Джеймс не отговори. Зачудих се дали наистина съм го казала на глас.

— Джеймс, чу ли ме?

Гласът му беше спокоен.

— Защо ми го казваш?

Бях мислила какво ще ми отговори, но този вариант не ми беше хрумнал.

— Какво?

Той изговори всяка дума много отчетливо, сякаш му причиняваше болка:

— Защо ми го казваш?

— Защото я обичаш — отговорих тъжно.

Джеймс отпусна чело на рамото ми.

— Ноала. — Но не каза нищо повече.

Останахме така толкова дълго, че снопът лъчи, спускащ се през прозореца, стигна до пианото и извървя пътя от най-високите ноти до мястото, където ръцете ни все още лежаха върху клавишите.

— Какво означава името ти? — попита най-накрая Джеймс. Челото му все още беше положено на рамото ми.

Потрепнах при звука на гласа му.

— Мрачната песен на желанието.

Джеймс извърна лицето си и ме целуна по шията. Целувката му ме уплаши, защото беше много тъжна. Не знам защо си помислих така, но можех да го *почувствам*. Той се изпъна и ме придърпа да се облегна на гърдите му. Склопих натежалите си очи и го оставих да ме залюлее, а дишането ми се нагоди към ритъма на сърцето му.

— Не заспивай, Изи — каза Джеймс и аз отворих очи. — Не мисля, че трябва да заспиваш.

— Не спях — възмутих се престорено, но очите ми направо залепваха и не можех да си спомня колко време са били затворени.

Ръцете на Джеймс ме притиснаха силно точно под гърдите.

— Сърцето ти все едно ще изхвръкне. Като на уплашен заек.

Животните с бързо биещи сърца живеят по-кратко. Зайците, мишките, птиците… Сърцата им сякаш тичат с все сила към края.

Може би всички имаме определен брой удари на сърцето и ако то бие два пъти по-бързо, ще ги изразходваме за много по-кратко време в сравнение с обикновените хора.

— Да вървим — казах аз.

— Готова ли си?

— Да вървим — повторих. Исках да приключа с това.

Джеймс

— Уха! Нощта на живите мъртви — казах, докато вървяхме из обрасналия с трева двор на „Бриджид Хол“. — Или по-скоро, нощта на оживелите откачалки. Нямах представа, че тези загубеняци могат да танцуват.

Кампусът беше преобразен. От двора зад „Бриджид“ изглеждаше сякаш се вихреше гигантски купон. Имаше стотици облечени в черно тела, които се въртяха на фона на пробиващи слуха баси, които едва можех да издържа от мястото, където стояхме. Щом приближихме, осъзнах, че убийствените баси бяха от някаква модна попгрупа. Човек би помислил, че в музикално училище все ще сглобят някаква групичка — дори да е най-долнопробна — за жива музика, но между усилвателите подскачаше диджей. А това, което отдалече изглеждаше като секси, координиран танц, всъщност беше тротоар, препълнен с гърчещи се тийнейджъри със съмнителни неориентирани движения. Някои носеха маски, а други се бяха постарали да си направят истински костюми. В крайна сметка това беше просто сбирщина от музикални откачалки, които мърдаха непохватно телата си на лоша музика. Нещо, което отговаряше на очакванията ми за Хелоуин в „Торнкинг-Аш“.

— В моменти като този — Ноала направи пауза, докато минавахме край пълничък тип, носещ изкуствени гърди — се питам дали наистина чак толкова искам да съм човек.

Поведох я встрани от едно момиче, облечено в нещо, което се предполагаше да бъде секси котешки костюм.

— Аз също. Как се чувстваш?

— Ако ме попиташ още веднъж, ще те убия. Ето така се чувствам — отвърна Ноала нежно.

— Схванах, ясно. — Повдигнах се на пръсти и се огледах за някой, който можеше да ни бъде полезен. Или поне някой, когото познавах. Сякаш се бях разсеял само за няколко минути и внезапно населението на училището се беше умножило пет или дори десет пъти. Опитах се да звуча спокойно. — Съливан каза, че ще ни чака до статуята на малкия перверзник. Първо да намерим него, става ли?

— Нямам никаква представа. Откъде да знам?

— Защото си го правила и преди, нали? — предположих аз. Тя ми хвърли мрачен поглед. — Добре. Нека да намерим Съливан.

— Или Пол — каза Ноала бързо.

Чудех се какво беше казал Кернунос на Пол.

— Или Пол.

Проправихме си път през тълпата, плътна черна маса на фона на бледата оранжева светлина от огньовете. Все още миришех на „парфюма“ на Кернунос, но въпреки това можех да усетя някакъв странен мирис, който сякаш беше надвиснал над учениците. Нещо билково. Горчиво-сладко-земно. Напомняше ми за това лято и ме караше да се питам дали някои от лицата зад маските не бяха съвсем на хора.

Ноала изрази на глас моите мисли.

— На кого всъщност е този купон?

Беше ми ясно, че феите ще празнуват Хелоуин, но по някаква причина си мислех, че ще си останат сред своите хълмове.

— Съливан! — провикна се Ноала зад гърба ми.

И ето го него, мрачен и съсредоточен. Насочи се веднага към нас.

— Къде, по дяволите, бяхте? — попита грубо.

— Тъкмо ви търсехме. Намерихте ли Ди? — попитах аз.

— Не.

Ноала направи жест към танцьорите и попита иронично:

— Нещо забавно случва ли се тук?

— Да — каза Съливан. — Трябва да знаете само, че в момента училището е в известна степен окупирана територия и с напредването на нощта ще става все по-зле.

— А Ди? — настоях аз. — Ами ако стане нещо лошо с нея тази вечер? Ако стане нещо ужасно?

Съливан се огледа сред танцуващите тела.

— Ди е някъде с *Тях*. Все още я търсим. Ако искаш да помогнеш, стой далече от проблеми, за да се притесняваме само за един ученик, а не за двама.

Погледна към Ноала.

— Издигнали сме клади навсякъде из кампуса. За да държим надалече мъртвите. Каквото и да си ти, когато и да станеш готова, наблизо все ще има огън.

Ноала не трепна.

— Благодаря.

— И Джеймс… — Съливан погледна покрай нас; когато се обърна, видях, че носеше дълго черно палто, което се вееше зад него. За секунда се сетих за Кернунос и дългия му черен плащ. После се върнах отново в настоящето, а Съливан довърши изречението си: — Намери Пол. Той е по-умен, отколкото изглежда.

* * *

Зад „Сюард Хол“ се издигаше огромна клада. Първо усетихме миризмата на бензин, чухме викове и после видяхме как пламъците се издигат към небето. Учениците — поне си мислех, че са ученици — подскачаха в подножието на огъня, черни силуети на фона на искрящата ярка сърцевина на кладата.

Погледнах към Ноала в очакване… не знам какво точно очаквах всъщност — да *изкрещи* или нещо такова, но тя само направи странна гримаса. Сбърчи нос. Ако го бях направил аз, тя сигурно щеше да ми се подиграе, но Ноала изглеждаше някак объркана, така че реших да си трая. Сякаш не беше съгласна с начина, по който бяха издигнали на кладата. Изобщо нямаше вид на създание, доброволно решило да се хвърли в пламъците.

Потръпнах, макар да не беше студено. Кладата беше толкова голяма, че усещах парещата й топлина дори от мястото, където стояхме.

— Нервен ли си? — попита ме иронично Ноала.

— Само ми се иска името ти да беше по-кратко — отвърнах аз. — Доста ще се измъча, докато го кажа седем пъти поред.

— Тогава си затвори устата и си пази силите. — Протегна се, за да хване ръката ми, проточи шия и се взря в тълпата. — Дали само на мен така ми се струва, или тук има повече хора отпреди?

Загледах се в тълпата по тротоара. Не, сега не бяха само по тротоара — бяха из паркинга, в двора, около фонтана. Освен това май бяха станали и по-добри танцьори. Каква дума беше използвал Съливан? Нападение? Не можех да си спомня ясно, но нападение изглеждаше много точно описание. Посочих на Ноала как кожата по ръцете ми беше настръхнала и после придърпах надолу ръкавите на суичъра си — тялото ми ме предупреждаваше, че феите са навсякъде около нас.

— И това са само тези, които аз мога да видя — казах аз. — Трябва да намерим Пол. — Исках да я попитам кога трябва да изгори, но не ми се щеше да помисли, че я припирам. А и някак исках да отлагам това колкото се може по-дълго. Не ми пукаше какъв вид фея беше тя — да изгориш жив ми се струваше рисковано за всекиго. Особено ако си решил да станеш човек по някое време на изгарянето. Кожата на феята внезапно се превръща в човешка кожа, изведнъж започва да усеща всеки градус от тази убийствена жега, да се отлепва от плътта й…

Струваше ми се, че ще повърна.

Спаси ме само това, че видях Пол да си пробива път през тълпата към нас.

— Пич — каза той. — Какъв ад!

Потупах го по рамото.

— Тази фраза е подходяща за толкова много неща в момента,

че не съм сигурен какво имаш предвид.

— Опитват се да ни отвлекат вниманието, нали? От какво? — попита Пол. — Здрасти, Ноала. Знаеш ли какво ще стане тук? Научих от Джеймс, но на теб харесва ли ти? *Посветена ли си?*

— Страхотно е — отвърна Ноала. — Знам, че ще се случи нещо между *Тях* и мъртвите, нещо, което ще ги свърже. Някакъв ритуал, може би. Ние мислехме, че ти ще знаеш повече.

Видях как някой хвърли стол в огъня.

— О, това не е на добре. Е, Пол, какво наистина знаеш за тази вечер?

Пол посочи с ръка.

— Човече, онзи там току-що хвърли маса в огъня! Какво, по дяволите…! Мисля, че е масата от фоайето. — Поклати глава и намести очилата си. — Знам, че когато чуем Кернунос — произнесе името много отчетливо и леко провлачено, КЕРНУННОС, сякаш беше непозната подправка в рецепта — да пее тази вечер, ще стане зле. Всички мъртви ще излязат. Ами… в общи линии това е. Мъртвите ще властват.

— Онези, които не са нито на небето, нито в ада, да, това го схванахме от песента му — каза Ноала. Загледа се в групичката ученици, минаващи покрай нас, но никой от тях не ни обърна внимание.

Пол се почеса по главата.

— Е, открих, че тези новопосветени ходещи мъртвци ще бъдат, как да се изразя — какво каза онзи ден, Джеймс? Когато говорихме за „Ред Бул“ и за „Доритос“?

— Лаком? Озверял от глад?

— Да, това. Мъртвите ще бъдат озверели от глад. Такааа. Предполагам, че учителите палят всички тези огньове, за да държат мъртвите далече. Докато стоим в светлината на някоя от кладите, ще сме добре. Ако се отдалечим, ще станем храна на някого.

— Храна за мъртвите души, звучи страхотно — отбелязах аз. — Значи групичка добронамерени даскали основават училище, за да защитят надарените деца от свръхестествените сили, като ги поставят право на пътя на оживелите мъртвци. Гениален план. Разбирам идеята, че тези, които чуваме песента, сме по-голям риск, но все пак…_ Мъртвци_? Сериозно?

— Знам, че е странно, човече — каза Пол. — Но знаеш ли, мисля, че преди е било така. Феите, уф, пардон, *Те* — поправи се той, след като някакъв случайно минаващ погледна към нас — някога наистина са се страхували от мъртвите. Така че в миналото, през 70-те, това наистина си е било защита срещу *Тях*.

Из кампуса се разнесоха силни крясъци, когато запалиха още

една клада. Ноала присви очи.

— Говори Патрик Съливан, вашият любим учител и наставник! — Съливан се беше докопал до микрофона и правеше официално изявление. — Прекъсвам великолепната ви музика, за да ви предупредя да не излизате от територията на кампуса! Хелоуин не е подходящо време да си уреждате рандевута из хълмовете, момчета и момичета! Спомняте ли си филмите на ужасите? *Винаги* се случва нещо лошо с двойката, излязла да се помотае в храстите! Стойте край кладите и си изкарайте страхотна вечер!

Спогледахме се с Пол.

— Това, което искам да знам, пич — каза замислено Пол, — е какво точно се опитват да скрият *Те* от нас? Не ти ли се иска и на теб? Постарали са се доста да задържат всички учители и ученици, които знаят нещо, край кладите, така че никой от останалите невежи да не заподозре за малките феи, пърхащи и танцуващи заедно с нас.

— Има връзка с ритуала — настоя Ноала. — Нещо за свързването на мъртвците с *Тях*.

— Да, ама няма как просто да се смесиш в компанията на мъртвите души и да се опиташ да ги подпиташ какво, по дяволите, ще стане — казах аз. Стомахът ми се преобърна, прилошаваше ми от мисълта, че Ноала ще изгори, прилошаваше ми и от мисълта за Ди някъде там с *Тях*, прилошаваше ми от предчувствието за всичко, което щях да загубя.

И тогава чух първите тонове от песента на Кернунос.

Пол примигна.

— Ето го, идва.

И не беше сам.

Ноала

Когато краят дойде, мрачен и гладен,
ще бъда сама, моя любов.
Когато краят дойде, черен и жаден,
ще ти кажа сбогом, моя любов.

От „Златният език“: „Поемите на Стивън Касапина“

Първо чух плясъка на криле. Пърхащи, шепнещи и трептящи над главите ни, отлитащи надалече от светлината на кладите, обратно към надвисналата нощ. Присвих очи към мрака. Той се движеше, променяше се, дишаше като жив, а на места отразяваше лунната светлина, сякаш имаше повече от една луна.

Джеймс прошепна в ухото ми:

— И като си помисля, че мислех теб за *страшна*.

Не му отговорих; думите бяха заседнали в гърлото ми и не можеха да си пробият път нагоре. Песента на Господаря на мъртвите ги зовеше *станете, надигнете се, последвайте ме;* едни от ужасните му деца тичаха пред него, а други се влачеха зад гърба му. По-ужасяваща дори от тези нечестиви мъртвци беше обаче сигурността, растяща като студен възел в стомаха ми, която осъзнавах съвсем ясно на фона на ярките пламъци в небето. Кладите бяха запалени. Мъртвите бяха излезли. Бях стиснала колене, за да не позволя на краката си да треперят. Нямах никакво време.

— Пол! — изкрещя Съливан някъде отблизо. — Пол, трябва да ми кажеш кой е в списъка тази вечер! Има ли някаква промяна? Ела тук! Бързо!

Пол, който сякаш бе замръзнал при първите звуци на песента на Кернунос, се пробуди за живот. Хвърли поглед към Джеймс и размести групичка от облечени в зелено танцьори (прекалено високи и гъвкави, за да са ученици), проправяйки си път към Съливан.

Краката вече не ме държаха, чувствах се замаяна. Мразех мисълта, че трябва да кажа на Джеймс, че е време. Щом го изговорех, щеше да стане реално.

— Изи — каза той и ме сграбчи под мишниците дори преди да осъзная, че съм започнала да падам. Положи ме много нежно на земята.

Аз съм пълна глупачка. Трябваше да отида по-рано. Бях една тъпа страхливка, нищо повече. Клепачите ми натежаваха; отпуснах главата си назад, за да погледна към Джеймс.

— Обичам, когато ме наричаш така.

Той притвори очи, сякаш думите ми му причиняваха болка.

— Не ставай сантиментален точно сега. Единственият начин да премина през всичко това е, ако си мисля за теб като за проклет задник, на когото трябва да дам да се разбере. Я се стегни — казах аз и той се изсмя фалшиво. — Помогни ми да стана.

Повдигна ме, но краката ми ме предадоха отново. Никой като че ли не ни забелязваше; всички бяха заслепени и омагьосани от феите, танцуващи сред тях. Това беше добре. Не можех да си позволя някой добронамерен тип да ме издърпа от кладата, мислейки си, че ме спасява.

— Трябва да се стегнеш наистина — казах аз, — защото май ще се наложи да ме носиш.

Гледах как преглъща тежко и безмълвно, докато ме повдига непохватно и ме хваща под мишниците и под коленете. Преметнах ръцете си зад врата му, но удържах на изкушението да заровя лице в блузата му. Щеше да бъде хубаво да вдишам неговия мирис на гайда, кожа и сапун, но така или иначе в момента миришеше само на Кернунос. Трябваше да се справя сама.

Джеймс мълчаливо ме понесе към гърба на кладата. Тя беше станала огромна, а приличащите на отровни драконови езици пламъци, подхранени от вече неизвестно каква мебелировка, се издигаха на около дванайсет-тринайсет метра височина в небето. От тази страна, най-отдалечената от сградите на общежитията, бяхме сами. Само ние и зейналата тъмнина на хълмовете отвъд светлината на огъня.

Дори на пет метра от кладата, жегата изгаряше кожата на лицето ми. Джеймс се опита да приклекне, за да ме положи на земята, но по-скоро се строполи. И внезапно ме прегърна, силно. Болезнено силно.

— Ноала — каза той. — Имам ужасяващо предчувствие за това.

Тялото ми щеше да се взриви от усилието, което правех сърцето ми да продължава да бие.

— Няма друг начин — прошепнах аз. — Помогни ми да се изправя.

— Не можеш да се изправиш.

Беше изключително важно да вляза в кладата сама. Не знаех дали това наистина е задължително условие или просто някакъв

пожелателен принцип, но чувствах, че трябва да го направя по този начин.

— Пренеси ме по-близо и после ми помогни да се надигна.

Той ме пренесе още няколко стъпки по-близо и после спря.

— Сега ми кажи името — настоях аз. — За да знам, че си го запомнил както трябва и няма да прецакаш нещата.

Джеймс го прошепна в ухото ми. Беше съвършено правилно. После ме отпусна на земята и аз се изправих на крака.

Нямаше време за нищо друго. Нямаше време да пъхна ръката си напред в белите пламъци, за да привикна с мисълта за предстоящото. Нямаше време да се притеснявам дали ще остане тук с мен, или ще тръгне да търси Ди. Нямаше време да се запитам дали произнасянето на името ми наистина щеше да свърши работа. Нямаше време да помисля, че ако не се получеше, щях да умра. Защото момичето, което щеше да излезе с новото тяло от пламъците, нямаше да съм аз. Вече не.

Трябваше да кажа на Джеймс, че го обичам, преди да вляза в огъня. Но и за това нямаше време.

Направих крачка напред.

Джеймс

Вече знам какво е адът. Адът е да чакам тя да изкрещи. Адът е да наблюдавам как ръцете ѝ се свиват в юмруци, как косата ѝ се опърля, как устните ѝ се отварят, сякаш за да проплаче, но жегата откраднва сълзите ѝ, преди да имат шанса да се стекат по лицето ѝ.

Тя падна на колене.

Не можех да мръдна. Просто стоях там, ръцете ми бяха стиснати в юмруци отстрани на тялото, огънят жулеше бузите ми. Не можех да спра да треперя.

Адът е да осъзная, че ще отнеме много време Ноала да изгори напълно.

Ноала

Човек.
Човек.
Човек.
Моля те, моля те, нека да бъда човек.

Джеймс

Мина прекалено дълго време, преди да успея да проговоря, и за един ужасен миг си помислих, че съм забравил как да произнеса името й, въпреки че току-що й го бях казал. Преди колко време беше? Секунди? Минути? Часове?

— *Amhran-Liath-na-Meine* — казах аз. Тихо. В случай, че някой слушаше.

Ноала изпищя.

Мамка му.

Писъкът заглъхна, слаб и немощен, но аз продължавах да го чувам. А по-страшното беше, че продължавах да виждам лицето й в мига, в който изпищя. Мозъкът ми се връщаше към този образ отново и отново, наслагваше го върху очертанията на тъмната й фигура, гърчеща се и трепереща сред пламъците.

Свих ръце на гърдите си, кокалчетата на пръстите ми бяха побелели от силния натиск, и казах:

— *Amhran-Liath-na-Meine*.

Тя изпищя отново.

По цялото тяло ме побиха тръпки. Може би Елинор ме беше излъгала. Може би беше изопачила истината. Не знаех какво точно причиняват думите ми на Ноала, но се страхувах ужасно да произнеса името й за трети път.

— Гайдарю!

Стреснах се при звука на гласа. Първо не разбрах откъде идва, но после осъзнах, че зад мен има някого. Не можех да кажа колко далече беше. Някъде там, в гладния за смърт мрак.

— Гайдарю! Джеймс Морган!

Присвих очи към тъмнината, донякъде облекчен, че за секунда мога да извърна поглед от горящата Ноала.

— Гайдарю, ако обичаш Повелителката на детелините, ще дойдеш тук.

Стомахът ми се преобърна, а когато се вгледах по-внимателно, видях *дийна шии* да седи присвит на земята в мрака на около десетина метра от кладата. Кожата му беше зеленикава и на светлината от извиващите се пламъци приличаше на труп.

— Какво искаш?

— Нима *леанан шии* не ти е казала? Че тази вечер трябва да се погрижиш за Повелителката? — Той се изправи с изящно, бавно движение, което изглеждаше напълно нечовешко. — Те ще я убият и ще направят нов Господар на мъртвите от сърцето й, гайдарю. Той ще властва над нас и над мъртвите със силата на Повелителката. За нас това ще бъде позор. За теб и за всяко друго

човешко същество ще бъде ад.

Погледнах през рамо към кладата. Все още виждах Ноала, тъмна фигура сред ненаситните пламъци, през които прозираха танцуващите от другата страна на огъня ученици.

— Защо да ти вярвам? — попитах го аз, но това, което исках да знам всъщност, беше защо трябва да изоставя Ноала сама на тази клада, когато й обещах да остана тук и да произнеса името й. А сега трябваше да започна отново — седем пъти без прекъсване, беше казала Елинор, и да гледам как изгаря от самото начало до края.

Дийна шии се усмихна лукаво, белите му зъби проблеснаха в мрака.

— Веднъж ти спасихме живота, не помниш ли, гайдарю? Когато тя ни помоли, ние те спасихме. Тя размени живота на Люк Дилън за твоя.

Сърцето ми спря да бие. Не можех да дишам.

— Не мисля, че разбираш, човеко. Те ще вземат нейните сили. Ще могат да ходят навсякъде, да правят всичко. И ще я *убият* за това. Мислех, че я обичаш.

Чух още един писък, този път от мрака зад него, и познах и този глас. Прекалено много приличаше на напевния глас на Ди, за да бъде на някого другиго. Феята не ме лъжеше.

— Гайдарю, нямаше да си правя труда да говоря с теб, но ти си този, от когото се нуждаем.

— Трябва ми… трябва ми само секунда — помолих аз. Обърнах се отново към кладата. Ноала се беше свлякла на колене и беше покрила лицето си с ръце, косата и пръстите й бяха станали черни, раменете й се разтърсваха от безмълвен плач… Не беше честно. Не трябваше ли да припадне, нямаше ли милост за нея?

— *Amhran-Liath-na-Meine* — казах аз. Ноала потръпна леко, но достатъчно, за да го видя. — *Amhran-Liath-na-Meine*. — Сви на топка наранените си пръсти и ги притисна към лицето си. — *Amhran-Liath-na-Meine*. — Прошепнах името й още четири пъти и всеки път тя се извиваше, простенваше и агонизираше от ужас.

Ако само можех да направя и двете. Защо й беше нужно толкова време да изгори?

Зад гърба ми се чу още един писък като ехо на този на Ноала, изпълнен с болка. Гласът на Ди. Трябваше да реша.

Знаех, че трябва да се опитам да спася Ди. Тя беше по-важна. Дори да не беше Ди, а някое друго момиче, тя притежаваше сили, които можеха да направят феите могъщи. Нямаше никакво съмнение — затова Елинор ми беше казала как мога да съхраня спомените на Ноала. Защото беше заложила на варианта, че ще

остана до нея да гледам как гори от началото до края, и няма да се намеся в това, което правеха. Каквото и да бе го.

И беше права. Исках Ноала. Господи, колко исках Ноала. Чувството, което изпитвах, караше увлечението ми по Ди да изглежда толкова глупаво и детско в сравнение. Но за да имам Ноала, трябваше да остана тук, докато и последната частица от нея изгореше сред пламъците. А тогава щеше да бъде прекалено късно за Ди.

Да спася Ноала или да спася света?

Защо изборът ми не прецакваше само мен, защо трябваше да съсипе и мен, *и* Ноала?

Най-ужасното беше, че последното нещо, което се заби в съзнанието ми, когато се обърнах към кладата, беше как Ноала сваля ръце от лицето си. Тъкмо навреме, за да види, че си тръгвам.

Джеймс

Във филмите героите винаги имат план. Знаят, че има вероятност да се случат ужасни неща, но освен това знаят къде отиват, имат големи пистолети с много куршуми и дори са начертали в главите си някаква безумна схема, включваща бойни изкуства и сложни повдигащи системи с макари. В истинския живот имаш само гадно чувство в стомаха, адреналинът ти се покачва и знаеш смътно, че ще попаднеш в много, много големи лайна. А вселената ти се смее и ти казва *е, добре, давай да те видим, надувко*.

Животът е гаден.

Дийна шиш, който дойде при мен на кладата, гледаше в посока към „Бриджид хол“, така че се затичах натам. В главата ми започнаха да се появяват думи и молеха да ги изпиша по ръцете си — *огън и предателство и върни се при нея* — но ги изтласках встрани и се опитах да се съсредоточа върху дъха си, който раздираше гърлото ми, докато вдишвах студения нощен въздух.

Намерих Съливан до кладата, която беше издигната на паркинга до „Янси Хол“. На оранжевата светлина от огъня се виждаше как завързва някакви малки клонки с червена панделка. От пламъците към нас хвърчаха искри.

— Джеймс. Мислех, че си с… — Спря, което ме накара да се изпълня с вечна благодарност към него.

Бях останал без дъх.

— Аз… вие… трябва… да… дойдете… с… мен.

Той зададе само важния въпрос:

— Къде отиваме?

— В „Бриджид Хол“. Нещо лошо ще стане там.

— „Бриджид“ е празна. — Съливан махна с ръка към сградата. Прозорците бяха тъмни; старата постройка беше извън досега на кладите. Изглеждаше дори още по-занемарена и изоставена зад прораслата, некосена от дълго време трева. — Затварят я на всеки Хелоуин.

Разтърсих глава.

— Един от… зелените ми го каза. Знаехте ли, че Те могат да създават господари на мъртвите?

Съливан ме изгледа продължително, някак стреснато, а после каза:

— Да вървим.

Пъхна завързаните клонки в ръката ми и се затича пред мен с развяващото се зад гърба си палто. Последвах го по тротоара, а после и през поляната с окосена и окъпана от есенната роса

трева, докато оставяхме кладите зад себе си. В секундата, в която излязохме от светлината на огньовете, разбрах това с цялото си тяло. Въздухът застина и земята някак се измести от пътя ни.

— Това е амулет, не го губи! — изкрещя Съливан към мен и осъзнах, че говори за клонките в ръката ми. Май бяха от глог. — Побързай!

Затичах се през глава из обраслата част на двора. Близо до мен нещо изпищя и видях огромни кадифеночерни очи да изникват от мрака. Инстинктивно размахах клонките към него и нещото изпищя отново, звучейки донякъде като Ноала, а после изчезна. Пред себе си видях някакви форми, напомнящи тела, да танцуват около Съливан — подскачаха напред, сякаш щяха да го сплескат, а после отстъпваха отново назад.

Бях на няколко метра от сградата, когато точно пред мен се появи някаква фигура, която ме принуди да изпъна раменете си назад, за да запазя равновесие. Беше ниска, светла, бясна.

Линет.

— Господи — казах и залитнах леко. — Вие сте мъртва.

Тя се носеше във въздуха на няколко стъпки над земята. Щом погледнах отново към нея след първия шок, не разбрах как я бях разпознал. Защото тя не изглеждаше съвсем като себе си. Беше по-скоро облак от блед вреден газ, мръсен и отвратителен.

— Стой встрани от неща, които не разбираш — изсъска ми Линет. — Връщай се при кладите. Остави това на тези, които знаят какво да правят.

Такива думи от жена, която искаше да ме провали на изпита по английска литература!

— Почвате да ме дразните, знаете ли… — казах аз и протегнах напред завързаните клонки.

Тя нямаше истинско лице — вече не, но издаде звук, приличащ на подигравателен смях.

— Само се преструваш, че ще направиш нещо.

Съливан изникна до рамото ми и ме обгърна с палтото си.

— Но аз не се преструвам. Това обяснява много, Ив. Искрено се надявам да се пържиш в ада. — Побутна ме да изминем заедно последните метри до вратата и посочи към палтото си. — Нали ти казах да носиш черно, Джеймс. Защо никога не ме слушаш?

Сградата все още изглеждаше пуста — тъмна и мълчалива. Застанахме пред червената врата. Единствената червена врата в кампуса. И по някаква причина се пренесох мислено в онзи киносалон с Ноала, където тя ми каза, че всеки червен предмет в „Шесто чувство“ предупреждава за свръхестествена поява в сцената.

Измъкнах се изпод палтото на Съливан и поставих ръка на

вратата. Кожата ми се стегна и ме побиха познатите тръпки.

Отворих вратата.

* * *

— Джеймс — провикна се Елинор. — Много съм разочарована да те видя тук. Надявах се, че истинската любов ще победи.

Беше ми нужна около секунда, за да я открия в залата. Защото тя беше пълна с феи. Сгъваемите столове бяха разбутани хаотично, а покрай една от стените имаше купчини цветя. Две тела лежаха пред мен с боядисани в зелено лица и ръце. Елинор стоеше до сцената, облечена в рокля, направена от паунови пера. Тя ми се усмихваше мило. Ръкавите й бяха навити нагоре; плътни червени струйки се спускаха от дланта й по цялата ръка и бяха изцапали маншета на роклята.

В дланта си държеше сърце.

И то туптеше.

Забравих, че Съливан е зад мен. Забравих всичко, освен писъка на Ди.

— Ако това е сърцето на Ди — казах аз и прекрачих едно от зелените тела на пода, — ще бъда много разстроен. — Феите отстъпваха пред мен, докато си проправях път към сцената; гледаха ме с любопитство, неколцина носеха на кръста си костени ножове. Някои ми се усмихваха и после си разменяха погледи.

— Не ставай глупав — каза Елинор. — Негово е. — Направи пренебрежителен жест към сцената зад гърба си. Нейният консорт — мъртвият — лежеше там, в средата на тъмен, сякаш направен от пепел кръг, и стенеше с извито на дъга тяло. На гърдите му зееше отворена рана, от която се изцеждаше черна кръв.

Нямаше да доставя удоволствие на Елинор да види отвращението ми, така че просто стиснах зъби и погледнах отново към нея.

— Ясно. Изглежда, че си прекарва чудесно. Къде е Ди?

Елинор ми се усмихна така изящно, че видях как въздухът край нея засия. Отмести светлата си коса, паднала върху лицето й, разкривайки порумененелите си страни, и посочи в краката си. Разпознах извивката на раменете на Ди и грубите й кубинки. Кралицата на феите сви рамене.

— Ние наистина й правим голяма услуга. Тя не понася напрежението много добре, нали? След като Сиобан[37] извади

сърцето на Кар, тя повърна върху мен — Емили посочи със сърцето в ръка към чифт зелени пантофки, захвърлени под един стол — и се страхувам, че Падраик[38] трябваше да я удари по главата, за да й даде време да се успокои малко.

Фея с бели къдрици по цялата си глава погледна към мен и каза:

— Да го убия ли сега, кралице моя?

— Сиобан, толкова си кръвожадна. Ние сме нежна раса — отвърна Елинор. Насочи отново вниманието си към мен. Малко кръв избликна от сърцето в ръката й. — Скъпи гайдарю, защо не се върнеш при кладата и не останеш при своята любима? Изпълнена съм с нетърпение да видя как ще се развият нещата между вас.

— И аз. Веднага след като си прибера Ди, смятам да направя точно това.

На сцената консортът на кралицата нададе мъчителен стон. Кървавите му пръсти се повдигнаха и закриха лицето му.

— Ей сега идвам, любими мой. Кернунос ще дойде скоро — обърна се към него Елинор. А на мен каза: — Изчакай малко, почти свърших с нея. Сиобан, ножът ти ми трябва отново.

В краката й Ди изпъшка и се обърна по гръб, а после повдигна бавно ръце към главата си. Елинор — със сърце в едната си ръка и нож в другата — кимна към Сиобан и белокосата фея стъпи с крак върху раменете на Ди.

Фраснах най-близката до мен фея и грабнах ножа от канията, висяща отстрани на бедрото й. Преди Сиобан да може да реагира, със скок застанах до Елинор и притиснах ножа до гърлото й. Цялата ми кожа настръхна от допира до Кралицата, но този път тръпките бяха ужасно болезнени.

— Това е доста глупаво — каза Елинор. — И какво ще направиш сега?

Феите си шепнеха нещо една на друга с тихи, напевни звуци.

— По-добрият въпрос е — опитвах се да държа ножа стабилно, защото бях започнал да треперя — какво ще направиш ти сега?

— Ще трябва да реша дали да те убия бързо или бавно — изсъска Елинор. — Предпочитам втория вариант, но наистина нямам много време и искам да извадя сърцето на любимата ни Ди преди пристигането на Кернунос. Така че ще бъде бързо.

Странно гадно чувство се надигна в гърлото ми, което ми подсказваше, че Кралицата не блъфира.

— А ако те помоля да го пощадиш?

Всички феи млъкнаха внезапно и в залата се възцари пълна тишина. Елинор погледна към вратата, докато Съливан вървеше

по пътеката между столовете и най-накрая застана на няколко метра от нас. Стори ми се, че му отне цяла вечност да измине това разстояние.

Когато Съливан ни каза, че е бил съпруг на Елинор, винаги бях предполагал, че е избягал от нея. Никога не ми бе хрумвало, че тя може да го е пуснала да си отиде.

— Патрик — каза Елинор и гласът й звучеше напълно различно. — Моля те, върви си.

— Страхувам се, че не мога да го направя. Колкото и да е досаден Джеймс, нямам желание да го гледам как умира.

— Наистина е досаден — призна Елинор. Все едно не бях допрял нож до гърлото й. Все едно сегашният й консорт — можеше ли да се нарече „сегашен“, след като имаше дупка в гърдите си? — не се гърчеше от болка на сцената. — И много нахален.

Съливан кимна с глава, че е съгласен с нея.

— Като стана дума за нахалство… ще имам нужда и от другата си ученичка.

Кралицата се намръщи красиво; най-съвършеното и красиво намръщване, което светът някога беше виждал. Гърдите ми се изпълниха с болка.

— Не ме моли за нея. Ще ти дам този идиот. И ще ви позволя да си отидете. Но не искай от мен неща, които не мога да направя.

— Не желаеш — поправи я Съливан. Гласът му също звучеше различно. Сякаш те двамата бяха сами в залата. — Винаги става дума за желание, не за възможности. Въпрос на приоритети.

— Поданиците ми са на първо място. Не ми казвай, че не разбираш, Патрик Съливан. Защото и ти нахлу тук не заради себе си, а заради учениците си. Ще освободя моите феи.

— И то доста евтино, на цената на два човешки живота — каза мрачно Съливан.

Гласът на Елинор сякаш се вледени.

— Спести си проповедите. Обърна ли внимание на двете тела, които прекрачи, за да дойдеш при мен? Мисля, че не. Защото бяха само феи, нали така?

Погледнах към Ди. Все още лежеше по гръб, по дясната й буза се виждаше голямо ожулване, а очите й бяха вперени в мен. Напълно неразгадаеми. Знаех на какво е способна. Можеше да ни издуха всичките, ако иска.

— Ако мисля по този начин, Елинор, то е защото съм се учил от най-добрите — отвърна Съливан. — За застрашена раса се избивате с огромна лекота помежду си.

— Те не са лесна раса за управляване — сопна се

Кралицата. — Иска ми се да видя ти как ще се справиш с тях.

— Доколкото си спомням, имах някои идеи по въпроса, които вършеха добра работа.

Елинор се отдръпна малко от ножа ми, за да погледне по-добре бившия си любим.

— Можеха да свършат добра работа. Ако имах още две ръце, за да ги приложа.

— Бях повече от готов да ти помогна. Знаех какво рискувам.

Елинор извърна глава, беше бясна.

— Не желаех да платя тази цена.

— А тази можеш? — попита Съливан, кимайки към мен и Ди.

Кралицата погледна отново към него.

И тогава се чу някакво странно *пук*.

Не осъзнах какво беше това *пук*, докато не видях Дилия, проклетата, зла и винаги изникваща отнякъде леля на Ди, зад Съливан. Прекрачваше двете тела до вратата. В ръката си държеше много малък, приличащ на детска играчка пистолет.

Съливан постави внимателно ръка на стомаха си и бавно, като на забавен каданс във филм, се строполи на пода до един от сгъваемите столове. Затворих очи, но вече бях виждал какво ще стане. Подпря се на ръце и колене, после се хвана за гърдите и повърна, заобиколен от цветя и кръв.

— Не мога да повярвам, че съм единствената тук, която върши нещо смислено — каза Дилия. — Стоя в скапания хотел вече две седмици и всяка вечер си цапам ръцете с кръвта на мъртви феи. Извади й сърцето, преди да съм се вбесила съвсем.

* * *

Гласът на Елинор беше смразяващ:

— Давам най-добрия си кон на всяка фея, която ми донесе лявото око на тази жена.

Веднъж да сме на едно мнение с нея.

— Чакайте! — провикна се Дилия, когато всяка ръка в залата се протегна за нож. — Може да ми извадите проклетото ляво око, ако искате, но сега е време да изтръгнете нейното сърце. Почти единайсет е. Какво ще направите, ако той дойде, а сърцето й не е в онзи там? — Тя посочи към консорта на сцената.

Коленичих, хванах ръката на Ди и й помогнах да се изправи на крака. Елинор и Дилия ме погледнаха. Между мен и вратата стоеше само Дилия с пистолета си. Между мен и всичко стоеше Елинор и нейното проклето вуду.

— Защо не се погрижиш за себе си, а? — изсъсках към Ди.

Това лято се бяхме сблъскахме с много повече феи, аз бях почти мъртъв и тя се беше оправила с всички тях. Сега Ноала изгаряше съвсем самичка, Съливан кървеше на пода, а Ди не правеше нищо, за да спре това.

Но Ди се обърна към Дилия вместо към мен.

— Какво съм ти направила? — Гласът й беше пресипнал, сякаш бе плакала или пяла прекалено много.

Дилия поклати глава, лицето й се беше сгърчило от изумление, все едно не можеше да повярва, че Ди задава такъв въпрос.

— Просто искам гласа ти, след като свършат с теб.

Сиобан се обади:

— Кралице моя, няма време. Извади сърцето й, постави го в Кар и го направи крал.

В главата си чух песента на Рогатия, който приближаваше. Но вместо *станете, надигнете се, последвайте ме* думите сега бяха *станете, насладете се, пирувайте*.

Елинор погледна към Сиобан и кимна леко.

След това всичко се случи за по-малко от едно мигване. Сиобан се нахвърли към Ди с протегната напред ръка, за да я хване за рамото, стиснала здраво ножа си в другата. Ди се намръщи при вида на острието, насочено към сърцето й. А аз изстрелях ръката си напред и забих юмрук с всичка сила в лицето на Сиобан.

Тя изписка — странно висок и пронизителен писък — и се просна по гръб назад, а ножът й се изтърколи по пода. От лицето й изникнаха цветя. Или пък просто то се беше разбило на пода сред цветята.

Елинор отстъпи назад тъкмо когато Сиобан — превърнала се в цветен килим — се разпиля в краката й. Изглеждаше вбесена.

Погледнах към ръката си. Ръкавът на блузата ми се беше навил нагоре и отдолу се показваше желязната гривна; едно жълто цветче беше залепнало за нея. Значи се оказа, че проклетото нещо все пак върши работа.

Повдигнах китката си към Елинор.

— Дали това ще причини същото и на теб?

Сега вече тя *наистина* беше бясна.

— Джеймс — повика ме Съливан от пътеката. Гласът му звучеше някак погрешно. Опитах се да не обръщам внимание на това. — На сцената, вляво…

Разбира се. Изходът от задната страна на сцената. Грабнах ръката на Ди и я повлякох след себе си по стъпалата, като тичах с лице настрани, за да не изпускам Елинор от поглед. Песента на Кернунос вече направо ехтеше в главата ми. Крайно време беше

да се разкараме оттук.

— Не бих направила това — каза рязко Дилия. — В тази играчка тук има още доста куршуми. Няма да ми е приятно да застрелям някого в момента.

Елинор протегна нежно ръка напред и каза с ледения си глас:

— Още някого, имаш предвид. — Погледна встрани, към пътеката, и смени темата: — Патрик, покрий глава с палтото си.

Имах само около секунда да размисля какво точно казва, когато задната врата се отвори с трясък.

За миг не последва нищо — само гробовна тишина и чист, съвършен студ, който веднага превърна дъха ни в малки облачета пара.

А после мъртвите нахлуха. Пълзяха по стените, кръжаха край лампите като смътни петна, хвърляха налудничави сенки по пода и столовете. От тях се разнасяше воня на сяра и влажна пръст. С тях дойде и шумът: остри писъци, клокочещи викове, гърлени песни. Те отскачаха от феите, сякаш не бяха нищо повече от камъни, но когато видяха Дилия, звуците, които издаваха, станаха някак по-остри и напрегнати.

Дилия се завъртя и стреля веднъж точно преди мъртвите да се спуснат върху нея. Тя изчезна под тежестта на безплътния мрак и ако издаваше някакъв звук, то аз не можех да го чуя от пищящите мъртъвци, които я бяха покрили напълно.

След това забелязаха и нас.

— Ди — казах аз. — Направи нещо. Знам, че можеш.

Тя ме погледна с широко отворени очи. Разпознах изражението. Сякаш системата й излъчваше малък предупредителен сигнал — *претоварване, претоварване, претоварване*. Когато я видях така, изведнъж разбрах, че до това състояние — този момент на пълно предаване — не се е стигнало изневиделица, че е вървяла към него от дълго време, и се запитах как не го бях забелязал досега. Когато беше прекалено късно.

Мъртвите се впуснаха над столовете, плъзнаха по прозорците, забиха нокти в ръба на сцената. Дилия беше гърчеща се агонизираща фигура на пода. Хванах Ди за раменете и я погледнах право в очите.

— Ди. Направи го заради мен. Дължиш ми го. Знаеш, че ми го дължиш.

Очите й бяха вперени право в мен и почти виждах как съзнанието й обработва думите ми. Чаках да направи нещо — да отблъсне мъртвите към задната част на залата, да накара небесата да се отворят… Нещо. Каквото и да е.

Но тя само ме хвана за ръце и направи крачка назад.

Точно когато мъртвите се изкачиха по сцената, аз погледнах

надолу и осъзнах, че с тази крачка бяхме влезли в тъмния кръг при консорта на Елинор. Мъртвите се гърчеха около кръга, протягаха се към нас, извивайки се в странни форми, каквито не бях виждал никога преди. Ди ме дръпна силно назад, за да отстъпя още малко по-далече от прашния ръб.

Консортът на Елинор все още лежеше под нас с кървящата дупка на гърдите си. Очите му бяха отворени и празни, като стъклени. Мислех, че е мъртъв, но после той мигна. Много бавно.

На света нямаше нищо друго, освен този прашен кръг. Население: трима. Трима души, чийто живот беше разбит по три напълно различни начина.

Нашият свят бе мълчалив.

Мъртвите продължаваха да се извиват около нас, без да приближават повече, но и без да се отдалечават. Бяха мрачни като буреносни облаци.

И тогава Кернунос излезе напред сред нетленните фигури на своите поданици.

Джеймс

— Елинор от небесата, ти не ми каза истината.

Кернунос тръгна покрай нашия кръг. Също като мъртвците, той не идваше по-близо, но не се и отдалечаваше прекалено. В тази обстановка беше дори още по-страшен — застанал на сцената, където аз четях репликите си, минаващ пред пианото, на което бяхме свирили с Ноала. Той не принадлежеше на това място. Кернунос обърна украсената си с рога глава към кръга и с потрес видях очите му за пръв път. Вдлъбнати черни ириси, обрамчени с опушена червена линия, събрали в себе си цялото бъдеще, минало и настояще на света. Да гледаш в тях беше като да се давиш. Сякаш потъвах. Сякаш се виждах в огледало. Затворих за миг очите си.

— Винаги казвам истината — отвърна Елинор. Звучеше леко обидено. — Не мога да говоря друго.

— Обеща ми наследник. — Кернунос се вгледа в кръга. Имах чувството, че гледа само мен. — Не трима.

Елинор вдигна сърцето на консорта в ръката си.

— Е, нещата излязоха малко извън контрол. — Погледна към мен и присви устни. — Предполагам, че няма да ми дадеш известно време да оправя положението, нали?

— Нещата са такива, каквито са — каза Кернунос. — Кръгът е начертан. Аз съм тук. Вътре има трима души и нищо няма да се промени, докато не бъде избран моят наследник.

Елинор затвори очи за секунда и после ги отвори рязко.

— Така да бъде.

Кернунос проговори:

— Аз съм Господарят на смъртта. Аз пазя мъртвите и те пазят мен. Заслужил съм мястото си тук. Аз укрепих редиците на мъртвите, преди да се присъединя към бездиханните. Тези трима достойни ли са? Може ли някой сред моя народ да гарантира за тях?

Мъртвите се размърдаха, започнаха да се обръщат и пренареждат.

Тъмна, неясна фигура изникна като петно пред очите ни и от нея се чу глас. Сиобан.

— Аз умрях от ръката на гайдаря.

Крилата твар, увиснала като паяк над столовете в залата, с искрящи червени очи на тъмния череп, се обади:

— Аз умрях от ръката на консорта.

Ди затвори очи и отпусна глава на рамото ми.

Отровният облак, който някога беше Линет, се плъзна

напред.

— Повелителката на детелините ме уби.

Сериозно си помислих, че това е лъжа. От друга страна, да лъжеш Кернунос, дори самият ти да си мъртъв вече, ми се струваше много тъпа идея. Прошепнах на Ди:

— Вярно ли е?

Тя тръсна глава за потвърждение.

— Те ме подведоха. Знаеха, че трябва да убия някого, за да може това да проработи. Всичко, което искаха, беше моето сърце за *него*.

Погледнах към Кар, към искрящите капчици пот по челото му и изведнъж разбрах какво искаше да постигне Елинор. Представих си съпруга й, който е едновременно и повелител на детелините, и господар на мъртвите — феите щяха да бъдат свързани с унищожителната сила, която беше погубила Дилия; щяха да ходят, където си поискат. Едва сега проумях напълно какво беше подтикнало онова създание от света на феите да дойде на кладата при мен.

— Значи всички вие сте достойни — каза Кернунос. — Но наследник може да бъде само един. — Очите му се задържаха малко по-дълго върху Ди и по тялото ми премина студена тръпка.

Внезапно попитах:

— Защо искаш наследник?

Увенчаната с рога глава се завъртя бавно към мен.

— Уморен съм, гайдарю. Искам да се оттегля. Минаха векове, откакто застанах като теб в този кръг.

— Така ли избираш кой да те наследи? — продължих аз. — Който е блъснат или падне случайно в този кръг, е достатъчно силен, за да владее над *тях*? — Посочих към кипящите форми в залата.

— Наследникът ми ще се научи как да се справя — отвърна Кернунос с напълно равен глас, сякаш това, че го бях заговорил, му беше безразлично. — Както се научих и аз. Ще има много време пред себе си, за да открие това, което знам.

— Значи смяташ, че всеки от нас може да върши твоята работа? — Махнах с ръка към Кар. — И той? Колко ли е умен, щом дойде в кръга вече мъртъв? И Ди? — Обърнах се отново с лице към нея. — Тя дори не може да понесе мисълта, че е убила някого.

— А ти? — попита Кернунос.

— Аз? — Показах му изписаните си с думи ръце. — Не мога да контролирам себе си, какво остава за легиони мъртвъци. Аз съм едно малко, надуто лайно, което не се интересува от никого, освен от себе си. Питай когото искаш. Те ще ти кажат.

Кернунос сведе главата си към мен.

— Това не е вярно, гайдарю. Знам какво се крие в сърцето ти. И затова избирам теб за мой наследник.

Мълчание. Нищо.

Отпуснах ръце. Песента му звучеше в главата ми. Можех да усетя как смъртта в него, пълното отсъствие на живот, странността му, древната му мрачна и мъчителна сила се носят край мен.

— Не — прошепна Ди. — Не и ти, Джеймс. Ти направи достатъчно заради мен. — Погледна към Кернунос. — Вземи мен вместо него.

Кернунос поклати глава.

— Не, Повелителко. Гайдарят е прав за теб.

— Тогава вземи мен — каза Съливан. Протегнах се и го видях как се влачи към кръга, все още притискайки към тялото си покритата си с кръв ръка.

— Бройката в кръга не може да се променя — каза Кернунос.

— Може, докато наследникът все още не е избран — отвърна Съливан. Пристъпих бързо към него и му подадох рамо, за да го подкрепя. Очаквах да ме отблъсне, но той се отпусна тежко. От ръката му потече още кръв, стигна до пръстите му и заля железния му пръстен. — Ти избираш, а аз съм тук. Никой не е казал, че не можеш да промениш мнението си. Промени го. Вземи мен.

Поръбените в червено очи се взираха в нас двамата.

— Защо да променям мнението си, Паладине?

— Защото аз съм всичко, което е и Джеймс, но умирам.

— Има ли някой сред мъртвите, който да гарантира за теб?

Съливан замълча за секунда, а после кимна. Извън кръга бавно се надигна една фигура, тъмна, решителна форма, все още пълна с ярост. От другата страна на консорта Ди трепна.

— Аз мога да гарантирам — изръмжа Дилия. — Той открадна моя амулет. Умрях от неговата ръка.

Съливан пъхна трепереща ръка в джоба си и извади три клонки, завързани с червена панделка, идентични на тези, които ми беше дал. Показа ги на Кернунос, сякаш за да му докаже, че е амулетът на Дилия.

Не бях сигурен дали наистина искам Рогатия да промени мнението си. Не исках Съливан да умре, но не исках и точно това да бъде съдбата му. Исках всичко да свърши и той да се върне към нормалния си живот, независимо че е бил част от света на феите. Имах нужда да ми докаже, че това е възможно.

До мен Съливан леко трепна, залитна и се наклони още повече. Опитах да се задържа прав и извърнах лице към черната

фигура на сцената.

— Кернунос. Моля те, направи нещо.

— Паладин — каза той, обръщайки се към Съливан. — Ти си моят наследник. Назовавам те Господар на мъртвите. Ти ще пазиш мъртвите и те ще пазят теб. Ти…

Щом Кернунос проговори, Ди ме сграбчи за ръката и ме издърпа встрани от Съливан. Трябваше да подскоча, за да не стъпя върху Кар.

— Пусни ме! — изкрещях й ядосано, но после видях защо го беше направила. Съливан потъмняваше, сякаш поглъщаше светлината в себе си. Разпери ръцете си встрани, черното му палто се извиваше и издигаше във въздуха. Сведе глава. Чувах песента на Кернунос като стенещ вопъл в главата си и стомахът ми се преобърна. Не исках да видя как от главата на Съливан поникват рога.

Но те не поникнаха. Всички започнахме да отстъпваме встрани от него, дори и Кернунос, давайки му повече пространство. Гледахме го как стои там с разперени ръце и сведена глава. После, докато мигнем, огромни черни криле се издигнаха над него. Той повдигна глава и отвори очи.

Все още бяха неговите очи.

Издишах шумно; не бях осъзнал, че съм сдържал дъха си в последните няколко секунди.

От другата страна на Съливан Кернунос разруши кръга, като прокара крака си през очертаната с пепел линия. Всяка тъмна форма в залата се впусна към дупката в кръга, започна да се блъска и натиска, за да влезе вътре. Дилия беше най-отпред.

Съливан каза много спокойно:

— Спрете.

И те го направиха.

Той се обърна към мен. Опитвах се да не зяпам към крилата му. По дяволите.

— Джеймс. — Гласът му ми се стори странен и дрезгав. — Вземи Диърдри и се върни обратно при кладата. Никой няма де те докосне.

Докато казваше последните думи, погледна към Елинор. Устните й се присвиха гневно надолу.

— Както заповядаш.

Зад Съливан Кернунос слезе по стъпалата от сцената и тръгна по пътеката между редиците към вратата. Беше свалил товара си и предполагам, за него това беше краят. Кой знае къде щеше да отиде. Или откъде беше дошъл. Може би сега беше просто обикновен тип като мен и Съливан.

— Съливан… — казах аз, вдигайки поглед от крилете към

лицето му.

— Побързай — прекъсна ме той и прозвуча повече като учителя, когото познавах. — Хелоуин е и аз съм Господарят на мъртвите. Не искам да те убивам. Върви.

— Благодаря — отвърнах аз и този път не ми се стори толкова странно, че го казвам.

Хванах Ди за ръката и двамата се затичахме навън.

Джеймс

Когато излязохме от сградата, видях, че отново бяхме загубили представа за времето. Зората обещаваше да се роди и вече искреше слабо на хоризонта над паркинга, макар останалата част от небето все още да бе тъмна. Нощта на мъртвите разполагаше само с няколко часа, преди да си отиде. Очите ми се насочиха незабавно към „Сюард“, към кладата, на която стоеше Ноала.

Огънят й беше белязал небето. Не можех да видя основата й, но виждах златните ивици, излизащи от върха й, които се простираха толкова високо в небето, че се отразяваха в облаците. И огънят пееше.

Дори само за миг да съм част от това

Златната светлина, която се носеше над покривите на общежитията, беше като ярък неон — пламъците танцуваха в очите ми.

Красив хаос, захар по устните,
танци до сутринта

Думите полетяха във въздуха като искри. Не знаех дали всички могат да ги чуят или само аз. Не разбирах какво означават; бяха напълно преплетени в музиката.

Изтерзаното ми тяло, разкъсано на две

Музиката беше като хиляда мелодии, съчетани в една, всичките бяха прекрасно тъжни, ефирни като златото, което пронизваше небето.

Толкова исках всичко

Пуснах ръката на Ди. Чух нашата песен — песента, която с Ноала бяхме създали заедно в киносалона. И тогава чух нейната песен. Онази, която изсвирих заради нея на пианото.

Така далеч съм от началото.
Аз падам, падам в мрака,

забравила коя съм.

Всичко, което Ноала беше направила сама, се носеше към небето, извисяваше се, великолепен хаос от цветове и думи и музика. Летеше нагоре, по-устремно и по-устремно, по-ярко и по-ярко, и аз се затичах колкото можех по-бързо, оставяйки Ди при първата клада. Не знаех какво щях да правя. Мислех само за едно — че трябва да стигна там навреме, за да спася това, което беше останало от нея.

Пробих си път през учениците — все пак бяха само ученици, не феи, никакви магични създания — и се затичах покрай фонтана. Вече не виждах небето над кладата; беше закрито от надвисналата сграда на общежитието. Пробягах на един дъх разстоянието, завих и спрях рязко; сърцето ми щеше да изскочи.

Не знаех какво да очаквам. Ноала. Или тялото й. Или нещо друго. Но не и… нищо.

Жаравата в самия център на кладата зад сградата на „Сюард“ все още димеше, но повечето от това, което преди бяха пламъци, сега беше суха сива пепел. Нямаше никаква следа от гигантската златна експлозия, която бях видял от „Бриджид Хол“.

Там, където беше стояла Ноала, имаше овъглена утайка.

Вятърът повдигна най-горния пласт и го завъртя във въздуха, запрати го в лицето ми и нарисува следи по пръстта в земята.

Там нямаше нищо. Абсолютно нищо.

Пред очите ми беше само лицето й, когато ме видя да си тръгвам. Сигурно си е помислила, че съм избрал Ди вместо нея. Сигурно…

Отпуснах се бавно на колене в пепелта, гледах невиждащо как тя полепва по краката и дънките ми и как стъпалата ми потъват в нея.

От отсрещната страна на кладата, леко размазан и замъглен от все още издигащия се от жаравата дим, видях Пол. Той стоеше до колоните зад „Сюард“ и ме наблюдаваше. Ди застана до него, не сваляше очи от мен; двамата си казаха нещо. Продължаваха да ме гледат.

Знаех, че говорят за мен. Не ми пукаше. Знаех, че ме гледат, но и за това не ми пукаше.

Закрих лицето си с ръце.

Стоях дълго така.

После чух стъпки и някой се наведе и приклекна наблизо.

— Джеймс. — Беше Пол. — Искаш ли да знаеш какво ми каза Кернунос?

Не отворих очите си, просто въздъхнах.

— Каза ми, че Ноала трябва да изгори в този огън.

Свалих ръцете си. Утринната светлина осветяваше чертите на Пол.

— Той ли ти го каза? Каза ли ти как ще проваля всичко?

Пол се усмихна унило.

— Да. Каза, че ще си тръгнеш, независимо колко много искаш да останеш, и че ще направиш труден избор. А после ми каза, че без значение какво ще последва, когато тя влезе в този огън, трябва да остана тук. И да гледам. Затова останах в двора и, пич, нямаш представа колко ужасно беше, но аз не помръднах нито за минута. И я гледах.

Облизах пресъхналите си устни, имаха вкус на пепел.

— И?

— Трябва да започнеш, за да сложиш край — каза Пол.

Гледах го. Положих всички усилия, за да не прозвуча истерично.

— Но тук няма нищо.

Пол се загледа в краката си.

— Каза ми да копая.

Ди се обади:

— Ще ти помогна.

Дори не бях осъзнал, че е застанала зад Пол. Погледнах я в очите и кимнах, защото не можех да кажа нищо.

Започнахме да копаем. Веднага махнахме най-горния слой бяла пепел, която беше суха, студена и мъртва, а заровените по-дълбоко все още горещи въглени изгаряха пръстите ни. Копахме, докато Ди се отказа заради силната жега. И после копахме отново, докато и Пол се отказа. А аз продължих да се ровя в горещата сърцевина на кладата под пепелта. Кожата ми пареше, появиха се мехури, но продължавах да дълбая и да разчиствам димящите парчета овъглено дърво и пепел.

Напипах пръсти, дълги и грациозни, и после една ръка се вкопчи в моята. Пол ме стисна за рамото и ме издърпа, а Ди дръпна него, и всички заедно дръпнахме силно.

И Ноала се появи.

— Да му се не види! — каза Пол и извърна глава, защото беше цялата изцапана с пепел и кал. И бе гола.

Тя просто ме погледна. Не исках да казвам *Ноала*, защото ако не ми отвърнеше, щях да знам със сигурност, че ме е забравила. Исках още малко да задържа този момент на незнание, да изпитам радостта, че е тук, при мен.

Измъкнах суичъра си през главата и й го подадох.

— Студено е — казах аз.

— Колко героично — отвърна Ноала саркастично. Но го взе и

се намъкна в него. На нея й стигаше до средата на бедрата. Видях, че кожата по краката й е настръхнала.

Осъзнах, че се взира в Ди, която стоеше до Пол и ни наблюдаваше. Когато Ди забеляза, че я гледам, се обърна с гръб към нас също като Пол, сякаш за да ни осигури лично пространство.

Ноала прошепна:

— Мислех, че си ме оставил завинаги.

— Съжалявам. — Потърках очите си, за да прикрия внезапното си желание да се разплача, и се почувствах тъпо, че го направих. — Влезе ми пепел в окото.

— И на мен — каза Ноала и обвихме ръце един около друг.

Зад нас чух гласа на Ди, а после и Пол, който каза леко колебливо:

— Да, пътят е дълъг, но е единственият, който ни остава, нали?

Беше прав.

Джеймс

— Добре дошли, дами и господа. Аз съм Иън Евърет Джохан Кембъл, трети и последни. Надявам се, че ще задържа вниманието ви. Трябва да ви кажа, че това, което ще видите тази вечер, е напълно истинско. Може да не е изумително, нито пък шокиращо, може да не е скандално, но ще ви кажа без всякакво съмнение: то е истина. И за това… най-искрено съжалявам.

„Бриджид Хол“ беше пълна. Всеки стол беше зает. На всяко издадено място или подиумче се бяха настанили хора. До задната врата имаше даже правостоящи. Червената врата беше отворена, така че неколцина от онези, които не бяха могли да си намерят места, се бяха облегнали на нея и надничаха вътре. Нямаше да стоят там прекалено дълго — все пак пиесата беше само половин час.

И този път всичко изглеждаше много по-истинско от обикновено, защото облаците бяха докарали нощта по-рано. Така че публиката седеше в царящия наоколо пълен мрак. Сцената беше единствената твърда земя в света, а ние бяхме единствените хора върху нея. Животът там беше метафора и само ние бяхме истински.

Стоях на подиума пред публиката, аз, Иън Евърет Джохан Кембъл, и накарах Ерик/Франсис да изчезне. Зрителите ахнаха. Беше само номер с осветлението, но въпреки това изглеждаше страхотно. Все пак беше истина. Всички знаеха, че магията съществува.

Пол засвири мелодията на Ноала на обоя, докато Уесли/Блейкли се обърна към мен.

— Ти си продал душата си — каза Уесли.

Усмихнах му се.

— Само предполагаш.

— Ти си дяволът.

— Ласкаеш ме — казах аз.

— Кой може да направи това, което правиш ти? — попита Уесли. — Да накараш някого да изчезне? Да накараш от камъка да разцъфнат цветя? От картината да потекат сълзи?

Направих няколко крачки, разхождайки се около Уесли. Съливан ми беше дал този съвет, когато репетирахме с него в ролята на Блейкли — каза ми, че така ще изглеждам по-арогантен и неспокоен, какъвто беше наистина Кембъл. Обоят на Пол се обади отново, извиси се и достигна онзи пасаж, който досега винаги пропускаше — онзи, който Ноала му беше казала, че е изключително важен.

— Знаеш отговора. Но не искаш да кажеш думите на глас. — Презрението стържеше в гласа ми. — Прекалено е плашещо. Никой всъщност не иска да знае. А то е точно пред очите ви.

Ди седеше на обичайното си място до стената. Убедих я да не се прибира у дома и да даде на „Торнкинг-Аш“ истински шанс. Все още трябваше да преодолее много неща, но с Пол правехме каквото можем за нея. А и как можех да я пусна да се върне вкъщи сама, когато знаех, че феите все още я следват по петите?

— Подиграваш ми се — каза Уесли. За секунда очите му се отместиха от мен към публиката. Не трябваше да го прави; погледна ме отново. — Как става всичко това? Кое е това нещо, което е точно пред мен? Кой…

Ноала правеше яростно знак на Пол да спре да свири. Пол спря на точното място така съвършено и чисто, че аз почти пропуснах реда си.

— Всички — отвърнах, прибързвайки леко.

Уесли махна гневно с ръка.

— А аз си мислех, че ще ми кажеш истината. Сякаш е имало и ден от живота ти, в който да си изпитвал нужда да бъдеш честен с другите.

— Това е истината, Блейкли! Най-магическото, зловещо, смъртоносно, приказно създание на този свят е… — спрях. Леко движение в края на залата, точно край вратата, привлече вниманието ми. Просто поредният човек, който се облегна на стената, за да гледа пиесата.

Само дето този човек имаше огромни черни крила на гърба си, които се скриваха зад вратата. И сякаш никой друг не го виждаше, което беше добре, защото устните му оформиха безмълвно една дума — „човекът“, с която довърши репликата ми, а после ми хвърли поглед, който казваше *в момента се правиш на глупак, знаеш го, нали?*

Публиката гледаше и чакаше, а аз просто стоях там, втренчен в Съливан, и почти се усмихвах.

Ръцете ми целите изтръпнаха от студа.

— Ще се видим отново — каза Съливан и явно никой друг, освен мен не го чу. — Съжалявам за това. Бъди готов.

Уесли ми подсказа:

— … е *какво*?

— Човекът — отвърнах аз. — Най-опасното и прекрасно създание на света е човекът.

notes

1

Леанан шии — Leanan Sidhe (гаелско, и превод приблизително „любовницата фея муза“); в келтския фолклор красива фея, която отвлича млади мъже. Любовниците ѝ имат кратък, но много наситен с емоции живот. Дарява ги с изключителен талант във всяка област на изкуството. — Б.пр.

2

Бръшлянова лига — група, в която влизат осем висши училища в североизточната част на САЩ. Започва като спортна организация, а днес терминът е етикет за тези университети, които се отличават с отлично академично качество и високи критерии за прием. Сред тях са „Харвард“, „Йейл“, „Принстън“ и т.н. — Б.пр.

3

Маргарет Тачър е британски политик, първата жена министър-председател на Великобритания (от 1979 до 1990 г.), известна с прякора Желязната лейди. Води твърда политика, като още от самото начало на управлението си предприема някои строги мерки в образованието — съкращава разходи и специални програми, закрива хуманитарните училища. — Б.пр.

4

„Биркенсток“ — прочута германска марка обувки, известни с качество и удобство. — Б.пр.

5

Федерален стил — разцветът му в САЩ е от 1780 до 1830 г.; наричан е в Англия още и георгиански по името на крал Джордж III. При него има повече заемки от римската архитектура. — Б.пр.

6

Акър — акърът е единица за площ, официално използвана и САЩ. Един акър е 4047 квадратни метра (малко повече от 4 декара). — Б.пр.

Jam (англ.). — „конфитюр, сладко“. — Б.пр.

8

Съвпадение на думи; в английския език съществува думата „hamlet“, която означава „селце“. — Б.пр.

9

Намеква за ролята на Мел Гибсън в „Смело сърце“. — Б.пр.

10

Гайдата има гайдуница, ручило, духало, главини (в които се намествят гайдуницата, ручилото и духалото) и мях. Гайдуницата е най-важната част. Представлява свирка с осем пръстови дупки, седем от които са на предната страна, а осмата е на задната. На горния край на гайдуницата се поставя пискунът. Той представлява цилиндрична дървена тръбичка, запушена в горния край, тялото на която е прорязано така, че се образува езиче (единична пластинка). Пискунът се втиква в горния край на гайдуницата до 3/4 от дължината си. Ручилото се състои от три части, които са съединени посредством тънки съединителни шийки. За разлика от гайдуницата ручилото издава само тон, който непрекъснато приглася на мелодията и придава на гайдата специфична звучност. Запасът от въздух в меха се поддържа чрез духане през нарочна тръба (духало). Насочването на въздушната струя към гайдуницата и ручилото става чрез натиск върху меха от мишницата. — Б.пр.

11

Стивън Касапина е измислено лице от самата авторка. Предполага се, че е бил един от първите „ученици“ на Ноала. Стиховете са дело на Маги Стийвотър. Тя пише и кратка история за този герой, където доразвива образа му и представя историята му. — Б.пр.

12

Бонбоните marshmallow — вид желирани меки бонбони, направени от царевичен сироп, захар, желатин, натурална дъвка и овкусители, са много обичани в Щатите; подходящи са за пикник — пекат се на лек огън и се разтеглят с пръсти. — Б.пр.

13

Фидел (фидъл) — старинен струнен инструмент, подобен на гъдулката и цигулката. — Б.пр.

14

В ирландския фолклор това е често срещан мотив — как феите отвличат човешки деца като малки и ги заменят с феи, джуджета и други митични създания от своя свят. — Б.пр.

15

Принц консорт (или принц съпруг) е съпругът на управляващата кралица, който сам не е монарх. — Б.ред.

16

„Хамлет“, действие I, сцена 1, 25 — превод Валери Петров. — Б.пр.

17

„Хамлет“, действие I, сцена 2, 21 — превод Валери Петров. — Б.пр.

18

„Гроздовете на гнева“, Джон Стайнбек. Печели „Пулицър“ през 1940 г. Действието на романа се развива по време на Голямата депресия в Щатите. Изучава се в много от учебните програми и в колежите в САЩ. — Б.пр.

19

Samhain (Сауин, Самхейн, Самайн, Шоен) — древен келтски празник, с който се отбелязвал краят на лятото. Празнувал се на 1 ноември като начало на новата година. Тогава се отваряла и вратата между света на живите и мъртвите. — Б.пр.

20

„Scotland the Brave“ — патриотична шотландска песен, сред най-обичаните и смятана за един от основните претенденти за неофициален химн на Шотландия. — Б.пр.

21

Стрейтспей (straythspay) — бърз шотландски танц. — Б.пр.

22

Кернунос (Cernunnos) — означава „Рогат“. Древен келтски бог на природата, изобразяван като човек с два големи еленови рога, символ на властта му над дивия свят и на мъжкото начало, едновременно на висшата и нисшата природа. Ражда се тогава, когато и Слънцето (на 24 срещу 25 декември), умира в началото на астрономическата есен. По-късно го свързват и с образа на Сатаната. Гуин ап Нуд (Gwyn ap Nudd) — уелско божество, повелителят на подземния свят, господар на лова и дивата природа; известен е и като „господаря на гората“ и „господаря на загубените души“. Също изобразяван с рога. Хадес е гръцкото божество на подземния свят, а гръцкият бог Хермес има и ролята на водач на мъртвите към царството на смъртта. — Б.пр.

23

В САЩ колежът е институция за по-висока степен на образование от гимназиалното, предлагаща курсове по сродни предмети. Например колеж по изкуства или бизнес колеж и т.н. Много колежи са независими и присъждат степен бакалавър, а курсът на обучение е най-често четири години. Могат да бъдат и част от университет. Американците често използват думата „колеж“ и за университетите. Тук обаче явно става дума за двегодишния колеж (junior college), или така наречения градски или технически колеж (community college), които остават по-близо до родния дом. — Б.пр.

24

Съкращение на „What the fuck?!“ — възклицание на силно удивление; произлиза от средите на военните, навлязло в жаргона. Приблизителният смисъл е „Какво, по дяволите, става?“. — Б.пр.

25

Бриджид (Brigid) — известна и като Брийт, Бригит и др., е древна келтска богиня. Тя е почитана като богиня на огъня, поезията и ковачницата. Сравнявана по функции с римската Минерва, покровителката на изкуството. Християнизирана е като св. Бриджит (St. Bridget). В нейна чест горели огньове, които никога не били изгасявани. — Б.пр.

26

„Джулиард“ — най-престижното висше училище за изкуства и САЩ. — Б.пр.

27

Кели Кларксън — американска певица, носителка на награди „Грами“, която печели първия сезон на предаването „American Idol“. Въпреки успеха си има репутация на комерсиална певица, ориентирана по-скоро към момичешката аудитория. — Б.пр.

28

„E-mail my heart“ — песен на Британи Спиърс. — Б.пр.

29

Бокан (bauchan) — зловреден и коварен гоблин, отмъстителен, живее в къщите на хората. Известен под различни имена — в Ирландия и Шотландия е бокан или боухан, в Англия и Америка — бугимен, в Германия — богелман, бука в Русия, бубак в Чехия и т.н. — Б.пр.

30

Игра на думи. Manlove — на английски името означава приблизително „любов към мъжете“. Името „Аманда“ също е свързано с думата „любов“ — идва от латински и буквално означава „тази, която заслужава да бъде обичана“. — Б.пр.

31

Оценяването в американските училища, освен по точки на тестовете е и с буквена система — A е най-високата възможна оценка, F — най-слабата. A, B и C се считат за passing grades, т.е. — с тях се преминава, докато D и F са non-passing — с тях не се преминава — Б.пр.

32

Калиопата е музикален инструмент, който свири на пара или компресиран въздух (а по-рано и газ) през тръбите, най-често направени от локомотивни свирки. Звукът на калиопата е много силен и не може да бъде регулиран. Единственото, което се регулира, е интервалът и дължината на тоновете. Калиопата, работеща на пара, е още позната като парен орган или парно пиано, а понякога и като калиафон. — Б.пр.

33

У нас играта е известна като „цепеница“ — два отбора от деца, хванати за ръце, образуват верига; целта е играчът от единия отбор да тича и да разцепи веригата между двама души от другия отбор. Ако го направи, взема по избор един от чуждия отбор; ако не успее, остава при тях. В Щатите играта е известна с различни имена Red Rover, bullrush, Forcing the City Gates and Octopus Tag. — Б.пр.

Modus operandi — „начин на действие“, (лат.). — Б.пр.

35

Голямата стъпка — известен и като Саскуоч („дивият човек от горите“); фигура от северноамериканския фолклор. Описван е като гигантско човекоподобно и постоянно се търсят доказателства за съществуването му. — Б.пр.

36

В името на училището има думата „thorn“ — „трън, шип“ като асоциация за рогата и „king“ „крал“. — Б.пр.

37

Сиобан (Siobhan) — ирландската форма на името Жан, Джейн, Йоана. Смята се, че произлиза от англо-норманското Jehanne, форма на латинско и гръцкото Ioanna. Според митовете било носено от последователите на християните. — Б.пр.

38

Падраик (Padraic) — ирландско мъжко име, означаващо „знатен, благороден“ или „патриарх“. Вероятно произлиза от латинското „patricius“ и може би от него е произлязло английското Патрик. — Б.пр.